

ΑΝΑΡΕΣ

Τεύχος #5
χωρίς αντίτιμο

Θεσσαλονίκη
Άνοιξη 2002

επιταχυνόμενα διεθνοποιούμενος
καπιταλισμός

διεθνοποίηση του милитарισμού
και
πόλεμος στο αφγανιστάν

αστυνόμευση -
επιτήρηση -
έλεγχος

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ...

"Παγκοσμιοποίηση". Διεθνοποίηση. Πράγα - Γκέτεμποργκ - Γένοβα - κινήματα. Και βέβαια το 2003 που θα αποτελέσει ορόσημο για τον ανατρεπτικό χώρο -όχι μόνο της Θεσσαλονίκης. Τί σημαίνουν όμως όλες αυτές οι κινητοποιήσεις για μας; Δε μας αρκούσαν βέβαια αναλύσεις, αναφορές και κριτικές που είχαμε κάνει σε προηγούμενα τεύχη. Έτσι η πέμπτη διαδρομή του εντύπου που κρατάτε στα χέρια σας προσπαθεί να περιγράψει τόσο τη διαδικασία της διεθνοποίησης της Κυριαρχίας όσο και τα κινήματα που εναντιώνονται σ' αυτή. Αυτό που δε δέχτηκε η ανάλυση μας είναι ότι η λεγόμενη "παγκοσμιοποίηση" αφορά μόνο οικονομικές παραμέτρους. Αυτό που αρνήθηκε είναι να ανάγει τα πάντα σ' αυτές. Πιο σωστός λοιπόν θα ήταν ο όρος διεθνοποιούμενη Κυριαρχία, γιατί συνειδητοποιούμε ότι η διεθνοποίηση δεν αφορά μόνο τον καπιταλισμό, αλλά (δεύτερον) και την επιτήρηση, τον έλεγχο, την αστυνόμευση των κοινωνιών και (τρίτον) το милитарισμό - τη παγκόσμια στρατιωτική ("ειρηνευτική") επιβολή. Για όλα αυτά όμως περισσότερα στο κείμενο που ακολουθεί. Εδώ να επισημάνουμε μόνο ότι όλο αυτό το διεθνοποιούμενο θεσμικό πλαίσιο απαιτεί να τοποθετηθεί στο "τέλος της ιστορίας" - λειτουργεί σαν να μη δύναται να υπάρξει τίποτε "εξωτερικό" προς αυτό. Εκεί ακριβώς είναι και το τρωτό του σημείο. Η πραγματική και συμβολική ορμή των χτυπημάτων της 11ης Σεπτέμβρη αυτό δείχνουν. Η ορμή αυτή υπήρξε καταστροφική για την αποφασιστικότητα και την αμετακινήσιμότητα του "τελικού". Ακόμη και η λυσσαλέα απάντηση της διεθνοποιούμενης στρατιωτικής μηχανής δεν μπόρεσε να ξανακολλήσει την γωνία που λείπει από το Πεντάγωνο.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές οι μάχες συνεχίζονται στο αφγανιστάν. Λίγο πιο πέρα, στην παλαιστίνη, πάνω στα ερείπια του καταυλισμού της Τζενίν και στη Ραμάλα, κάποιος Πάουελ θα δηλώσει ότι δεν ήρθε ακόμη ο καιρός να σταματήσουν οι μαζικές δολοφονίες εκ μέρους των συμμάχων του. Άλλο ένα σημείο του πλανήτη γίνεται πιο λείο; Απλώς ας κοιτάξει προς τον ουρανό ο Πάουελ- ήδη μπορεί να δει την τροχιά του επόμενου αεροπλάνου που θα σκάσει σε ένα, σε πέντε, σε δέκα χρόνια σε κάποιο δίδυμο πύργο της Δύσης.

Από την άλλη τα κινήματα (ή οι κινήσεις;) ενάντια στην διεθνοποιούμενη Κυριαρχία. Με προβλήματα και με αντιφάσεις, με λάθη και αδυναμίες, με νίκες αλλά και με εσωτερικές αντιπαραθέσεις. Θα αναφερθούμε παρακάτω.

Μια κριτική του συντρόφου Χ.Λ. και μια μικρή απάντηση. Το κείμενο για τη δίκη των "Επαναστατικών Πυρήνων" και την ιστορία τους στη γερμανία τελικά δε χώρεσε και το κρατάμε για το επόμενο τεύχος.

Παλιότερα τεύχη θα βρείτε, σε ηλεκτρονική μορφή, στη διεύθυνση www.l14.gr στο Διαδίκτυο (στη σελίδα των συντρόφων της συλλογικότητας "L 14" από Χανιά). Τα σκίτσα είναι της Μαρίας. Βοήθησαν η Μόζα και η Βαλεντίνα. Επιμέλεια η Χαρά και ο Στέφανος και η διεύθυνση επικοινωνίας παραμένει:

"για Ανάρες", Τ.Θ. 10969, 54101 Θεσσαλονίκη.

Αυτά και καλή ανάγνωση.

Απρίλης 2002.

Η πολυχρησιμοποιημένη έννοια "**παγκοσμιοποίηση**" (του καπιταλισμού προφανώς και δεν είναι τυχαίο ότι παραλείπεται αυτό) γίνεται κατανοητή ως η ομοιογενής, συμμετρική, καθολική κίνηση επιβολής του δυτικού κεφαλαίου σ' όλο το σώμα του πλανήτη, με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός ενιαίου κοινωνικού χώρου. Μέσα σ' αυτόν τον παγκοσμιοποιημένο χώρο τα κράτη-έθνη χάνουν κάθε δυνατότητα εθνοκεντρικής πολιτικής, αποδυναμώνονται. Οι νεοφιλελεύθεροι και κομμάτια της σοσιαλδημοκρατίας βλέπουν στην παγκοσμιοποίηση "ευκαιρίες" για νέες δεκαετίες καπιταλιστικής ευμάρειας και ανάπτυξης για όλους. Το αμερικάνικο "Wired", τον Ιούλη του 1997, περήφανα διατυμπανίζει ότι η παγκόσμια αγορά θα διπλασιάζεται κάθε 12 χρόνια, δισεκατομμύρια άνθρωποι θα ζούνε σε μια άνεση χωρίς προηγούμενο και καταλήγει: "*Μπροστά μας βρίσκονται 25 χρόνια πλούτου και ελευθερίας -έχετε μήπως κανένα πρόβλημα μ' αυτό;*". Συνδικάτα, ΜΚΟ βλέπουν στην "παγκοσμιοποίηση" κινδύνους για το κοινωνικό κράτος, για το περιβάλλον, για την διαχειριστική ικανότητα των κρατών-εθνών. Τέλος από το χώρο των αναρχικών (κυρίως) και της αριστεράς (λιγότερο) εκφράζονται θέσεις ότι η "παγκοσμιοποίηση" είναι τελικά ένας μύθος, μια ιδεολογική κατασκευή των κυρίαρχων για να δικαιολογήσουν ευκολότερα την καπιταλιστική πολιτική και προσταγή.

Από την άλλη, την έννοια "**διεθνοποίηση του κεφαλαίου**" τη χρησιμοποιούμε για να δείξουμε ότι μπορεί μεν η καπιταλιστική προσταγή να επιβάλλεται σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του παγκόσμιου χάρτη, αυτή όμως η εξάπλωση της καπιταλιστικής σχέσης δε γίνεται με τρόπο συμμετρικό και ομοιογενή. Κάθε περιοχή του πλανήτη, κάθε κοινωνία έχει συγκεκριμένο ρόλο να επιτελέσει στο διεθνοποιούμενο καπιταλισμό και αυτός δεν είναι παντού ο ίδιος. Δε δημιουργείται ένας ενιαίος κοινωνικός και οικονομικός πλανητικός χώρος, το λεγόμενο "παγκόσμιο χωριό". Τουναντίον υπάρχουν απαραίτητοι αποκλεισμοί - ας θυμηθούμε το φρούριο ευρώπη. Τα κράτη-έθνη όχι μόνο δεν εξαφανίζονται, αλλά η δύναμή τους σε διεκπεραιωτικό-θεσμικό καταστατικό, στρατιωτικό επίπεδο πολλαπλασιάζεται. Αυτό που απλώς περιορίζεται είναι η παρέμβαση στην οικονομική πολιτική.

Η διαφορά αυτών των εννοιών θα ήταν θεωρητική λεπτομέρεια, εάν δεν είχε και αντανάκλαση στο λόγο και στην πρακτική όσων εναντιώνονται (με ή χωρίς εισαγωγικά) στη διεθνοποίηση του κεφαλαίου. Η συντριπτική πλειοψηφία της Αριστεράς, θεωρώντας ότι τα κράτη-έθνη αποδυναμώνονται μέσα στην "παγκοσμιοποίηση", αιτούνται την επιστροφή στο σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο το οποίο θάφτηκε οριστικά την δεκαετία του 80. "Εθνική ανεξαρτησία", "εθνική πολιτική" ακούς από τα διάφορα ΚΚ. Η πολιτική των κρατών θα πρέπει να διαφυλάξει τις κοινωνίες από την "παγκοσμιοποίηση". Τι φενάκη! Έχοντας εστιάσει στην οικονομίστικη ανάλυση της ιστορίας θεωρούν ότι η μείωση της δυνατότητας παρέμβασης του κράτους στην οικονομική πολιτική, το αποδυναμώνει, το εξαλείφει. Την ίδια άποψη καταλαβαίνουμε να συμμερίζονται Νέγκρι και Χάρντ στο έργο τους

"Αυτοκρατορία". Είναι σημαντικό να ξεκαθαριστεί αυτό το θέμα "περί κράτους" στον διεθνοποιημένο καπιταλισμό γιατί αυτό έχει να κάνει με το τι αιτείται κανείς στο δρόμο.

Για μας η διεθνοποίηση αφορά ένα θεσμικό πλαίσιο στο οποίο διακρίνουμε 3 άξονες:

1. τον **καπιταλισμό** (παραγωγή, νεοφιλελεύθερη αγορά, χρέος του "αναπτυσσόμενου" κόσμου κλπ.)
2. την **αστυνόμευση**, την **επιτήρηση** και τον **έλεγχο** των κοινωνιών
3. το **μιλιταρισμό**

Οι τρεις αυτοί άξονες (στους οποίους θα αναφερθούμε στη συνέχεια) αποτελούν "συγκοινωνούντα δοχεία", εξελίσσονται συνδεδεμένοι σ' ένα παγκόσμιο επίπεδο. Κάθε άξονας έχει όμως και τις δικές του τάσεις, αντιφάσεις και αντιθέσεις και τον δικό του τρόπο έκφρασης σε συγκεκριμένο σημείο του πλανήτη. Η επιτήρηση και ο έλεγχος, η αναδιάρθρωση και η ενίσχυση της στρατιωτικής μηχανής δυναμώνουν τις λειτουργίες των εθνών-κρατών και των υπέρ-κρατικών Συμμαχιών (ΝΑΤΟ).

Είναι προτιμότερο να προσεγγίζεις το κοινωνικό γίγνεσθαι από διαφορετικές αλλά επιλεγμένες, αναλυτικές γωνίες, η διάρθρωση των οποίων όμως θα σου προσφέρει μια δομημένη ολότητα. Ολότητα και όχι συνολικότητα (δηλαδή ομαδοποίηση με βάση ένα χαρακτηριστικό π.χ. τις οικονομικές σχέσεις). Η επιτήρηση και ο έλεγχος όπως και ο μιλιταρισμός έχουν τη δικιά τους εξουσιαστική λογική που συντονίζεται με την καπιταλιστική οικονομική σχέση δεν ταυτίζεται όμως με αυτήν. Στην αντίθετη περίπτωση όντως οι οικονομικές σχέσεις θα αποτελούσαν "*τη βάση ολόκληρης της πολιτικής κίνησης*" όπως λέει ο Μαρξ.

Είναι σωστό πως η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση ή διεθνοποίηση του καπιταλισμού δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Μόνο που κανένας δεν υποστήριξε το αντίθετο. Η καπιταλιστική σχέση είναι μια αδηφάγα κοινωνική σχέση, που πάντα είχε και έχει την τάση να εξαπλώνεται χωρικά. Θεωρούμε όμως ότι οι αλλαγές σε παγκόσμιο επίπεδο τα τελευταία είκοσι (τουλάχιστον) χρόνια σημαίνουν μια επιτάχυνση της διεθνοποίησης του καπιταλισμού. Σ' αυτό θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω. Αλλά τελικά ίσως να μην έχει τόσο μεγάλη σημασία εάν πρόκειται για διεθνοποιημένο καπιταλισμό ή για την παγκόσμια επιβολή κυρίαρχων δυτικών κρατών. Μεγαλύτερη σημασία έχει ότι ενάντια στα σχέδια της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο έχει δημιουργηθεί ένα (ετερογενές) κίνημα που παρουσιάζει μια συνέπεια και μια συνέχεια τα τελευταία χρόνια. Ας μας ενώνει λοιπόν η κίνηση της εναντίωσης στο δρόμο, αφήνοντας την διαφωνία για το επίπεδο της θεωρίας.

Ι. ΕΠΙΤΑΧΥΝΟΜΕΝΑ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

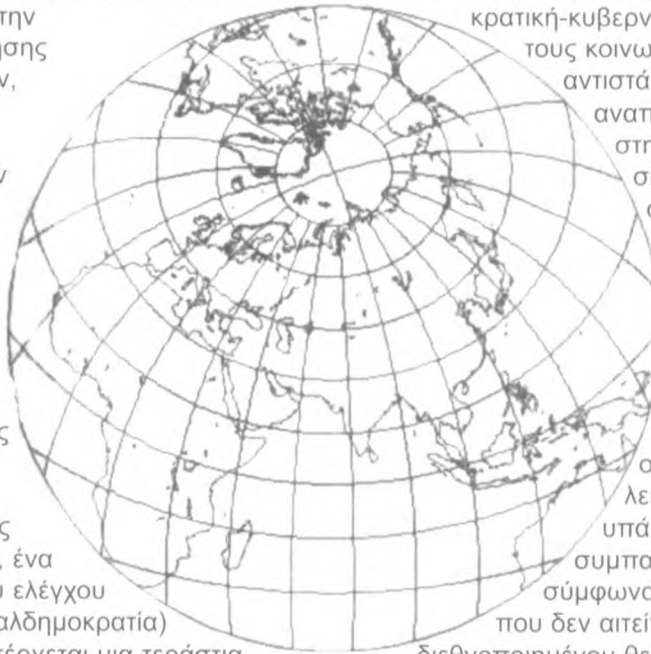
Με αυτόν τον όρο περιγράφουμε το σύνολο των αλλαγών στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, τις οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές μετατροπές, που γίνανε φανερές τα τελευταία 15-20 χρόνια. Για κάθε κράτος, τόσο του ανεπτυγμένου όσο και του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, η απαρχή αυτών των αλλαγών διαφέρει χρονικά. Ο πυρήνας αυτών των αλλαγών είναι η αύξηση των παγκόσμιων οικονομικών δικτυώσεων και διασυνδέσεων μεταξύ κρατών, που προϋπήρχαν τώρα ενδυναμώθηκαν μέσα από συγκεκριμένες διαδικασίες (Prozesse) και ιστορικές αλλαγές. Ας πάρουμε την εξέλιξη χρονικά για να γίνουν καλύτερα κατανοητές οι αλλαγές αυτές: είναι αλήθεια ότι το διεθνές εμπόριο, η μετακίνηση πληθυσμών κλπ. είχαν πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο αναλογικά όμοιες διαστάσεις με σήμερα. Στις αρχές του 20ου αιώνα υπήρξε μια πρώτη ώση για διεθνοποίηση του καπιταλισμού, πάνω στην τότε βιομηχανική-τεχνολογική ανάπτυξη. Με τη διαφορά ότι τότε η ηγετική δύναμη ήταν η μεγ. βρετανία ενώ γερμανία, γαλλία και ηπα ακολουθούσαν. Είναι η περίοδος του ιμπεριαλισμού (εννοώντας την επιθετική κίνηση ενός ισχυρού καπιταλιστικού κράτους να επιβάλλει με στρατιωτική και οικονομική ισχύ την καπιταλιστική εκμετάλλευση και σε άλλα σημεία του πλανήτη) και των αποικιών. Τότε όμως ο ιμπεριαλισμός λειτουργούσε διαχωριστικά ως προς τις αποικίες ενώ σήμερα η διεθνοποιούμενη καπιταλιστική σχέση λειτουργεί αφομοιωτικά. Αυτό εννοούσε ο σλοβένος αριστερός ψυχαναλυτής Ζίζεκ όταν, σε μια συνέντευξη που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο "Ανάρες", έλεγε σε σχέση με τις αγγλικές αποικίες στις Ινδίες: "Οι άγγλοι αποικιοκράτες έδειχναν μεγάλο σεβασμό στον ινδικό πολιτισμό-θαύμαζαν ειδικά την πνευματικότητα των Ινδών. Φοβόντουσαν όχι τη διαφορετικότητα, αλλά το γεγονός ότι οι "αφομοιωμένοι" ινδοί θα μπορούσαν να γίνουν "καλύτεροι" καπιταλιστές από τους αποικιοκράτες". Με τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο και την οικονομική κρίση του 1929 τερματίζεται αυτή η πρώτη ώση προς διεθνοποίηση του καπιταλισμού. Τη δεκαετία του 30 το παγκόσμιο εμπόριο υποχωρεί, κυριαρχούν οι εθνοκεντρικές εξελίξεις: "New Deal" στις ηπα, φασιστικά καθεστώτα στη γερμανία και την ιταλία και μια σοβιετική ένωση που προσπαθεί να κερδίσει έδαφος. Το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου αναδεικνύει ηγετική καπιταλιστική δύναμη τις ηπα, αλλά με αντίπαλο την εσσδ και η ιστορία εισέρχεται στα χρόνια του "ψυχρού πολέμου" που θέτουν σύνορα στη χωρική εξάπλωση της δυτικής καπιταλιστικής σχέσης. Σ' αυτό συντελούν (προσωρινά) και οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες των πρώην αποικιών. Τα τριάντα με σαράντα χρόνια που ακολουθούν το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου χαρακτηρίζονται από πολλούς

αναλυτές ως τα "χρυσά χρόνια" του καπιταλισμού. Μεγάλοι ρυθμοί ανάπτυξης και κέρδη συνδυάζονται με αυξήσεις των μισθών και με τη δημιουργία του "κοινωνικού κράτους". Αυτό όμως το "οικονομικό θαύμα" ήταν προσδεμένο στις συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες που επικρατούσαν στη Δύση και που άρχισαν να αλλάζουν κατά τη διάρκεια του "θαύματος". Μαρξιστές αναλυτές μιλούν για μια 40ετή παρένθεση της "κανονικής" ανάπτυξης του καπιταλισμού και ότι την τελευταία 15ετία ο καπιταλισμός έχει ξαναπάρει την "κανονική" μορφή του με την παγκόσμια αγορά να αποτελεί έτσι ή αλλιώς τον ζωτικό του χώρο και τη βάση του.

Τη δεκαετία του 80 δημιουργείται ένα διεθνοποιημένο οικονομικό σύστημα, που θέτει τα "standards", το μέτρο, τη νόρμα για την καπιταλιστική εκμεταλλευτική σχέση. Τέλη της δεκαετίας καταρρέει η σοβιετική ένωση και μαζί της το λεγόμενο ανατολικό μπλοκ ή "δεύτερος κόσμος". Βέβαια τα πρώην "σοσιαλιστικά" κράτη είχαν από παλιότερα εμπορικές σχέσεις με την καπιταλιστική Δύση ή δανείζονταν από αυτήν. Αλλά μετά το 1989 η καπιταλιστική αναδιάρθρωση επιβάλλει και εκεί τις παραγωγικές της σχέσεις (βλ. π.χ. για χρέη, δάνεια και σχέσεις της ομοσπονδιακής γιουγκοσλαβίας με την Δύση στο δεύτερο τεύχος του "Ανάρες", σελ. 6). Μετά και τη βούληση της λαϊκής δημοκρατίας της κίνας για ένταξη στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ο δυτικός καπιταλισμός, τουλάχιστον γεωγραφικά, αίρει τα εμπόδια εξάπλωσής του. Ταυτόχρονα επεκτείνεται ολοένα και περισσότερο ένας ιστός συνθηκών και συμφωνιών που συνδέουν τα έθνη-κράτη μεταξύ τους. Είτε με πολυμερείς υποχρεώσεις (G-77), είτε με τοπικές υποχρεώσεις (ΕΕ), είτε με διμερείς υποχρεώσεις (GATT, διμερείς φορολογικές συνθήκες των ηπα με άλλα κράτη). Αυτός ο ιστός δεν επεκτείνεται μόνο μεταξύ των αναπτυσσόμενων κρατών της δυτικής ευρώπης και της Β.αμερικής αλλά και μεταξύ των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικά χωρών στην αν.ασία και τη λατινική αμερική. Οι υποχρεώσεις κάθε κράτους της Δύσης αυξάνουν ως προς αυτές τις διεθνείς συνθήκες σε σχέση με το εμπόριο, την επενδυτική, τη φορολογική, την αγροτική και την ασφαλιστική πολιτική, τα δικαιώματα περί πνευματικής ιδιοκτησίας, την τραπεζική εποπτεία, την μετατρεψιμότητα των νομισμάτων, την πολιτική σχετικά με τις ξένες επενδύσεις (βλέπε ΜΑΙ). Τελευταία οι υποχρεώσεις επεκτείνονται σε σχέση με το οικονομικό έγκλημα (απάτες, ξέπλυμα μαύρου χρήματος), το "οργανωμένο έγκλημα" και την περίφημη τρομοκρατία. Δημιουργήθηκαν και περιφράχθηκαν μεγάλοι οικονομικοί και κοινωνικοί χώροι με ενιαία οικονομική (τουλάχιστον) πολιτική (ΕΕ). Αυτό οδηγεί στο να επικρατήσουν και παγκοσμίως πλέον τρία νομίσματα: το δολάριο, το

ευρώ, το γεν. Η επιβολή αυτής της απόλυτης νομισματικής σταθερότητας γίνεται προκειμένου να διασφαλιστεί η κερδοσκοπική μετακίνηση του διεθνούς κεφαλαίου. Οι διασυνοριακές χρηματοοικονομικές ροές αυξήθηκαν πιο γρήγορα απ' τις εμπορικές και κυρίως οι άμεσες ξένες επενδύσεις με τις οποίες το ξένο κεφάλαιο, δηλ. κάποια πολυεθνική, ελέγχει μια διασυνοριακή επιχείρηση. Γεγονός που οδήγησε σε μια άνευ προηγουμένου διεθνοποίηση της παραγωγής. Σήμερα τα εξαρτήματα π.χ. ενός καινούργιου μοντέλου αυτοκινήτου μπορεί να παράγονται σε πέντε ή δέκα χώρες της "περιφέρειας" (για ευνόητους λόγους) και το τελικό προϊόν να συναρμολογείται σ' ένα κράτος της Δύσης. "Διοικητικό κέντρο" αυτής της διεθνοποιημένης οικονομικής σχέσης είναι η αγορά κεφαλαίου όπου "παίζουν" με την αγοροπωλησία μετοχών, συναλλάγματος, χρεών. "Κέντρο" όχι με την έννοια της συνειδητής διοίκησης από μια ομάδα καπιταλιστών, αλλά με τη δομική έννοια.

Ο εθνικός χώρος, μέσα στο πλαίσιο αυτών των αλλαγών, για μεγάλα κομμάτια του κεφαλαίου, φαίνεται να παίζει όλο και μικρότερο ρόλο. Συντελείται μια μετατροπή του πολιτικού ρόλου των εθνών-κρατών, ειδικά όσο αφορά τους οικονομικό-πολιτικούς χειρισμούς σε σχέση με προηγούμενες δεκαετίες. Τα τελευταία 15 χρόνια αλλάζει με γρήγορους ρυθμούς, σε εθνικό επίπεδο, ένα μοντέλο ανάπτυξης κρατικού ελέγχου (με κύρια έκφραση την σοσιαλδημοκρατία) στις χώρες της Δύσης και επέρχεται μια τεράστια μετατόπιση προς όφελος της ανάπτυξης που στηρίζεται στις λεγόμενες "δυνάμεις της αγοράς" και ελέγχεται από τον ιδιωτικό τομέα. Βέβαια δεν μπορεί να γίνεται λόγος για "διάλυση" ή "αποδυνάμωση" ή "μαρasmus" των εθνών-κρατών. Ήταν κρατικές πολιτικές αυτές που συμβάλανε στην επιταχυνόμενη διεθνοποίηση του οικονομικού συστήματος, είναι εκλεγμένοι εκπρόσωποι κρατών αυτοί που βρίσκονται στις συνεδριάσεις του WTO για να καθορίζουν το μελλοντικό πλαίσιο του παγκόσμιου εμπορίου, είναι οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι κρατών αυτοί που νομιμοποιούν τις επιλογές οργανισμών τύπου ΔΝΤ και ΠΤ (έτσι θα βγει ο Σρέντερ να κατηγορήσει του διαδηλωτές ενάντια στην παγκοσμιοποίηση στη Γένοβα και όχι ο Μπίλ Γκέιτς) και είναι κρατικοί μηχανισμοί που κάνουν πόλεμο (πιο αναλυτικά, για την ενδυνάμωση κρατικών δομών, παρακάτω). Παρόλα αυτά η κρατική πολιτική διεξάγεται σε διαφορετικό πλαίσιο σήμερα. Έτσι μεταβλήθηκαν π.χ. οι δυνατότητες κρατικής οικονομικής παρέμβασης στα επιτόκια και στις συναλλαγματικές ισοτιμίες. Όλα αυτά οδηγούν σε μια μετατροπή του κρατισμού: **χωρίς να διαλύονται τα έθνη-κράτη, εμφανίζονται ενισχυμένες "υπερεθνικές" μορφές κρατισμού (NATO, ΕΕ).** Το

κάθε έθνος-κράτος όμως επιδρά ταυτόχρονα σε μια πλειάδα από διεθνή επίπεδα και μέσω αυτής της επιρροής οι ανταγωνισμοί μεταξύ κρατών αποκτούν μια πολύπλοκη δομή. Έτσι έθνη-κράτη που μέσω του NATO διαπράττουν ενωμένα πολέμους, στο πλαίσιο του WTO μπορεί να αντιπροσωπεύουν διαφορετικές απόψεις.

Μια παρένθεση εδώ: όταν αιτούνται ρεφορμιστές αριστεροί, που συμμετέχουν στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, τα έθνη-κράτη να δαμάσουν την πορεία του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού ("εθνική" πολιτική, κοινωνικές παροχές κλπ.) υπαινίσσονται ότι η κρατική-κυβερνητική πολιτική θα μπορούσε να είναι και διαφορετική, πιο ανθρώπινη, εάν η κακή κυβέρνηση είχε τη βούληση να περιορίσει τον κακό καπιταλισμό. Βέβαια είναι αλήθεια ότι η κρατική-κυβερνητική πολιτική εξαρτάται από τους κοινωνικούς αγώνες και από τις αντιστάσεις στις επιλογές που αναπτύσσονται (π.χ. ασφαλιστικό στην Ελλάδα), αλλά είναι σημαντικό να μην παραβλεφθεί ότι υπάρχουν **δομικοί εξαναγκασμοί** στους οποίους πρέπει να προσαρμόσει την πολιτική του κάθε έθνος-κράτος. Ανεξάρτητα λοιπόν από τις "καλές" ή τις κακές προθέσεις κάθε κυβέρνησης το διεθνοποιημένο πλαίσιο, η οικονομία, πρέπει να λειτουργήσουν. Δεν μπορεί να υπάρξει πιο ανθρώπινος ή πιο συμπαθητικός καπιταλισμός σύμφωνα με αυτήν τη λογική. Καθετί που δεν αιτείται την ολική αλλαγή του διεθνοποιημένου θεσμικού πλαισίου, την κατάργηση κεφαλαίου και κράτους είναι εκτός τόπου και χρόνου, με την αρνητική έννοια. Αντιθέτως το να αιτείσαι σήμερα την επανάσταση, μπορεί μεν να φαντάζει ουτοπικό (με την θετική έννοια), αλλά είναι τόσο επιτακτικό όσο ποτέ άλλοτε...

Μια άλλη παραίσθηση αγκιστρωμένη στις αναλύσεις της Αριστεράς είναι η περί των διαφόρων κρίσεων που διατρέχουν τον ντόπιο και διεθνοποιημένο καπιταλισμό. Η κατάρρευση μετοχικών τίτλων, χρηματιστηριακών δεικτών, οι διάφορες "ασιατικές κρίσεις" όχι μόνο δεν είναι απειλητικές για το όλο σύστημα, αντιθέτως είναι και απαραίτητα για την περαιτέρω εξέλιξη του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού. Εμπόδια στη συσσώρευση και αποκλίνοσες εξελίξεις δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αλλιώς. Το ότι καταστρέφονται κάποιοι καπιταλιστές σαν φυσικά πρόσωπα ή επιχειρήσεις είναι αδιάφορο για την ολότητα του συστήματος. Τουναντίον οι κρίσεις αυτές είναι ανανεωτικές, κάνουν πιο "λείο" το καπιταλιστικό πεδίο. Δεν ωφελεί να ψάχνουμε για ένα "αντικειμενικό" σύνορο, για ένα ανεξεπέραστο εμπόδιο στο οποίο θα σκαλώσει η καπιταλιστική ανάπτυξη. Ως τώρα ο καπιταλισμός αποδείχθηκε τρομερά ευέλικτος ξεπερνώντας κάθε "αντικειμενικό" εμπόδιο.

Ο μηχανισμός ελέγχου του "τρίτου κόσμου" μέσω των χρεών

Σε σχέση με την "παγκοσμιοποίηση" του κεφαλαίου, και κυρίως με το κίνημα που εναντιώνεται σ' αυτή, αναδείχθηκε το σημαντικότερο ζήτημα των χρεών του "τρίτου κόσμου". Το πώς ο μηχανισμός των χρεών ελέγχει την οικονομική και πολιτική πορεία των χωρών αυτών είναι κάτι διαφορετικό από το προηγούμενο στάδιο της αποικιοκρατίας που στηριζόταν στην δύναμη των όπλων. Σήμερα η νέα "αποικιοποίηση" στηρίζεται στα δάνεια και στις πιστώσεις. Υπήρξε σαφής επιλογή πριν από 20 χρόνια εκ μέρους του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας να αλλάξει η ως τότε πολιτική τους σχέση με τις χώρες-οφειλέτες του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Και αυτό το εντάσσουμε στις αλλαγές σε παγκόσμιο επίπεδο που μας επιτρέπουν να μιλάμε για επιταχυνόμενα διεθνοποιούμενο καπιταλισμό.

Ως το 1980 ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα χορηγούσαν τα δάνεια στις χώρες του "τρίτου κόσμου" ώστε να βοηθήσουν στη δημιουργία των κοινωνικών υποδομών που θα οδηγούσαν, σύμφωνα με τις αναλύσεις τους, στην περίφημη οικονομική "ανάπτυξη". Το 1960 ιδρύεται το Διεθνές Πρακτορείο Ανάπτυξης (I.D.A) που χορηγεί απλόχερα δάνεια στις φτωχές χώρες. Τα δάνεια τότε ήταν χωρίς επιτόκια και τα κράτη που τα δέχονταν πλήρωναν μόνο 1% "μερίδιο υπηρεσίας". Βλέπετε τότε το κλίμα ήταν ψυχροπολεμικό και υπήρχε ο κίνδυνος της "κομμουνιστικής" επιρροής. Το 75% των δανείων χρησιμοποιήθηκαν για την συγκοινωνιακή βελτίωση, για τον ηλεκτρισμό και για έργα ύδρευσης. Παρόλο που οι "οικονομικοί δείκτες" άρχισαν να ανεβαίνουν σ' αυτές τις χώρες, ταυτόχρονα ανέβαιναν τα ποσοστά της φτώχειας και της εξαθλίωσης των πληθυσμών. Τέλη της δεκαετίας του 70 τον "τρίτο κόσμο" τον χαρακτήριζαν τα μισοτελειωμένα δημόσια έργα και έργα υποδομής και η διαφθορά στους κρατικούς υπαλλήλους και στους κυβερνήτες που με τα δάνεια γέμιζαν τους λογαριασμούς τους στην ελβετία.

Το 1980 ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα αλλάζουν γραμμή πλεύσης. Σ' αυτό συμβάλλει και η άνοδος της λεγόμενης "Νέας Δεξιάς" σε ηπα και αγγλία. Η νέα πολιτική των οργανισμών αυτών σε σχέση με τα δάνεια προς τον γ' κόσμο θα βασιζόταν στο εξής σε πολιτικές, ιδεολογικές και οικονομικές προοπτικές. Τα δάνεια "θα συνεχίζονταν κάτω από συνθήκες αυστηρά προκαθορισμένες με τις εξής δυο βάσεις:

- α) οικονομική σταθερότητα με παράλληλη ανάπτυξη.
- β) τα Προγράμματα Δομικής Ρύθμισης (Structural Adjustment Programs)"

(από το βιβλίο "Η Διεθνής Τράπεζα και η Ληλασία της Αφρικής" Edigheji, Μαντζάρης, εκδ. "Εντροπία", 9/1996)

ΔΝΤ και ΠΤ πέρασαν λοιπόν από τα "σχεδιασμένα" δάνεια στα δάνεια "πολιτικής". Το πέρασμα αυτό, μετά από στρατηγικές έρευνες και αποφάσεις, ήταν βασισμένο πάνω στην επιτακτική ανάγκη πίεσης προς τις χώρες του "Τρίτου Κόσμου" να φανούν συνεπείς στις

χρηματιστικές τους υποχρεώσεις αλλά κύρια στις προσπάθειες του ΔΝΤ και της ΠΤ να ωθήσουν τις υπανάπτυκτες χώρες προς μια νεοφιλελεύθερη οικονομία της αγοράς, εξαρτημένη απ' τις διαθέσεις (πολιτικές, ιδεολογικές και οικονομικές) των δυτικών δυνάμεων που προετοιμάζονταν πυρετικά για την επερχόμενη λαίλαπα της "Νέας Τάξης".

Τι είναι όμως αυτά τα Προγράμματα Δομικής Ρύθμισης; "Οι πολιτικές των προγραμμάτων συνοψίζονται στα παρακάτω στοιχεία:

- 1) Προσπάθειες για το "άνοιγμα" παραπέρα των "δυνάμεων της αγοράς" με έμφαση στην προσφορά.
- 2) Αύξηση της παραγωγικότητας της κοινωνίας από την καθοδήγηση του ΔΝΤ και της ΔΤ.
- 3) Φιλελευθεροποίηση των δυνάμεων της αγοράς, χρηματιστικών μεταβλητών, τέλεια κατάργηση τελωνειακών δασμών για το εξαγωγικό και εισαγωγικό εμπόριο.
- 4) Αυστηρά προγράμματα λιτότητας και σημαντική ελάττωση των κρατικών δαπανών (για μισθούς, υγεία, παιδεία και άλλες κοινωνικές παροχές).
- 5) Αυστηρή και άμεση ιδιωτικοποίηση όλων των κρατικών τραπεζών, ιδρυμάτων κοινής ωφέλειας κτλ.
- 6) Ειδικά νομοθετικά μέτρα για ξένους επιχειρηματίες και επενδυτές."

(όπως πριν)

Τη δεκαετία του 80 τα χρέη που είχαν διάφορες ιδιωτικές επιχειρήσεις ή θυγατρικές πολυεθνικών (!!) στο τρίτο κόσμο, μετά από πιέσεις του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας εθνικοποιήθηκαν (βλ. παρακάτω στο παράδειγμα της αργεντινής). Έτσι έπρεπε οι πολίτες αυτών των κρατών να υποστούν τις συνέπειες του δανεισμού μιας ιδιωτικής ή κρατικής επιχείρησης που είχε χρεοκοπήσει. Είναι η δεκαετία που τα χρέη πολλαπλασιάζονται με απίστευτους ρυθμούς. Μέσα σε δέκα μόνο χρόνια (1986 - 96) π.χ. το χρέος των χωρών της αν. ασίας και του ειρηνικού αυξήθηκαν κατά 310%. Στο εξής οι χώρες αυτές θα είναι πλήρως εξαρτημένες από τους πιστωτές τους. Το διεθνοποιούμενο κεφάλαιο κατάφερε μ' αυτόν τον τρόπο να ελέγξει πλήρως την οικονομική και κοινωνική πολιτική των χωρών αυτών, προσδένοντάς τις στην περιφέρειά του. Όλες οι "προσπάθειες" της Δύσης που ακολούθησαν για να "βοηθήσει" τον γ' κόσμο δεν είναι μόνο υποκριτικές, αλλά κινούνται σε μια κατεύθυνση περαιτέρω ακόμη εκμετάλλευσης (βλ. την πολιτική των φαρμακοβιομηχανιών για την "καταπολέμηση" του AIDS στην αφρική).

Ένα παράδειγμα χώρας που υπέστη τη ληστρική επέμβαση του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας στην οικονομική και κοινωνική πολιτική και στην οποία επιχειρήθηκε ο εξαναγκασμός της μέσω των χρεών είναι η πρόσφατα εξεγερμένη αργεντινή.

Argentinazo

Στην αργεντινή το σημερινό χρέος των 135 δις δολαρίων οφείλεται στα προγράμματα οικονομικής εκμετάλλευσης και ομηρίας που εφαρμόστηκαν εκ μέρους των κυβερνήσεων αυτής της χώρας προς όφελος των "ξένων" καπιταλιστικών συμφερόντων. Το χρέος της χώρας το 1976 ήταν 8 δις. δολάρια. Αυτό το χρέος άρχισε να διογκώνεται σε μεγάλο βαθμό τα χρόνια της δικτατορίας 1976-1983. Οι στρατιωτικοί μετέτρεψαν τη χώρα σε οικονομικό παράδεισο για τις πολυεθνικές από ηπα, γερμανία, ισπανία. Όταν το 1983 πέφτει η χούντα και αναλαμβάνει ο Ραούλ Αλφονσίν, πέραν του ότι παρέχει αμνηστία στα εγκλήματα των χουντικών (εκτός από τις χιλιάδες δολοφονίες μιλάμε και για 30.000 αγνοούμενους), κρατικοποιεί και τα χρέη των επιχειρήσεων. Αυτό συμπεριλάμβανε π.χ. και τα χρέη μιας πολυεθνικής τα οποία, μέσω λογιστικών τεχνασμάτων, όφειλε μια ντόπια θυγατρική προς την ίδια την πολυεθνική στο εξωτερικό!! Με αυτό τον τρόπο το χρέος της χώρας πολλαπλασιάζεται και πάλι. Το ΔΝΤ πιέζει την κυβέρνηση να εφαρμόσει τα Προγράμματα Δομικής Ρύθμισης για την αποπληρωμή του χρέους. Ο πληθωρισμός του 1989, που ανέλαβε ο περονιστής Κάρλος Σαούλ Μενέμ, καλπάζει στο 3000% και ο δεξιός υπουργός οικονομικών Καβάλλο, σπαδός του νεοφιλευθερισμού, εφαρμόζει πρόγραμμα δολαριοποίησης της οικονομίας και θεσπίζει το Συμβούλιο Συναλλαγματικής Πολιτικής (Currency Board). Δολαριοποίηση σημαίνει το "κλείδωμα", την πρόσδεση του ντόπιου νομίσματος στο δολάριο, έτσι ώστε όλα τα πένος που κυκλοφορούσαν στη χώρα να αντιστοιχούν (1:1) προς τα διαθέσιμα αποθέματα δολαρίου των τραπεζών. Επίσης όλα τα δημόσια ελλείμματα χρηματοδοτούνταν στο εξής με δολάρια. Αυτό σήμαινε δύο πράγματα: 1. ότι η κυβέρνηση δεν μπορούσε π.χ. να υποτιμήσει το πένος για να αυξήσει την ανταγωνιστικότητα της χώρας, τονώνοντας τις εξαγωγές. Δηλαδή με το Συμβούλιο και τη δολαριοποίηση ουσιαστικά αφαιρέθηκε από την κυβέρνηση της αργεντινής η δυνατότητα της χάραξης (εθνοκεντρικής) οικονομικής πολιτικής. Το τεράστιο χρέος προς το εξωτερικό έπρεπε να αποπληρωθεί και η όλη πολιτική της χώρας ήταν σε ομηρία υπό αυτό το βάρος. 2. η κλειδωμένη ισοτιμία ευνοεί τη μετάδοση διεθνών κραδασμών που μια οικονομία αναπτυσσόμενης χώρας δεν μπορεί να απορροφήσει. Έτσι όταν το 1999 η Βραζιλία, με την οποία η αργεντινή βρίσκεται σε συμφωνία ελεύθερου εμπορίου (Mercosur), υποτιμάει το νόμισμά της κατά 35%, η αργεντινή δεν μπορεί να υποτιμήσει και δέχεται μια μεγάλη απώλεια ανταγωνιστικότητας των προϊόντων

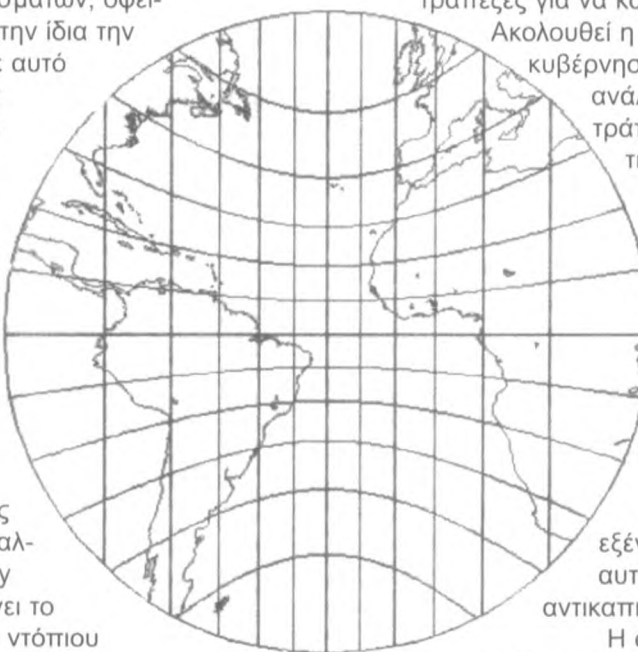
της. Και όλα αυτά μέσα στη δυσμενή συγκυρία της "ασιατικής κρίσης" 1997-1998 (βλέπε πρώτο τεύχος του "Ανάρες"). Το πένος το 2001 ήταν υπερτιμημένο κατά 35-40%.

Τη δεκαετία του 1990 ακολουθεί μια ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων και τραπεζών (ο οργανισμός ύδρευσης π.χ. είναι ιδιωτικός και το νερό είναι πανάκριβο στην αργεντινή). Ταυτόχρονα η ανεργία και η υποαπασχόληση μεγαλώνουν σπρώχνοντας όλο και περισσότερους κατοίκους στη φτώχεια και την οικονομική εξαθλίωση. Ο "πλεονάζων πληθυσμός" διογκώνεται στις πόλεις. Η λεγόμενη "εύκολη σκανδάλη" (gatillo facil) των οργάνων της τάξης είχε ως αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς, ανάμεσά τους πολλούς ανήλικους. Η κρίση φτάνει στο αποκορύφωμα της στα μέσα Δεκέμβρη 2001 μετά από τις απαιτήσεις του ΔΝΤ να υποτιμηθεί το πένος, που ως τότε ήταν κλειδωμένο με το δολάριο. Ο κόσμος ορμάει στις τράπεζες για να κάνει αναλήψεις σε δολάρια.

Ακολουθεί η απαγόρευση της κυβέρνησης για απεριορίστη ανάληψη δολαρίων από τις τράπεζες και σε συνδυασμό με τις περικοπές κατά 9,2 δις. στις κρατικές δαπάνες ο κόσμος εξεγείρεται. Όλα αυτά τα μέτρα της κυβέρνησης θα πρόσθεταν και άλλη εξαθλίωση και ανεργία στο ήδη φτωχό 90% του πληθυσμού. Ξεσπά η εξέγερση Argentinazo, όπως έγινε λίγο πολύ γνωστή στον υπόλοιπο πλανήτη. Μια εξέγερση με σαφή αυτοδιαχειριζόμενα και αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά.

Η αργεντινή αποτελεί παράδειγμα για το πώς λειτουργεί ο μηχανισμός του χρέους για την υποταγή και το ξεζούμισμα της κοινωνίας μιας "αναπτυσσόμενης" χώρας από τα συμφέροντα των πολυεθνικών και του παγκόσμιου κεφαλαίου. Το χρέος με εντελώς τεχνητό τρόπο έφτασε από τα 8 δις. το 1976 στα 135 το 2001 και ο λαός της αργεντινής έχει πληρώσει το ίδιο διάστημα άλλα 200 δις. δολάρια σε δόσεις τόκων!!

Η αργεντινή με τη μεγαλειώδη της εξέγερση αποτελεί όμως και ελπίδα για τους αγώνες που αναπτύσσονται ενάντια στη διεθνή συμμορία των καπιταλιστών. Η ίδια η μορφή της εξέγερσης με τις αυτοδιαχειριζόμενες διαδικασίες βάσης ανησύχησε τόσο τους κυρίαρχους, όσο και την αριστερά που μανιωδώς έψαχνε να ηγηθεί της ξεσηκωμένης κοινωνίας, χωρίς όμως να το καταφέρει.

2. ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ,

"Μέσω της διοικητικής μηχανής η Κυριαρχία διατρέχει το έδαφος και τους κοινωνικούς χώρους. Έτσι όπου ο τελευταίος βία καταμερίζεται, κατανέμεται, οργανώνεται, οι δομές της Κυριαρχίας διαχέονται. Στην Ελλάδα η διάχυση αυτή των δομών της "νέας" Κυριαρχίας καταλαμβάνει τόσο τον χώρο (μέσω του δημοσιονομικού συμμαζέματος της υπαίθρου με το σχέδιο Καποδίστρια και την προσπάθεια πλήρους επιτήρησης, ελέγχου, αστυνόμευσης στις πόλεις) όσο και τον χρόνο (νόμος για ασφαλιστικό, ρυθμίσεις εργασιακών σχέσεων-εύκολα γίνεται κατανοητό ότι πυρήνας κάθε ανάλυσης της εργασίας περιέχει τον εργάσιμο χρόνο). Αναδιарθρώνεται λοιπόν η ελληνική κοινωνία και ξαναορίζουν οι σοσιαλτεχνοκράτες ποιος έχει π.χ. δικαίωμα για περίθαλψη όταν αρρωστήσει, ποιος δικαίωμα και για τι είδους εργασία, ποιος και για τι είδους εκπαίδευση. Και είναι σχεδόν αυτονόητο ότι το δικαίωμα να διαμαρτύρεται δεν πρέπει να το 'χει κανένας σιγά-σιγά. Έτσι το ελληνικό κράτος οπλίζεται για να επιβληθεί, όχι βέβαια με την πειθώ, αλλά όπως επιβαλλόταν πάντα, με μια ατελείωτη στριγκλιά. Με ασφυξιογόνα, ρόπαλα, τρομονόμους και με μηδενική ανοχή."

(από την εισαγωγή της μπροσούρας "Ψηλαφώντας στο λαβύρινθο του κότεργου", συλλογικότητα αναρχικών και αντιεξουσιαστών "L 14", Χανιά, 17.5.2001)

Με την έννοια "**επιτήρηση**" εννοούμε τη δημοσιονομική και αστυνομική επίβλεψη του πληθυσμού και της ροής των πληροφοριών, ενώ με την έννοια "**έλεγχος**" αναφερόμαστε στη νοοτροπία υπηκόου που προέρχεται από την εσωτερίκευση των επιβαλλόμενων προσταγών της εξουσίας. Ο υπήκοος, από κάποιο σημείο και μετά, συμμετέχει ενεργά πλέον στον έλεγχό του, τον αυτοματοποιεί σαν συμπεριφορά. Ως παραδείγματα επιτήρησης αναφέρουμε την βιομετρία (DNA, δακτυλικά αποτυπώματα), τα κλειστά κυκλώματα παρατήρησης του δημόσιου χώρου (στην αγγλία υπάρχει σχεδόν πλήρης επιτήρηση όλου του δημόσιου χώρου, με "απογοητευτικά" όμως αποτελέσματα για τους μπάτσους στο πεδίο της "πάταξης της εγκληματικότητας"- από την άλλη οι μπάτσοι βγάζουν γερό μεροκάματο από την πώληση των ταινιών σε τηλεοπτικούς σταθμούς), την επιτήρηση του Διαδικτύου με προγράμματα τύπου Ecelon (στη γαλλία π.χ. έχει απαγορευτεί η κωδικοποίηση των mail στους ιδιώτες).

Η συλλογή πληροφοριών από την επιτήρηση του πληθυσμού οδηγεί σε τεράστιες βάσεις δεδομένων που στο μεταξύ έχουν γίνει και εμπορεύσιμο είδος. Έτσι π.χ. μια αυστριακή εταιρεία τυχερών παιχνιδιών η "Schober" εμπορεύεται τα στοιχεία καταναλωτών που έχει συλλέξει από 5 εκατομμύρια (!!) ερωτηματολόγια, έναντι αδράς αμοιβής. Και ακόμη πιο πέρα. Το αυστριακό υπουργείο εσωτερικών παρέχει "πληροφορίες

για την αξιοπιστία ενός ατόμου βάση προσωπικών δεδομένων" σε εργοδότες. Ανάλογα με τον χαρακτηρισμό των δεδομένων ως "εμπιστευτικά", ως "απόρρητα" ή ως "άκρως απόρρητα" ανεβαίνει και η τιμή. Και φανταζόμαστε ότι είναι ζήτημα χρόνου τότε στην "ελεύθερη αγορά" θα ιδιωτικοποιηθούν αυτές οι υπηρεσίες. Η ιδιωτικοποίηση της παροχής προσωπικών δεδομένων - του "ιδιωτικού" δηλαδή!

Από την άλλη οι νεομαρξιστές μιλάνε για το πέρασμα από τις κοινωνίες της πειθάρχησης σε κοινωνίες ελέγχου δείχνοντας το πέρασμα στην πλήρη υπαγωγή της εργασίας στο κεφάλαιο. Στο εξαιρετικό δοκίμιο του 1990 "**οι κοινωνίες του ελέγχου**" (εκδ.

"Ελευθεριακή Κουλτούρα") ο Ντελέζ διατυπώνει την άποψη ότι το πέρασμα στις κοινωνίες του ελέγχου οδηγεί σε γενικευμένη κρίση τόσο της φυλακής, του νοσοκομείου, του εργοστασίου όσο και του σχολείου και της οικογένειας. "...Όπως η επιχείρηση αντικαθιστά το εργοστάσιο, η διαρκής εκπαίδευση τείνει να αντικαταστήσει το σχολείο και ο συνεχής έλεγχος παίρνει τη θέση των εξετάσεων". Και έχει δίκιο αν αναλογιστούμε ότι τις έννοιες "συνεχής αξιολόγηση" και "δια βίου εκπαίδευση" ακούγαμε τα τελευταία χρόνια και στην Ελλάδα με τις εκπαιδευτικές

ΕΛΕΓΧΟΣ

μεταρρυθμίσεις. Βέβαια αυτό δεν είναι τυχαίο. Όταν αναδιαρθρώνεται το κοινωνικό σώμα, αυτό δεν μπορεί να αφήσει ανέπαφη την εκπαίδευση. Πρέπει να εσωτερικεύσεις ότι συνεχώς "ελέγχεσαι". Στο σχολείο, στη δουλειά, στους δημόσιους χώρους. Όταν επιτευχθεί αυτό δεν θα υπάρχει καμία, μα απολύτως καμία, ανάγκη τα κυκλώματα παρακολούθησης να είναι ανοιχτά.

Η εξουσία λεπταίνει λοιπόν όλο και περισσότερους τους μηχανισμούς διείσδυσης στους τρόπους σκέψης των υπηκόων. Πιο εκλεπτυσμένες βελόνες ελέγχου που φτάνουν ως τα πιο απόκρυφα σημεία του ανθρώπινου εγκεφάλου. Και όταν έχουν εκλεπτυνθεί τόσο οι τρόποι ελέγχου η πορεία αντιστρέφεται. Το "εσωτερικό" βρίσκει το πέρασμα προς το "εξωτερικό". Ταυτίζονται πλήρως. Δεν έχει πλέον ουσία να υπάρχουν οι διαχωρισμοί ιδιωτικού-δημοσίου για το υποκείμενο. Ο υπήκοος τότε είναι ένας ρόλος. Είναι ο ρόλος της καριέρας, ο ίδιος ο ρόλος του υπηκόου, το life style. Οι υπήκοοι δε ρωτούν - καταναλώνουν, δε βαθύνουν σε κάποιο εσωτερικό μονοπάτι - διασκεδάζουν στα club, δεν εκδηλώνονται - στήνονται κυριλέ ή φαίνονται cool (η αγγλική λέξη για το πάγωμα της συναισθηματικής εκδηλωτικότητας), δεν ξέρουν την οργή - ξέρουν την εκτόνωση του γηπέδου. Σε προχωρημένα στάδια ηθικής σήψης δεν βρίσκει κανείς ίχνος πλέον της διαφοράς ιδιωτικού-δημοσίου. Δείτε την πραγματικά τεράστια επιτυχία των εκπομπών "Big Brother" σ' όλο τον κόσμο του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού. Φτάνουμε σιγά-σιγά στο σημείο που δεν θα υπάρχει λόγος να γράφουμε ότι "το υποκείμενο εσωτερικεύει τις προσταγές της εξουσίας", γιατί το δέρμα θα αποτελεί μόνο ανατομικό όριο του "έσω"- "έξω". Έτσι το "διαφανές κότεργο της μητρόπολης" θα το συμπληρώσει το διαφανές κοινωνικό άτομο του κότεργου.

II ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Το πώς χρησιμοποιήθηκαν τα χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου από την κυρίαρχη (στην κυριολεξία παγκόσμια) προπαγάνδα θεωρούμε ότι είναι μέρος της ιστορικής διαδικασίας του περάσματος σε έναν διεθνοποιημένο πολιτικό χώρο, όπου οι κοινωνίες και η συνείδηση της κοινωνίας σ' ένα σημείο του πλανήτη γίνεται προσπάθεια να ενταχθούν πλήρως υπό την καπιταλιστική εξουσιαστική λογική. Το πέρασμα αυτό του κοινωνικού χώρου στο παγκόσμιο καπιταλιστικό πεδίο καταργεί πλέον τις έννοιες "εξωτερικό" και "εσωτερικό". Ο υπουργός εξωτερικών λέει ότι και ο εσωτερικών και ταν-παλιν. Το "έξω" εισβάλλει στο "έσω" και αλληλοκαταργούνται. Οι απειλές από τα "έξω" είναι το ίδιο με τις απειλές από τα "έσω". Προέρχονται από τους "άλλους", από τους κακούς, από τους τρομοκράτες. Οι πόλεμοι στη γιουγκοσλαβία (έναντια στον Χίτλερ Μιλόσεβιτς και τους κακούς σέρβους) και στο αφγανιστάν (έναντια στο "σατανά με το αγγελικό πρόσωπο" και τους ταλιμπάν) ομοιάζουν με τις αστυνομικές επιχειρήσεις ενάντια σε μια συμμορία σε ένα γκέτο, με τις στρατιωτικο-αστυνομικές επιχειρήσεις στον πόλεμο "έναντια στα ναρκωτικά" στις μητροπόλεις ή στην κολομβία. Η βάση της λογικής με την οποία δικαιολογούνται αυτοί οι πόλεμοι είναι ίδια με τη λογική που θεσπίζει τρομονόμους, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, περιστολή ατομικών ελευθεριών. Ότι δηλαδή δυστυχώς "κάπου" υπάρχουν αυτοί οι "κακοί" οι "τρομοκράτες", οι εγκληματίες (έτσι αποπολιτικοποιημένα, σαν μια φυσική καταστροφή) οι οποίοι πρέπει να αντιμετωπιστούν με περισσότερη αστυνομοκρατία ή με "χειρουργικές στρατιωτικές επεμβάσεις".

Τελεσίδικα επίσης, στις κοινωνίες της Δύσης, με τα χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου η ισορροπία ανάμεσα σε προσωπικές ελευθερίες και ασφάλεια, μια από τις κυρίαρχες ισορροπίες που πρέπει να κρατηθούν μέσα στις αστικές δημοκρατίες, έγειρε υπέρ της ασφάλειας.

Πολύ πριν την 11 Σεπτεμβρίου ήταν ολοφάνερο ότι ο εσωτερικός αστυνομικός ρόλος του κράτους μέσα στον επιταχυνόμενο διεθνοποιημένο καπιταλισμό είχε ενταθεί. Δεν αναφερόμαστε μόνο στα υπέρογκα κονδύλια που δίνονται στην αστυνομία, αλλά και στην ποιοτική μετατροπή του κατασταλτικού μηχανισμού του κράτους. Η καταστολή, η επιτήρηση και η λεγόμενη αντιμετώπιση της εγκληματικότητας έχουν γίνει επιστημονικά αντικείμενα, στο πλαίσιο του γερμανικού προτύπου, της αστυνομικής επιστήμης (Polizeiwissenschaft). Σε κομβικά σημεία στη διοίκηση της αστυνομίας βρίσκονται στην κυριολεξία επιστήμονες - αστυνομικοί. Αλλά και η ίδια η επιστήμη (π.χ. της γενετικής, της ιατρικής κλπ.) συμβάλλει στην Polizeiwissenschaft βοηθούμενη από την ανάπτυξη της τεχνολογίας και των υπολογιστών (ανάλυση DNA, δυνατότητα γρήγορης επεξεργασίας μεγάλου όγκου δεδομένων -στοιχείων και σύγκρισης, ειδικά ρομπότ των πυροτεχνουργών, μελέτη υλικών κλπ.). Έχουν αναπτυχθεί τομείς μέσα στο μηχανισμό της αστυνομίας που απαιτούν μεγάλη εξειδίκευση και γνώσεις επιστημονικού χαρακτήρα. Όλη αυτή η ποιοτική αναδιάρθρωση του κατασταλτικού μηχανισμού θα είχε ελάχιστα αποτελέσματα χωρίς αλλαγές στο δικονομικό πλαίσιο. Αυτές οι αλλαγές έχουν διττό στόχο: να εισάγουν από τη μια την Polizeiwissenschaft στις αίθουσες των δικαστηρίων (η αστυνομική επιστήμη ως επιστήμη είναι διαχωρισμένη σκέψη και δύσκολα ελέγχεται ή ποιος μπορεί να αντιμιλήσει σε κάποιον γενετιστή της αστυνομίας που υποστηρίζει ότι δύο δείγματα DNA μοιάζουν;) και από την άλλη να διευρύνουν την ελευθερία κινήσεων της αστυνομίας. Για το δεύτερο διαβάζουμε στο **"Εργασία του Διόνυσου"** (Νέγκρι, Χάρντ, εκδ. "Ελευθεριακή Κουλτούρα", σελ. 71):

"Μεταξύ των σημαντικών θυμάτων μιας σειράς πολέμων που εξαπολύθηκαν την τελευταία δεκαετία -όχι μόνο των πολέμων στο εξωτερικό εναντίον του Παναμά ή του Ιράκ, αλλά και των πολέμων στο εσωτερικό εναντίον των ναρκωτικών και των νεανικών συμμοριών- πρέπει να συμπεριλάβουμε τον Χάρτη των Δικαιωμάτων. Οι πόλεμοι στο εξωτερικό οδήγησαν σ' έναν προσωρινό περιορισμό των δικαιωμάτων του τύπου και της συνάθροισης, αλλά οι πόλεμοι στο εσωτερικό καθιέρωσαν μια διαρκή συνθήκη ημι-πολεμικού νόμου. Παραδείγματος χάριν, η τέταρτη τροποποίηση του Συντάγματος, που απαγορεύει στο Κράτος να πραγματοποιεί έρευνες και συλλήψεις "άνευ λόγου", περιορίστηκε δραματικά, ενώ διευρύνθηκαν οι εξουσίες της αστυνομίας. Τα ναρκωτικά και η υποψία για συμμετοχή σε συμμορία είναι τώρα κοινώς αποδεκτά σαν επαρκή κριτήρια για να ερευνηθούν, να συλληφθούν και να προσαχθούν οι πολίτες. Ο ύποπτος ορίζεται σχεδόν αποκλειστικά στη βάση φυλετικών και πολιτιστικών κριτηρίων. Ένας εντυπωσιακός αριθμός μελών φυλετικών μειοψηφιών, και πιο συγκεκριμένα μαύρων και Λατίνων, όχι μόνο σταματήθηκε και ενοχλήθηκε άνευ λόγου από την αστυνομία, αλλά και συνελήφθη, κλείστηκε στη φυλακή και καταδικάστηκε για διάφορα αδικήματα. Η επίθεση στην τέταρτη τροποποίηση συμπίπτει σε κάποιο βαθμό με μια νέα θεσμοθέτηση του ρατσισμού στην Αμερική. Γενικά, η πρόσφατη υποβάθμιση του Χάρτη των Δικαιωμάτων ευνόησε το παραδοσιακό ομοσπονδιακό σχέδιο ενίσχυσης της κρατικής εξουσίας μπροστά στον κίνδυνο μιας κοινωνικής αταξίας. Ένας αυξανόμενος μιλιταρισμός, τόσο στο εθνικό έδαφος όσο και στο εξωτερικό, μια αυξανόμενη προσφυγή σε μια πολιτική κοινωνικής επαγρύπνησης, φόβου και ρατσισμού, δείχνουν την επικινδυνότητα ορισμένων φασιστικών στοιχείων του Κράτους και την τάση προς θρασεία ενός Κράτους της αστυνομίας: η κίνηση από το *Rechtsstaat* [κράτος δικαίου, σ.τ.μ.] προς το *Polizeistaat* [αστυνομικό κράτος, σ.τ.μ.] υλοποιούνταν πάντοτε μέσω του φόβου, του μίσους και του ρατσισμού."

Το ότι η δολοφονική αστυνομική βία αποτελεί πλέον μέρος της αρχιτεκτονικής της μεγαλούπολης, στην Ελλάδα το καταλαβαίνει κανείς εύκολα τα τελευταία χρόνια. Εκπυρσοκροτήσεις και εύκολη σκανδάλη για τον "πλεονάζοντα πληθυσμό" ειδικά όταν αυτός δεν ομοιάζει με τον "ελληνικό φαινότυπο". Και που αλλού εκτός από την γερμανία θα μπορούσε να γίνει η επίσημη θεσμοθέτηση μιας ρατσιστικής δημοσιονομικής σάρωσης των "ξένων". Πρόσφατα ψηφίστηκε νόμος που κατέθεσε ο πρώην δικηγόρος της RAF Schilly που εξαλείφει ουσιαστικά τα εμπόδια συνεργασίας και ανταλλαγής πληροφοριών όλων των γερμανικών υπηρεσιών (διοικητικών, αστυνομικών, στρατιωτικών) και επιτρέπει την λεγόμενη "Rasterfahndung", δηλαδή τη "σάρωση" των προσωπικών δεδομένων όλων των μη γερμανών. Αυτή η "σάρωση" θα επιτρέψει την επισήμανση των αποκλίσεων ή το συνδυασμό δεδομένων που καθιστούν κάποιο άτομο επικίνδυνο για τρομοκρατικές ενέργειες ή για την εσωτερική τάξη της χώρας. Και όλα αυτά με την αφορμή του χτυπήματος στις 11 Σεπτεμβρίου.

Βέβαια είναι και η προσπάθεια δημιουργίας του ευρωτρομονόμου και του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που, από δικονομική άποψη, παραβιάζει το Σύνταγμα των κρατών της εε. Αυτή η θέσπιση στοχεύει και στο ριζοσπαστικό κομμάτι του λεγόμενου "κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση".

ΤΟ ΚΟΛΛΟ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΡΤΕΣ

Τις χρησιμοποιούμε για το καρτοτηλέφωνο ή για την ανάληψη "όλο το 24ωρο" χρημάτων από τα ΑΤΜ. Στην ολλανδία για τον έλεγχο των μεταναστών και στην γερμανία για το ασφαλιστικό ταμείο. Οι ηλεκτρονικές και οι μαγνητικές κάρτες αποτελούν μέρος τόσο της καθημερινότητας της σύγχρονης κοινωνίας όσο και των σύγχρονων μεθόδων ελέγχου και πολιτικής επιτήρησης του πληθυσμού.

Το 1974 ένας γάλλος δημοσιογράφος για επιστημονικά θέματα, ο Ronald Moreno, καταθέτει μια πατέντα για "ένα σύστημα αποθήκευσης δεδομένων σε ανεξάρτητο, φορητό αντικείμενο". Το 1978 οι γαλλικές τράπεζες αρχίζουν να πειραματίζονται πάνω σ' αυτές τις κάρτες αποθήκευσης τραπεζικών δεδομένων. Παρ' όλες τις προσπάθειες των τραπεζών, οι κάρτες θα χρησιμοποιηθούν για πρώτη φορά το 1984 (τι έτος!...) από τον γαλλικό ΟΤΕ- οι γνωστές τηλεκάρτες. Αυτό συνέβη γιατί αρχικά αυτές οι κάρτες αποφόρτιζαν μόνο τις πληροφορίες που είχαν ("Read only memory") ενώ δεν μπορούσαν να αποθηκευτούν νέες πληροφορίες σ' αυτές. Σύντομα όμως επιτεύχθηκε και η αποθήκευση προσωπικών δεδομένων του κατόχου της κάρτας και οι νέες κάρτες βρήκαν μεγάλη εφαρμογή σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Στη γερμανία καθιερώθηκε η προσωπική κάρτα υγείας για κάθε ασφαλισμένο που εμπεριέχει όλο το ιατρικό ιστορικό του κατόχου. Ανάλογα τώρα με το ιστορικό αυτό σχεδιάζεται να προσαρμοστεί στο μέλλον και η συνεισφορά του ασφαλισμένου στο ταμείο. Δηλ. βρίσκεται κάποιος σε υψηλή ομάδα κινδύνου για κάποια αρρώστια θα πληρώνει περισσότερη συνεισφορά από κάποιον που βρίσκεται σε χαμηλή ομάδα κινδύνου. Το ότι όμως αυτές οι κοινόχρηστες κάρτες είναι κάτι (πολύ) παραπάνω από διευκόλυνση του πολίτη φαίνεται στο παράδειγμα της ολλανδίας. Εκεί όσοι έχουν κάνει αίτηση για άσυλο, ώσπου να αποφασιστεί η τύχη τους, αποκτούν μια ηλεκτρονική κάρτα που πρέπει να έχουν συνέχεια μαζί τους και να "δηλώνονται" σε συγκεκριμένα τερματικά - terminals τέσσερις φορές την ημέρα. Η διαδικασία περιλαμβάνει και την εξακρίβωση ταύτισης του δακτυλικού αποτυπώματος που υπάρχει "εγγεγραμμένο" στην κάρτα με το αποτύπωμα του κατόχου στο terminal. Εάν δύο φορές για αδικαιολόγητους λόγους, δεν γίνει αυτή η διαδικασία, ο πρόσφυγας απελαύνεται. Εφαρμογή βρήκαν οι κάρτες και στην καταπολέμηση όσων αιτούνταν ταμείο ανεργίας ή παροχές από το λεγόμενο κοινωνικό κράτος. Μέσω της σύγκρισης των δακτυλικών αποτυπωμάτων ενός ατόμου που αιτείται κάποια παροχή θέλουν να ελέγξουν την πολλαπλή χορήγηση επιδομάτων.

Σε πολλές χώρες της βόρειας ευρώπης σχεδιάζεται να εφαρμοστεί μια μαγνητική κάρτα για όλες τις μετακινήσεις με δημόσια μεταφορικά μέσα. Όποιος έχει κάποια πίστωση σ' αυτήν την κάρτα θα την τοποθετεί στο αντίστοιχο μηχάνημα στην είσοδο του μεταφορικού μέσου (αστικό ή υπεραστικό) και το πράσινο φως θα ανάβει. Στην αντίθετη περίπτωση δεν θα μπορεί να χρησιμοποιήσει το δημόσιο μεταφορικό μέσο. Έτσι πέρα από τον αποκλεισμό όσων δεν έχουν για εισιτήριο ή δε θέλουν να δώσουν για εισιτήριο, μπορεί η αντίστοιχη υπηρεσία να ελέγχει το "προφίλ κίνησης" ενός ατόμου.

Σε πανεπιστήμια της γερμανίας (π.χ. Βερολίνο, Βρέμη, Τρίερ) οι φοιτητές έχουν την προσωπική τους κάρτα με την οποία ρυθμίζεται όλη τους η φοιτητική ζωή. Πέρα από τη χρήση στη φοιτητική εστία για φαγητό ή στη βιβλιοθήκη, παρακολουθείται μέσω της κάρτας ακόμη και ποια μαθήματα παρακολούθησαν οι φοιτητές στο αμφιθέατρο, ποια μαθήματα έχουν δηλώσει, σε ποια έχουν δώσει εξετάσεις με ή χωρίς επιτυχία, τι πειθαρχικές ποινές έχουν. Το άτοκο σπουδαστικό δάνειο που χορηγεί το γερμανικό κράτος στους φοιτητές (BAFoG) ή οι υποτροφίες θα προορίζονται στο εξής μόνο για τους συνεπείς προς τα φοιτητικά τους καθήκοντα. Πολύ σημαντικό επίσης είναι ότι με την συλλογή τόσων προσωπικών δεδομένων μπορεί να δημιουργηθεί ένα στατιστικό εκπαιδευτικό standard, η απόκλιση από το οποίο θα έχει και τις ανάλογες συνέπειες.

3. ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ - NATO

Στο προηγούμενο τεύχος (σελ. 10-14) είχαμε αναφερθεί στο νέο ρόλο της δολοφονικής συμμαχίας NATO μετά την κατάρρευση του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Μεταξύ άλλων αναφερθήκαμε στην καθιέρωση των "Out of Area" επιχειρήσεων χωρίς την έγκριση του ΟΗΕ, στη νέα ευέλικτη δομή των στρατιωτικών δυνάμεων σε κάθε χώρα-μέλος της Συμμαχίας και στον τρόπο διεξαγωγής στρατιωτικών επιχειρήσεων (RMA). Τα είχαμε δει με αφορμή τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία το 1999, που τον θεωρούμε ως τον πρώτο πόλεμο της διεθνοποιούμενης κυριαρχίας. Εδώ θα αναφερθούμε στη διεθνοποιημένη διάσταση της Συμμαχίας και στη συνέχεια στην προπαγάνδα (πάλι) σε παγκόσμιο επίπεδο, την οποία χρησιμοποίησε η Κυριαρχία στους βομβαρδισμούς στο αφγανιστάν.

Καταρχάς το NATO έχει επικρατήσει ως η μόνη στρατιωτική Συμμαχία ανά τον κόσμο, με σαφέστατο δηλωμένο προσανατολισμό στο να εντάξει όλες σχεδόν τις χώρες: αυτές του πρώην "ανατολικού μπλοκ", τις διάδοχες χώρες της εσδ και τις χώρες της μεσογειακής λεκάνης. Έτσι με προγράμματα του NATO, όπως τη "Σύμπραξη για την Ειρήνη" (PFP - "Partnership for Peace"), έχουν συνδεθεί με τη Συμμαχία 28 κράτη από περιοχές του ευρασιατικού χώρου. Ο λεγόμενος "Μεσογειακός Διάλογος Ασφαλείας" γίνεται μεταξύ της Συμμαχίας και της αιγύπτου, της αλγερίας, του μαρόκου, της τунησίας, της μαυριτανίας, της ιορδανίας και του ισραήλ. Υπάρχουν επίσης εξαμενηνιές διμερείς συναντήσεις NATO και ιαπωνίας. Σημαντικό είναι ότι έχει παραχωρηθεί σε επτά χώρες το "special non-NATO ally status" που σημαίνει ότι αυτές οι επτά χώρες απολαμβάνουν όλα τα προνόμια της

Συμμαχίας πλην της ενεργοποίησης της στρατιωτικής συνδρομής που παρέχεται από το (περίφημο, λόγω αφγανιστάν) άρθρο 5. Δηλαδή: πρόσβαση στο "πλεονάζον" στρατιωτικό υλικό (έξυπνες βόμβες, νέα τεχνολογία) του NATO και δικαίωμα συμμετοχής σε οικονομικά αναπτυξιακά προγράμματα. Λόγω αυτής της θέσης τους έχουν αυξημένη αξιοπιστία έναντι ξένων επενδυτών και διεθνών χρηματοπιστωτικών κύκλων. Τα κράτη αυτά είναι: η ιαπωνία, η αίγυπτος, η ιορδανία, η αυστραλία, η ν.κορέα, το ισραήλ και η αργεντινή (η τελευταία χαίρει αυτής της θέσης λόγω της ενεργής συμμετοχής στο σχέδιο "Columbia") (όλα τα στοιχεία από τον καραβανά δρ. γ. Μούρτο - Αφιέρωμα Ελευθεροτυπίας Νο 108).

Είναι πασιφανές ότι επιχειρείται να στηθεί ένα παγκόσμιο στρατιωτικό δίκτυο που θα περιλαμβάνει όλα τα κράτη των οποίων ο έλεγχος (όχι μόνο στρατιωτικός) παρουσιάζει ενδιαφέρον, για διάφορους λόγους, για τους σχεδιαστές της γεωπολιτικής του NATO. Βέβαια οι ισχυρές καπιταλιστικές χώρες και κυρίως οι ηπτα είναι οι κεντρικοί σχεδιαστές της πολιτικής αυτής. Αυτό έγινε φανερό και στο "Συνέδριο για την Ασφάλεια" (sic) που έγινε 1-3 Φλεβάρη του 2002 στο Μόναχο, όπου ζητήθηκε από τις ηπτα η συνενοχή όλων στους μελλοντικούς βομβαρδισμούς "*κρατών που υποθάλλπουν την τρομοκρατία*". Στο συνέδριο αυτό ήταν αφεντικά απ' όλα τα κράτη της ευρασίας.

Ήταν λάθος μια θεώρησή μας ότι το NATO είναι απλώς "*το ένοπλο χέρι του δυτικού κεφαλαίου*". Η διεθνοποίηση του милитарισμού προχωράει με μια δική της εσωτερική λογική, παράλληλα και αλληλεπιδρώντας με τον επιταχυνόμενο διεθνοποιούμενο καπιταλισμό. Χτίζεται ο "αυτοκρατορικός" παγκόσμιος

στρατός, που δεν θα γνωρίσει "εξωτερική" απειλή εκεί στο "τέλος της ιστορίας". Η κίνηση αυτή δημιουργεί και τον προπαγανδιστικό της λόγο, δημιουργεί τη "νέα" μορφή πολέμου ή στρατιωτικών επεμβάσεων. Αυτό φάνηκε τόσο το 1999 όσο και τελευταία στον πόλεμο στο αφγανιστάν.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Τα στρατιωτικά χτυπήματα παίρνουν την μορφή της "απόδοσης δικαιοσύνης", της "προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων", των "ειρηνευτικών επεμβάσεων", της "αντιμετώπισης της τρομοκρατίας". Η λέξη πόλεμος πρέπει να αποφευχθεί. Όταν στο υπάρχον θεσμικό πλαίσιο του επιταχυνόμενου διεθνισμού, δε μπορεί να υπάρξει κάτι "εξωτερικό", δε μπορεί να υπάρξει και πόλεμος. Υπάρχουν μόνο ειρηνευτικές επεμβάσεις του ΝΑΤΟ (τι ειρωνεία) που ομοιάζουν με αστυνομικές επιχειρήσεις (ρουτίνας σε λίγο) σε κάποιο γκέτο δυτικής μητρόπολης. Αυτή είναι η πραγματικότητα που πρέπει να εσωτερικευτεί από τους υπηκόους. Η στρατιωτική εξωτερική πολιτική και η εσωτερική κατασταλτική πολιτική μοιράζονται την ίδια βάση.

Η δικαιολόγηση του πολέμου ως "infinite justice" παραπέμπει στον μεσαιωνικό όρο του "bellum justum" -του "δικαίου πολέμου"-, όπως περιγράφεται από Χάρντ και Νέγκρι στο έργο τους "Αυτόκρατορία". Με τη διαφορά ότι ο "δικαίος πόλεμος" αιτιολογείται σήμερα ως αυτοάμυνα ή αντίσταση από την κυρίαρχη προπαγάνδα (καταπίεση εθνικών μειονοτήτων ή αντίδραση στα χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου) στην ουσία όμως πρόκειται για έναν πόλεμο που απλώς αυτοδικαιολογείται. Αυτό γίνεται δυνατό με δυο μηχανισμούς: από τη μια μέσω της νομιμοποίησης της στρατιωτικής μηχανής ως μέσο επίλυσης κρίσεων και από την άλλη με την αποτελεσματικότητα των στρατιωτικών επιχειρήσεων για την επανόρθωση της τάξης (αποτελεσματικότητα που προέρχεται από τη συντριπτική στρατιωτική υπεροχή του ΝΑΤΟ). Και, μην ξεχνάμε, είναι ο πόλεμος ο οποίος δεν θέλει να ονομάζεται έτσι. Παρουσιάζει τον εαυτό του πιο πολύ ως αστυνομικού τύπου επιχείρηση για αποκατάσταση της τάξης ή της "αδικίας".

Σημαντικότερο ρόλο στη δημιουργία της συγκεκριμένης εικόνας για τον πόλεμο παίζουν βέβαια τα ΜΜΕ. Στην Δύση εικόνες που έδειχναν τη φρίκη του πολέμου στο κοσσυφοπέδιο και στο Ιράκ λογοκρίθηκαν από τα στρατιωτικά επιτελεία και τη θέση τους πήραν τα βίντεο από την οθόνη του πιλότου που βομβαρδίζει συγκεκριμένους στρατιωτικούς στόχους. Πρέπει να δημιουργηθεί η εικόνα ενός "καθαρού" πολέμου με "χειρουργικής ακρίβειας" χτυπήματα. Ο πόλεμος -η αστυνομική επιχείρηση δηλαδή διεξάγεται σ' έναν μη-τόπο όπου υπάρχουν μόνο στρατιωτικοί στόχοι και άτομα της Αλ Καϊντα, μη-άνθρωποι δηλαδή. Η ακριβώς αντίθετη εικόνα έπρεπε να δημιουργηθεί για τα χτυπήματα στην Ν. Υόρκη. Εκεί οι εικόνες έπρεπε να αποκτήσουν τη μέγιστη όψη της καταστροφής. Σε

ζωντανό χρόνο διαδραματιζόταν μια σχεδόν χολιγουντιανή παραγωγή με πρωταγωνιστές κακούς τρομοκράτες και θύματα αθώους, εργαζόμενους μέσους πολίτες. Το μόνο που έλειπε ήταν οι καλοί (υποκατάστατο των "καλών" υπήρξαν οι "ηρωικοί πυροσβέστες της ΝΥ"), που με δυσκολία θα καταφέρουν να φτάσουν στην τιμωρία των "κακών" (στρατιωτική επέμβαση στο αφγανιστάν). Έτσι πρέπει να ερμηνευτεί, τουλάχιστον από τον αμερικανό υπήκοο, η ροή της ιστορίας. Βέβαια την όλη εικόνα χαλούσε το στρατιωτικό χτύπημα στο πεντάγωνο (ή τετράγωνο πλέον) μιας και αυτό απέδειξε ότι και η μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη είναι τρωτή και ευάλωτη στις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές. Πάντως δεν είναι τυχαίο ότι οι εικόνες που επαναλάμβαναν οι οθόνες είναι αυτές της πρόσκρουσης των αεροπλάνων στους δίδυμους πύργους και της κατάρρευσής τους και ελάχιστα το Πεντάγωνο. Γιατί με το WTC μπορούσε να συνδεθεί η απειλή ότι "κινδυνεύουμε όλοι". Ο μέσος εργαζόμενος πολίτης. Τα ΜΜΕ και οι πολιτικοί στην ευρώπη ανέλαβαν το έργο να μας πείσουν ότι όλοι (και στην Ελλάδα) κινδυνεύουμε. Το "είμαστε όλοι αμερικάνοι" το λάνσαρε με μεγάλη επιτυχία στην βόρεια ευρώπη. Γιατί αν όλοι απειλούμαστε, κάποιος πρέπει να αναλάβει να μας προστατέψει ή σε πρώτο στάδιο να αποδώσει δικαιοσύνη. Και πάλι ο παλιός μηχανισμός που οδηγεί στο κράτος αστυνόμενο-προστάτη των πολιτών. Αλλά ακόμη και με μέτριο επίπεδο συνειδητοποίησης καταλαβαίνει κανείς ότι στην πραγματικότητα δεν μπορεί τίποτα να "μας προστατέψει" από τις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές. Γιατί όποια επίβλεψη και αν υπάρχει στις πόλεις, κανένας δεν μπορεί να αποτρέψει κάποιον να μπει ζωσμένος με εκρηκτικά σ' ένα λεωφορείο ή σ' ένα μετρό.

Το πρώην Πεντάγωνο ανέθεσε, πριν από τους βομβαρδισμούς στο αφγανιστάν, σε μια εταιρία δημοσίων σχέσεων με την ονομασία "Rendon Group" (που έχει ως ετικέτα: "Information as an element of power") το έργο να προετοιμάσει την κοινή γνώμη για τους βομβαρδισμούς. Σε τέσσερις μήνες η εταιρία έπρεπε α) να δημιουργήσει και να ενημερώνει σελίδα στο Διαδίκτυο για την τρομοκρατία, β) να παρακολουθεί την ειδησεογραφία σε 79 χώρες, γ) να εντοπίζει προσκείμενους στις αμερικάνικες απόψεις δημοσιογράφους σ' αυτές τις χώρες και δ) να προτείνει στρατηγικές προπαγάνδας ενάντια στο αντιπολεμικό κίνημα...

Ο ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΩΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ;

(Το κείμενο που ακολουθεί (ελαφρώς τροποποιημένο) κυκλοφόρησε τον Οκτώβρη του 2001 σε Χανιά και Θεσσαλονίκη.)

II - 09 - 2001: ΟΤΑΝ Η ΜΑΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΔΕΛΦΟ (ΤΗΣ)

Η αντιμετώπιση, από τον δυτικό καπιταλισμό της "απειλής ισλαμισμού" είναι διαφορετική από την παλιά αντιμετώπιση της "απειλής κομμουνισμού". Ο "κομμουνιστικός κίνδυνος" παρουσιαζόταν ως εξωτερική και εσωτερική απειλή για το δυτικό καπιταλισμό. Υπήρχε ο κίνδυνος και του εσωτερικού εχθρού, ο οποίος έπρεπε να παταχθεί. Εξαπολύθηκε λοιπόν μια επίθεση και προς τις ίδιες τις κοινωνίες της Δύσης για να ξεριζωθεί οποιοσδήποτε κίνδυνος ανατροπής σε οποιοδήποτε επίπεδο (π.χ. μακαρθισμός στις ηπα ή Berufsverbot στην ΟΔ γερμανίας). Και ο εσωτερικός εχθρός αποτελούσε ταξικό εχθρό, γιατί αμφισβητούσε έμπρακτα την κυρίαρχη καπιταλιστική θέσμιση στην Δύση.

Από την άλλη η "απειλή του ισλαμισμού" είναι εξωτερική "απειλή" για τη δυτική καπιταλιστική θέσμιση. Οι πολυπληθείς ισλαμιστικές κοινότητες της Δύσης δεν απειλούν την καθεστηκυία τάξη. Ο δήμαρχος της Ν. Υόρκης φρόντιζε σε όλες τις τελετές για τα θύματα του WTC να είναι και ισλαμιστές παπάδες των κοινοτήτων στις ηπα. Αυτό που απλώς πρέπει να γίνει είναι να εντοπιστούν οι εξτρεμιστικές αποκλίσεις. Αλλά αυτή η διαδικασία εντόπισης εντάσσεται στην έτσι ή αλλιώς επιχειρούμενη πολιτική δημοσιονομικής επιτήρησης του πληθυσμού. Θεωρούμε λοιπόν ότι ο ισλαμιστικός φονταμενταλισμός δε μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία του ταξικού εσωτερικού εχθρού γιατί δεν αμφισβητεί το κυρίαρχο θεσμικό πλαίσιο, απλώς ζητά καλύτερη θέση μέσα σ' αυτό διατηρώντας για λόγους ιστορικής αδράνειας και εσωτερικής ισλαμιστικής συνοχής και το στοιχείο του μη διαχωρισμού κράτους - θρησκείας και παράδοσης (αμφότερα θεωρούνται ξεπερασμένα για τον

σύγχρονο καπιταλισμό). Άλλωστε η στρατευμένη милитарιστική ισλαμική νεολαία που συμμετέχει σε δίκτυα τύπου "Αλ Καϊντα" είναι αστικής καταγωγής με μόρφωση σε δυτικά και ισλαμικά πανεπιστήμια και ακολουθεί τις πιο ακραίες τάσεις του Ισλάμ: την παράδοση των Ουαχαμπιτών, τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και το κίνημα Ντεομπάντι.

Ο ισλαμισμός είναι ένα σχέδιο κυριαρχίας και επιβολής στους εξαθλιωμένους από τις μεσαίες και ανώτερες τάξεις του αραβικού χώρου, που όσο και να αντιτίθεται στην συλλογική συνείδηση της Δύσης, παραμένει μια αυταρχική και πατριαρχική κοσμοθεώρηση που μέσα από την θρησκευτική παράδοση δημιουργεί μια συγκεκριμένη πολιτική τάξη.

Συγκρούονται δυο συστήματα τρόμου, δυο κοσμοθεωρίες ανελευθερίας. Δεν είναι σκοπός αυτού του κειμένου να δείξει συμπάθεια ή παλλόμενο περιοδικό αντιιμπεριαλισμό. Σκοπός του κειμένου είναι μια πολιτική θεώρηση που θα προσπαθήσει να εξηγήσει τις αντιφάσεις του επιταχυνόμενου διεθνοποιούμενου κεφαλαίου, χωρίς να παγιδευτεί στα ψευδοδιλλήματα του. Σκοπός είναι να συμβάλει το ελάχιστο προς ένα αεθνικό αναρχικό και (λόγω συγκυρίας) αντιπολεμικό κίνημα.

Το χτύπημα στη Ν. Υόρκη και η στρατιωτική επιχείρηση επίθεσης στο Πεντάγωνο στις II-09-2001 αποτέλεσαν πάρθιον βέλος για την αμερικάνικη πολεμική μηχανή αν και θα έπρεπε να είναι αναμενόμενα...

Είναι τόσα τα σημεία στον παγκόσμιο χάρτη, μετά τον Β' Παγκόσμιο, στα οποία το στρατιωτικό-οικονομικό σύμπλεγμα των ηπα έχει συμβάλει στην καταπίεση, την εξαθλίωση και τη δυστυχία των ανθρώπων, που σιγά-σιγά τον καλύπτουν. Οι ατομικές βόμβες, ενώ ουσιαστικά είχε λήξει ο πόλεμος, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, οι πόλεμοι στη ν. κορέα και το βιετνάμ, ο Πινοσέτ στη χιλή, ο Βιντέλα στην αργεντινή και οι παρεμβάσεις σ' όλη την λατινική αμερική, τον παναμά, τη γρενάδα και το ελ σαλβαδόρ, η στήριξη από τον Κίσινγκερ του Σουχάρτο στην ινδονησία και η γενοκτονία στο αν. τιμόρ, η υποκίνηση και η στήριξη από τη CIA της χούντας των συνταγματαρχών στην Ελλάδα ενώ το State Department ετοίμαζε τη χούντα του βασιλιά και των στρατηγών, η στήριξη του Γενικού Επιτελείου Στρατού στην τουρκία, η εμπρηστική πολιτική στη μέση ανατολή σε σχέση με την παλαιστίνη, οι βομβαρδισμοί και κυρίως το εμπάργκο στο ιράκ, το σουδάν και οι "ανθρωπιστικές" βόμβες στη γιουγκοσλαβία πριν από δυο χρόνια. Στο χαρτί ή σαν είδηση δεν κατανοεί μάλλον κανείς εύκολα τι σημαίνουν όλα αυτά τα ονόματα. Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί, εκτελεσμένοι, ξεριζωμένοι, βασανισμένοι, πόνος, δυστυχία, καταπίεση και αδικία. Πραγματικά είναι ασύλληπτο το μέγεθος αυτής της δυστυχίας για το ανθρώπινο μυαλό. Ας αναλογιστούμε μόνο στον ελλαδικό χώρο πόσες δεκάδες χιλιάδες νεκρούς είχαμε λόγω και της συγκεκριμένης εξωτερικής

πολιτικής και των σαφέστατων παρεμβάσεων του κράτους των ηπα από το 1946 ως τώρα.

Ειδικά μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, τις ηπα και γενικότερα τη Δύση τις διέκριναν η ιστορική αλαζονεία και ο πλήρης αμοραλισμός. "Τελείωσε η ιστορία" βιάστηκε να αναγγείλει ο Φράνσις Φουκουγιάμα, επικράτησε ο δυτικός καπιταλισμός και ό,τι εναντιώνεται σ' αυτό είναι απλώς οι παρίες του. Οι άνθρωποι ανά τον κόσμο ήταν ταυτόσημοι με τις καπιταλιστικές λειτουργίες και ας είχαν χαρακτηριστεί οι περισσότεροι ως "πλεονάζων πληθυσμός". Ούτε καν κάποια προσχήματα δεν τους ενδιέφερε να κρατήσουν. Κριτικές φωνές προς την υπάρχουσα θέσμιση έπρεπε να μην ακούγονται. Και εκεί όπου έλειψε η

κριτική απόσταση εμφανίστηκε το δολοφονικό μίσος.

Γιατί όταν σπέρνεις την οργή, θα θερίσεις θύελλες. Η ιστορία τώρα χτύπησε στην καρδιά του κτήνους. Η 11η Σεπτέμβρη 2001 έκανε ξεκάθαρο ότι η βία περνάει από την αφετηρία της.

Βέβαια υπήρχαν και άλλα πλήγματα σ' αυτόν τον πόλεμο που διεξάγουν οι ηπα ενάντια στη μισή υφήλιο. Έτσι στο ν. λιβάνο π.χ. τον Απρίλη του 1983 χτυπιέται η πρεσβεία των ηπα με αποτέλεσμα 17 νεκρούς και στις 23 Οκτώβρη του ίδιου έτους με έναν τόνο εκρηκτικά χτυπιέται το κέντρο επιχειρήσεων των U.S. Marines στη Βηρυττό με 241 νεκρούς. Το Δεκέμβρη του 1988 ανατινάζεται το τζετ της PAN AM πάνω από τη σκωτία. Δεκάδες αμερικάνοι αξιωματούχοι σκοτώθηκαν από επιθέσεις στην αμερικάνικη στρατιωτική βάση της σαουδικής αραβίας το 1996 και στις αμερικάνικες πρεσβείες το 1998 στην κένυα και την τανζανία. Πέρυσι είχε δεχθεί επίθεση το πλοίο του αμερικάνικου πολεμικού ναυτικού "Κόουλ" στο λιμάνι του Άντεν στην υεμένη. Τα αντάρτικα πόλεων σε πολλές χώρες της ευρώπης και της λατινικής αμερικής πάντα είχαν ως στόχο και αμερικάνους αξιωματούχους. Τέλος οι βομβιστικές επιθέσεις στο Κέντρο Παγκόσμιου Εμπορίου στη Νέα Υόρκη από ισλαμιστές το 1993 ήταν βέβαια τελικά μια πρόγευση για το τι θα ακολουθούσε, αλλά δε μπορεί να συγκριθεί με την επίθεση στις 11-09-2001. Ούτε σε μέγεθος, ούτε σε συμβολισμό.

Οι ηπα, ως στρατιωτικό οικονομικό σύμπλεγμα, το ξέρουν πολύ καλά λοιπόν (εδώ και αρκετό καιρό) ότι έχουν πόλεμο. Απλώς αυτή τη

στιγμή κατάλαβαν ότι σ' αυτόν τον πόλεμο μπορεί να έχεις και μαζικά νεκρούς στον άμαχο πληθυσμό. Αυτή είναι εξάλλου μια ηθική που οι ίδιοι σε συνεργασία με το NATO εισήγαγαν. Έτσι τα τελευταία πενήντα χρόνια οι στρατιωτικές επιχειρήσεις χαρακτηρίζονται από συντριπτικά μεγαλύτερες απώλειες στο λεγόμενο άμαχο πληθυσμό μιας χώρας από ότι σε στρατιώτες. Αυτή την ηθική είχε το NATO το 1999 όταν βομβάρδιζε τη γιουγκοσλαβία με πιλότους που έριχναν βόμβες πετώντας στα 5000 μέτρα. Βόμβες που διασπώνταν σε δεκάδες μικρότερες για να πετύχει μια από αυτές κάποια γέφυρα ή κάποιο σχολείο και οι άλλες να προκαλέσουν τις

περίφημες "παράπλευρες απώλειες". Ό,τι σπείρεις θα θερίσεις. Έτσι η επίθεση στις 11-09-2001 είχε ως στόχο όσο γίνεται περισσότερους πολίτες. Αυτό σαν ηθική είναι βέβαια κατακριτέο και δεν μπορεί κανένας εχέφρων άνθρωπος να χαιρέται για τους χιλιάδες νεκρούς στη Ν. Υόρκη. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να ήταν καριέριστες, αλλά αλίμονο (κοιτώντας γύρω μας) η πλάνη της καριέρας υπάρχει σε όλες τις δυτικές χώρες. Και εδώ

μιλάμε μόνο για τους πολίτες, γιατί στο Πεντάγωνο δεν ήταν πολίτες - ήταν στρατιωτικοί. Και μέρος του μισθού ενός επαγγελματία караβανά δολοφόνου είναι ο κίνδυνος να χτυπηθεί από τον εχθρό... έτσι είναι: πόλεμος χωρίς απώλειες δε γίνεται. Βέβαια τόσο το ανήθικο και απάνθρωπο πολεμικό χτύπημα στην Ν. Υόρκη όσο και η επιτυχής στρατιωτική επιχείρηση στο Πεντάγωνο απορρέουν από την ίδια (αν)ηθική ολότητα φανατικών θρησκευόμενων. Είναι χτυπήματα από ανθρώπους- μονάδες (όπως αρμόζει στις μεταμοντέρνες εποχές...) που δε θυσιάζονται για κάποιο κοινό συμφέρον αλλά για την δικιά τους "αποκατάσταση" στον ισλαμικό παράδεισο (όπως πιστεύουν). Τα χτυπήματα αυτά όμως ήταν απόλυτα συμβατά με το ήθος με το οποίο διεξάγουν τους νέους πολέμους το NATO και οι ηπα. Με μεγάλες απώλειες στον άμαχο πληθυσμό. Για πολύ καιρό οι κυρίαρχοι κατάφερναν με επιτυχία να διεξάγουν τέτοιου τύπου πολέμους στη λεγόμενη περιφέρεια, χωρίς να έχουν θύματα στο "δικό τους" άμαχο πληθυσμό. Αυτή η φαντασίωση τώρα έχει γκρεμιστεί. Ο πόλεμος επιταχύνεται και επιστρέφει στο κέντρο. Η πιο καλοπληρωμένη τεχνολογία δε μπορεί να το αποτρέψει. Η μαμή της ιστορίας ξανασυναντάει τον μεγάλο της αδελφό...

"Καλωσδόρισες στην έρημο της πραγματικότητας"

Μαζί με τους δίδυμους πύργους κατέρρευσε και η virtual εικόνα που είχε ο μέσος αμερικανός αστός τόσο για τη χώρα του όσο και για την θέση του στον κόσμο: η εικόνα ενός ήσυχου πατριώτη που κοιτάει τη δουλειά του και την ευημερία της πατρίδας του και που εικόνες σαν αυτές στις II-09-2001 τις γνωρίζει μόνο από παραγωγές του Χόλιγουντ. Η απειλή που προερχόταν από τους "βάρβαρους" τριτοκοσμικούς πραγματοποιούνταν, ως τώρα, μόνο στη μεγάλη οθόνη. Στις II Σεπτέμβρη τη μεγάλη οθόνη την αντικατέστησε η μεγάλη πόλη, η Νέα Υόρκη. Τι ειρωνεία! Η ας δανειστούμε μια φράση από τη χολιγουντιανή ταινία του 1999 "Matrix". Εκεί ο αρχηγός των αντιστασιακών χαιρετίζει ειρωνικά τον πρωταγωνιστή που ζυπνά στην "πραγματική πραγματικότητα" και βλέπει ένα σκοτεινό λυπημένο τοπίο με φλεγόμενα ερείπια – το Σικάγο μετά τον παγκόσμιο πόλεμο: "Καλωσδόρισες στην έρημο της πραγματικότητας". Κάτι ανατριχιαστικά κοντινό δεν συνέβη για τον αμερικανό αστό στις II Σεπτέμβρη; Οι αμερικάνοι πίστευαν ότι δεν τους αφορά η ιστορία. Ότι η βία και ο τρόμος είναι κάτι που αφορά τους "άλλους". Το ότι μπορεί να ασελγεί το κράτος "τους" πάνω στη ροή της ιστορίας χωρίς συνέπειες. Το ότι ο δικός τους "πολιτισμός της ευτυχίας" δεν πατούσε στην δυστυχία κάποιου άλλου. Οι αμερικάνοι πίστευαν ότι είχαν πάρει "διακοπές από την ιστορία", όπως σχολίασε ένας δεξιός αναλυτής. Στις II Σεπτέμβρη αυτή η αντίληψη δέχθηκε ένα ισχυρότατο πλήγμα. "Η ασφαλής σφαίρα που ζουν οι αμερικανοί, γίνεται αντιληπτή ως απειλούμενη από επιτιθέμενους του έξω κόσμου. Αυτοί που επιτίθενται είναι αποφασισμένοι και έτοιμοι για αυτοθυσία αλλά ταυτόχρονα ΚΑΙ δειλοί, ύπουλοι έξυπνοι αλλά ταυτόχρονα ΚΑΙ πρωτόγονοι βάρβαροι.... Τους τελευταίους πέντε αιώνες η (σχετική) ευημερία και ειρήνη της "πολιτισμένης" Δύσης εξαγοράστηκε με την εξαγωγή αδίστακτης βίας και με την καταστροφή του "βάρβαρου" έξω κόσμου: είναι η μεγάλη ιστορία από την κατάκτηση της αμερικής μέχρι τις σφαγές στο κονγκό. Όσο τρομερό και αδιάφορο και αν ακούγεται, θα έπρεπε αυτή τη στιγμή να σκεφτούμε, ότι οι πραγματικές επιπτώσεις αυτών των βομβαρδισμών είναι περισσότερο συμβολικές παρά πραγματικές. Οι ηπα πήραν μόνο μια γεύση για το τι συμβαίνει παγκοσμίως κάθε μέρα, από το Σεράγεβο μέχρι το Γκρόζνι, από τη ρουάντα και το κονγκό μέχρι τη σιέρα λεόνε. Αν προσθέσει κανείς στην κατάσταση που επικρατεί στη Νέα Υόρκη ελεύθερους

σκοπευτές και βιασμούς θα αποκτήσει μια ιδέα για το τι γινόταν στο Σεράγεβο πριν από δέκα χρόνια." (λόγια του σλοβένου καθηγητή και ψυχαναλυτή Ζίζεκ). Επιστροφή στην πραγματικότητα λοιπόν, "επιστροφή" στην ιστορία– κάτι σαν τίτλος ταινίας. Οπότε πέρα από το συμβολισμό ότι στις II Σεπτέμβρη χτυπήθηκαν στη Νέα Υόρκη τα σύμβολα του αμερικάνικου καπιταλισμού. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι χτυπήθηκαν και τα σύμβολα του φαντασιακού της καπιταλιστικής κουλτούρας. Μια κουλτούρα που δε στηρίζεται στη σφαίρα του πραγματικού, στηρίζεται στην αφαίρεση και στο θέαμα όπως και ο σπεκουλαδορικός καπιταλισμός, από τον οποίο πηγάζει, δε στηρίζεται πλέον μόνο στη σφαίρα της υλικής παραγωγής.

"ΟΙ ΑΛΛΟΙ", ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟ ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΤΩΝ "ΙΔΙΩΝ"

Είναι ευνόητο ότι ο ισλαμισμός των ταλιμπάν (όπως και κάθε θρησκεία) είναι ένα σύστημα καταπίεσης. Βρίσκει κανείς εύκολα στοιχεία για το τι επιφυλάσσει στις γυναίκες κυρίως αλλά και στους άνδρες πιστούς. Μαύρη μαυρίλα. Είναι επίσης υπό μελέτη κατά πόσο οι ηπα και οι μυστικές υπηρεσίες της δημιούργησαν και στήριξαν το ισλαμιστικό κίνημα σε διάφορες περιοχές του πλανήτη ενάντια στην κομμουνιστική απειλή (βλέπε αφγανιστάν και μπουτσαχεντίν– κομμάτι των οποίων είναι οι ταλιμπάν) ή, όσο και αν φαίνεται απίστευτο, ενάντια στον παναραβισμό. Και εξηγούμαστε: στην αραβική γλώσσα υπάρχει η έννοια "Qaumīya", που σημαίνει την ενότητα του αραβικού κόσμου, ένα μεγάλο αραβικό κράτος και όχι πολλά μικρά που θα είχαν διαφορές μεταξύ τους και έτσι θα αποδυναμώνονταν ενάντια στους "άπιστους". Αυτό ήταν εφιάλτης για την εξωτερική πολιτική τόσο των ηπα και του ισραήλ όσο βέβαια και της πρώην σοβιετικής ένωσης. Υπάρχει και η έννοια "Wataniya", που δίνει περισσότερη σημασία στα τοπικά χαρακτηριστικά και έθιμα των αράβων σε κάθε αραβικό κράτος ξεχωριστά. Αυτές οι δυο τάσεις δεν εκδηλώνονται ποτέ ξεκάθαρα διαχωρισμένες, συνήθως συνυπάρχουν σε κάποιο βαθμό μέσα στην ιστορία του αραβικού κόσμου. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι η "Qaumīya" αντιπροσωπεύει το όνειρο των αράβων, την ελπίδα τους και η "Wataniya" την ιστορική ρεαλιστική πραγματικότητα τους. Όταν το 1956 ο Νασσέρ, μαζί με τους Ελεύθερους Αζιωματικούς του ανατρέπει στην αιγυπτο το βασιλιά Φαρούκ, αρχίζει να συσπειρώνει γύρω του τους άραβες εφαρμόζοντας τον παναραβισμό και τον "αραβικό Σοσιαλισμό". Δεν αποκλείεται τότε οι ηπα να βοήθησαν στην άνοδο

του ντόπιου ισλαμισμού ("Watanīya") για να αντιπαρατεθούν στον παναραβισμό του Νασσέρ. Ο επόμενος πρόεδρος της αιγύπτου ο Σαντάτ πίστευε στον ισλαμισμό και ότι πρέπει η αιγύπτος να ασχοληθεί πρώτα με τα δικά της συμφέροντα και αργότερα με αυτά των αράβων γενικότερα. Και βέβαια εντελώς τυχαία συμφέρον της αιγύπτου ήταν και το "ινφιτάχ", το άνοιγμα προς τη Δύση. Και εντελώς τυχαία στην κηδεία του Σαντάτ παραβρέθηκαν και δυο πρώην πρόεδροι των ηπα. Και όπως είναι γνωστό, στην αιγύπτο υπάρχουν και σήμερα αρκετοί φανατικοί ισλαμιστές πολέμιοι του δυτικού πολιτισμού. Με το παράδειγμα αυτό θέλουμε απλώς να υπαινιχθούμε ότι η εξωτερική πολιτική ηπα, αγγλίας και γαλλίας κυρίως, την περασμένη πενήνταετία μπορεί κάλλιστα να είχε κατά περιοχές ως συμφέρον την άνοδο φανατικών ισλαμιστικών κινήματων όχι μόνο ενάντια στον κομμουνιστικό κίνδυνο, αλλά και για τη διάσπαση του αραβικού κόσμου. Σήμερα πληρώνουν και για αυτό το τερατούργημα που και η ίδια η Δύση έφερε στον κόσμο, και που τώρα έχει γίνει ανεξέλεγκτο.

Ο Μπιν Λάντεν δεν ανήκει στους παρίες του διεθνοποιούμενου κεφαλαίου. Ο πολυεκατομμυριούχος Σαουδάραβας δεν ήταν από τα αγαπημένα παιδιά της CIA στον πόλεμο ενάντια στον κομμουνισμό και τη σοβιετική εισβολή στην περιοχή; Μήπως δεν εκπαιδεύτηκε σ' αυτές τις τεχνικές πολέμου από τους ίδιους τους βορειοαμερικάνους στρατιωτικούς; Για όλα αυτά θα βρει κανείς αρκετά στοιχεία στις αστικές εφημερίδες, δεν χρειάζεται να προσπαθήσουμε να πείσουμε ότι ο Μπιν Λάντεν δεν είναι ένας καταπιεσμένος που εξεγέρθηκε....

Μορφές σαν το Μπιν Λάντεν αντιπροσωπεύουν ό,τι πιο σκοτεινό. Τον θρησκευτικό φανατισμό. Τίποτε το απελευθερωτικό δηλαδή, ακόμη και με μια δυτικό-αστική μορφή- πόσο μάλλον σε επαναστατική κατεύθυνση. Ο Μπιν Λάντεν έχει κηρύξει τον πόλεμο όχι στον εκπρόσωπο του διεθνοποιημένου καπιταλισμού για τη συμφορά που έχει φέρει στον πλανήτη, αλλά στους άπιστους που θέλουν να εξαφανίσουν το μουσουλμανικό στοιχείο από τον πλανήτη. Ο Μπιν Λάντεν είναι ένας πολυεκατομμυριούχος, ένας "δικός τους" με αρνητικό πρόσημο. Τα οράματά του είναι οι επιφάνειες οποιουδήποτε θα ήθελε να ζήσει σε μια ελεύθερη κοινωνία. Όμως τέτοιες μορφές όπως ο Λάντεν, ο Σαντάμ, ο Μιλόσεβιτς είναι αυτές πίσω από τις οποίες συσπειρώνονται οι εξαθλιωμένοι και οι καταπιεσμένοι της γης μέσα στην απελπισία τους, με μόνο μέτρο ότι εναντιώνονται στην πολυμιστή Δύση. Τι κι αν είναι απλώς τα απειθαρχα παιδιά του παγκόσμιου γεωπολιτικού συστήματος εξουσίας. Γιατί ο Σαντάμ, ο Μιλόσεβιτς τι είναι; Δεν είναι εξουσιομανείς δικτάτορες; Τι απελευθερωτικό θα μπορούσε να προκύψει από

οποιαδήποτε ενέργεια τους που θα μπορούσαμε να στηρίζουμε στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση;

Μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, στο εσωτερικό των κρατών της Δύσης έπρεπε να ξαναστηθεί η εικόνα του εχθρού. Είτε ήταν ο πόλεμος ενάντια στα ναρκωτικά και την τρομοκρατία στις ηπα είτε ήταν ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία και υπέρ του ανθρωπισμού στην ευρώπη, που σκιαγραφούσαν τους καινούργιους εχθρούς. Έτσι όχι μόνο συνέχισε να υπάρχει το ΝΑΤΟ, ως ένοπλος βραχίονας της Δύσης, αλλά οι αρμοδιότητες του επεκτάθηκαν και πέρα από τα όρια των κρατών της πρώην "αμυντικής" Συμμαχίας και επιπλέον παρακάμφθηκε και οριστικά ο ΟΗΕ με την επιβολή ουσιαστικά της μονομέρειας (unilateralism) στη λήψη αποφάσεων για επεμβάσεις ανά τον κόσμο. Αλλά και εσωτερικά στις χώρες της Δύσης εντείνεται, πάντα υπό τον "κίνδυνο" της ντόπιας ή παγκόσμιας τρομοκρατίας, η αστυνόμευση, η καταστολή ανατρεπτικών τάσεων, η επίβλεψη, η θέσμιση όλο και αυστηρότερων τρομονόμων, η "μηδενική ανοχή", η καλλιέργεια του αισθήματος ασφάλειας. Γιατί ο εχθρός είναι παντού. Τώρα ανακάλυψαν και την έννοια "ασύμμετρη απειλή", η απειλή δηλ. που προέρχεται από έναν πολύ μικρότερης ισχύος εχθρό που μπορεί να δράσει με συγκεκριμένο τρόπο μόνο για να πληξει τον στόχο του, και άρα όλοι κινδυνεύουμε ανά πάσα στιγμή για αυτό ας δώσουμε και άλλες δικαιοδοσίες στους κυρίαρχους για μας προστατέψουν. Όταν μάλιστα ο εχθρός προσωποποιείται και δαιμονοποιείται κιόλας, καταναλώνεται πιο εύκολα. Να λοιπόν οι "νέοι Χίτλερ": Σαντάμ, Μιλόσεβιτς, Μπιν Λάντεν (ο "Σατανάς με το αγγελικό πρόσωπο", sio). Μάλιστα κάθε πρόεδρος είχε τον "αγαπημένο" του εχθρό. Ο γέρο Μπους τον Σαντάμ, ο Μπιλ τον Μιλόσεβιτς και ο τωρινός τον Οσάμα Μπιν Λάντεν. Λες και είναι γεύσεις μαστίχας. Και όποιος παρακολουθεί έστω και πολύ επιφανειακά τα τρέχοντα στα ΜΜΕ, καταλαβαίνει ότι ουσιαστικά οι ηπα δεν έχουν κανένα στοιχείο για το ποιος συγκεκριμένα ευθύνεται για τις ΙΙ-09-2001. Αλλά αυτό δεν έχει και τόση σημασία. Σημασία έχει η εικόνα του εχθρού και ότι αυτός θα συντριφθεί. Κατασκευάζονται και τα γκάλοπ ότι π.χ. το 80% των αμερικάνων (φανταζόμαστε και αυτών που ζουν κάτω από τις γέφυρες ή στα γκέτο και αποτελούν το 1/3 του πληθυσμού) θέλει βομβαρδισμούς ακόμη και σε αθώους και η σούπα έδεσε. Παράλληλα μπορεί να δοθεί και η Endlösung στο θέμα του άλλου δικτάτορα της περιοχής -του Σαντάμ, βομβαρδίζοντας και λίγο τον λαό του ιράκ, μιας και βρισκόμαστε στην περιοχή.

Σύμφωνα με έναν ισραηλινό στρατιωτικό ιστορικό, τον Martin van Creveld, οι ένοπλες

αντιπαραθέσεις φέρνουν τους αντιμαχόμενους κατά ένα τρόπο πιο κοντά. Η εχθρότητα συνδέει. Όσο περισσότερο διαρκεί μια ένοπλη αντιπαράθεση τόσο πιο φανερές γίνονται δομικές ομοιότητες των αντιμαχόμενων. Αν σκεφτεί κανείς ότι σε επίπεδο προπαγάνδας, τόσο η Δύση μιλάει για τον πόλεμο ενάντια "στο κακό" (Μπους) όσο και οι ισλαμιστές για την πάλη ενάντια "στο μεγάλο και μικρό Σατανά" (εννοώντας ηπα και ισραήλ). Υπάρχει ήδη μια πρώτη άλλα σημαντικότερη ομοιότητα. Έτσι αυτή η κοινή μανιχαιστική κοσμοθεώρηση, με διαφορετικό πρόσημο, κρύβει κινδύνους τόσο ως προς τις συνέπειες της στις κοινωνίες όσο και ως προς τη δυσκολία να αρθρώσει κανείς έναν ταξικό μη μανιχαιστικό λόγο. Έτσι στη Δύση ή είσαι με τους τρομοκράτες ή

εναντίον. Άλλος διαχωρισμός δε μπορεί να υπάρξει. Αυτό θα έχει βέβαια σοβαρές συνέπειες για τα πολιτικά ανατρεπτικά κινήματα μέσα στις δυτικές κοινωνίες. Σκεφτείτε ότι αυτό έρχεται πολύ βολικό στους κυρίαρχους για την καταστολή π.χ. του ανερχόμενου κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση...

Ο Μπιν Λάντεν, ο Μιλόσεβιτς, ο Σαντάμ είναι οι ηγέτες με το αρνητικό πρόσημο, τόσο απαραίτητοι για την παγκόσμια γεωπολιτική. Είναι από την μια ο πολυπόθητος "εχθρός" της Δύσης και από την άλλη το "μαγικό ραβδί" που θα κάνει τη δυσαρέσκεια εθνικισμό στα βαλκάνια και την απελπισία θρησκευτικό φανατισμό στην Ανατολή. Είναι απλώς ο αδύναμος πόλος ενός διπόλου, είναι τα ανεστραμμένα είδωλα, η δίδυμη όψη του παγκόσμιου ολοκληρωτισμού της καπιταλιστικής επιβολής.

ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΟΥΜΕ ΤΟΣΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΕΜΟΦΛΥΑΡΙΑ ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ;

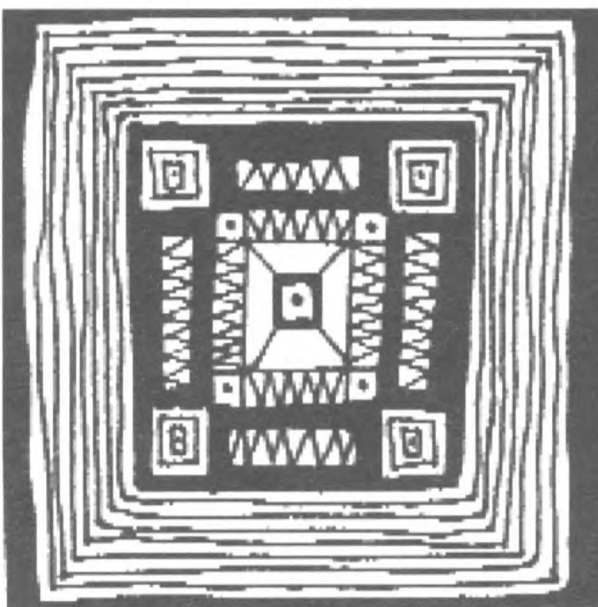
Μένει λοιπόν το ερώτημα γιατί να εναντιωθεί κάποιος που δε θέλει να πάρει τη μεριά των ηπα ή των φανατικών ισλαμιστών στις μεταξύ τους πολέμικες επιχειρήσεις. Μα ο (μη ταξικός) πόλεμος πάντα γίνεται εις βάρος κάθε κοινωνίας, εις βάρος των καταπιεσμένων, που εκ των πραγμάτων πρέπει να μπουκώσουν από μια εθνική ή μια θρησκευτική ση-

μαία. Έτσι ο πόλεμος που θα έρθει, θα διεξαχθεί ενάντια στο λαό του αφγανιστάν, των ηπα, του ιράκ, ενάντια στις κοινωνίες της Δύσης ότι και αν κουβάλανε μέσα στο μυαλό τους αυτή τη στιγμή. Οποιαδήποτε ιδέα- ψευδαίσθηση για πατρίδα, για θρησκεία, για τιμωρία του κινδύνου εξ ανατολών. Κάποιοι θα σκοτωθούν σ' αυτόν τον πόλεμο για να βγάλουν κέρδος ή για να επιβάλουν γενικότερα την εξουσία τους κάποιο άλλοι. Ας μην αφήσουμε -σε επίπεδο λόγου- να χρησιμοποιηθούν τα θύματα της ΙΙ-09-2001 για να δικαιολογήσουν άλλες καινούργιες σφαγές, άλλους πολέμους, άλλους διαχωρισμούς. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές ήδη χιλιάδες εξαθλιωμένοι και αποσκελετωμένοι πρόσφυγες από το αφγανιστάν περνάνε τα σύνορα προς το πακιστάν,

τα σύνορα προς το απόλυτο πουθενά.

Κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο σημαίνει να καταδεικνύεις ό,τι θεωρείς ως αυταπάτη στην κοινωνία που ζεις -και όχι μόνο σε σχέση με τον πόλεμο. Κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο είναι να παρεμβάλλεσαι στον μονόλογο της εξουσίας και των ΜΜΕ. Κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο είναι να κάνεις επίθεση και στα σύμβολα του δικού σου κράτους, αφού ως κράτος της Δύσης, έχει ενεργότατη συμμετοχή στον πόλεμο.

Κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο είναι κινητοποίηση ενάντια στον καπιταλισμό. Είναι σίγουρα και κινητοποίηση ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αλλά επικίνδυνα αποσπασματική εάν περιοριστεί σ' αυτόν και μόνο. Κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο σημαίνει να μην αφήνουμε τη φλυαρία των αφεντικών και των κρατών να ονομάζει ό,τι αυτή θεωρεί "τρομοκρατία" και που σήμερα είναι οι ισλαμιστές αύριο σίγουρα θα είναι κανένα κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Άρα σημαίνει και κινητοποίηση ενάντια στους τρομονόμους τους και στους νόμους για τον περιορισμό των διαδηλώσεων. Τελικά η κινητοποίηση ενάντια σε πολέμους είναι μια συγκυριακή μερικότητα στην πορεία προς την ανατροπή της κοινωνικής ολότητας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

(Υ.Γ.)

Η

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Κάθε σοβαρή απόπειρα ανάλυσης του παγκόσμιου γίγνεσθαι παραλύει σε ένα κομβικό σημείο: με ποιους είσαι. Από την μια μπορείς να κάνεις την ανάλυση σου εύκολη, "πιο κοντά" στην παγκόσμια πραγματικότητα, πιο "ρεαλιστική" για τα ευκολόπιστα μυαλά και έπειτα να διαλέξεις μέσα από αυτήν σου την ανάλυση ποιο είναι το ιδεολογικό ή υλικό ή μεταφυσικό σου συμφέρον ή και τα τρία μαζί και να το υπερασπιστείς ως δόγμα δρώντας και ανάλογα. Με άλλα λόγια: πιο κράτος ή ποια συμμαχία κρατών, ποια θρησκεία, ποιο χρώμα δέρματος, ποια διεύθυνση του ορίζοντα (Δύση ή Ανατολή) ή πιο έθνος παίρνει το ρόλο του καλού μέσα στην κοσμοθεώρηση σου. Αμέσως βρήκες και τους κακούς. Έτσι (π.χ. για τα μυαλά της παραδοσιακής ελληνικής αριστεράς) όλοι οι αμερικάνοι είναι φονιάδες των λαών ή όλοι οι εβραίοι συνωμοτούν ενάντια στην ανθρωπότητα, ή όλοι οι αλβανοί είναι εξαθλιωμένοι και καταπιεσμένοι και όλοι οι σέρβοι φασίστες, ή όλοι οι σέρβοι είναι ήρωες όπως και ο Μιλόσεβιτς. Αυτή η επιτακτική ανάγκη να ομογενοποιείς έναν πόλο και να παίρνεις θέση σε σχέση μ' αυτόν πηγάζει από τη γενικότερη απώλεια του νοήματος στη μεταμοντέρνα αφασία που διανύουμε. Αυτό το μεταμοντέρνο φαινόμενο φαίνεται όμως ότι έχει επηρεάσει και την αναλυτική σκέψη των ριζοσπαστικών μυαλών. Έτσι υπάρχει έντονη η αναζήτηση του "καλού" και του "κακού" (όπως και στις θρησκείες), κάποιον για τον οποίο να αξίζει πλέον να στρατευθείς. Αλλά τα αδιέξοδα σου χαμογελάν από τα πρώτα βήματα αυτής σου της ανάλυσης. Γιατί το θέμα δεν είναι αν είσαι κατά των αμερικάνων ή υπέρ τους, αλλά με ποιους από αυτούς που η εξουσιαστική φρασεολογία ονομάζει "αμερικανούς" είσαι και πως. Γιατί δεν υπάρχουν "καλά" ή "κακά" έθνη. Γιατί, όπως λει και ο Αντόρνο, "δεν υπάρχει τίποτα σωστό μέσα στο λάθος", δεν υπάρχει τίποτε σωστό στην παγκόσμια θέσμιση των κυρίαρχων. Από όποια γωνία και αν πας να ανοίξεις τον χάρτη της παγκόσμιας αδικίας με τον ίδιο τρόπο θα ξεδιπλωθεί μπροστά σου η γεωμετρία του θανάτου.

Από την άλλη θεωρούμε ότι υπάρχει αυτό που είχαμε καταλάβει από τα πρώτα μας πολιτικά αναγνώσματα στη θέσμιση της καπιταλιστικής αδικίας στον κοινωνικό χωρόχρονο: τοπικά και παγκόσμια, υπάρχουν θεσμοί που εκμεταλλεύονται και

καταπιέζουν τους "πολλούς" για να κερδίζουν λίγοι. Και ότι υπάρχουν "ιδεολογίες" και μεταφυσικές για να κρατούν τις κοινωνίες υποταγμένες και καταπιεσμένες. Αυταπάτες των εκμεταλλευομένων. Έθνος, πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, φύλο, ράτσα, η υπόσχεση του ατομικού πλούτου. Και θεωρούμε ότι μέσα από αυτές τις αυταπάτες δεν πρόκειται τίποτα να προχωρήσει προς ανατρεπτική κατεύθυνση. Και ο πειρασμός είναι εδώ κοντά, τόσο εύκολος τόσο χειροπιαστός. Να πάρεις το μέρος του καταπιεσμένου έθνους ενάντια στο δυνατό π.χ. παραβλέποντας ότι τα έθνη και οι πατρίδες είναι ιστορικές κατασκευές της κυριαρχίας. "Δεν υπάρχει τίποτα σωστό μέσα στο λάθος", το είπαμε. Και η έννοια του έθνους είναι από μόνο της λάθος για την ανατρεπτική προοπτική.

Θα πρέπει να αποφευχθεί και μια ανάλυση που θα στηρίζεται στην έννοια του πολιτισμού ή να ειδωθεί αυτή η αντιπαράθεση ως σύγκρουση "Δύσης με Ανατολή". Ο σλοβένος Ζίζεκ: "Η αριστερά παραδόθηκε προ πολλού και παραιτήθηκε από μια κοινωνική ανάλυση με πολιτικά και οικονομικά κριτήρια χάρη στην έννοια πολιτισμός. Σαφνικά ο πολιτικός αγώνας περιστρεφόταν αποκλειστικά γύρω από το ζήτημα της πολιτιστικής ταυτότητας. Το τίμημα το οποίο πλήρωσε η αριστερά γι' αυτό είναι ότι αποπολιτικοποιήθηκε η ανάλυση της κοινωνίας. Αυτό γενικά έχει να κάνει με το ότι κανένας πλέον δεν κάνει επίθεση στην πολιτική και στην οικονομία, όπως λειτουργούν σήμερα. Η οικονομία είναι ο πραγματικός δικτάτορας του σήμερα. Ο θεμελιακός τρόπος λειτουργίας του κεφαλαίου αφαιρείται από την συζήτηση."

Όσο η αντικαπιταλιστική και αντιεξουσιαστική κριτική δεν αναζητά τις νέες δομές, δεν αναζητεί την αναλυτική της προσαρμογή στην παγκόσμια πραγματικότητα, κριτήριο για την ανάλυση των αντιφάσεων του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού θα είναι τα ξεσπάσματα της θρησκευτικής παράνοιας και των "πολιτιστικών διαφορών".

ΟΙ-ΙΟ-2001.

Από ηρωικός λαός που μάχεται τον κομμουνιστικό κίνδυνο, υποκινητής της διεθνούς τρομοκρατίας

(ΤΟΥ ΑΛΕΞ)

Στο αφγανιστάν, κατά τη διάρκεια του δεκαετούς πολέμου με τους ρώσους, δημιουργούνται διεθνείς στρατιωτικές ομάδες με την υποστήριξη κυρίως του πακιστάν, που συγκεντρώνονται και εκπαιδεύονται κοντά στα σύνορα του αφγανιστάν με το πακιστάν. Αυτές οι διεθνείς ταξιαρχίες απαρτίζονται από μουσουλμάνους αφιερωμένους στην ιδέα της ενότητας του ισλαμικού κόσμου, πολλοί από αυτούς δεν είναι καν άραβες. Στα μέσα της δεκαετίας του '80 αριθμούν κοντά στους 40.000 άντρες. Ένας από αυτούς είναι και ο Οσάμα Μπιν Λάντεν, ο οποίος διατηρεί εξέχουσες σχέσεις με τη CIA και άλλες μυστικές υπηρεσίες.

Το 1988, όταν αποχωρούν οι ρώσοι ηττημένοι ο ισλαμικός κόσμος γιορτάζει τη μεγάλη νίκη. Πληροφορίες κάνουν λόγο για 40 έως 50 χιλιάδες νεκρούς σοβιετικούς. Η δύση κρυφογελάει. Εκείνο τον καιρό οι συναισθηματισμοί των αφγανών ταυτίζονταν ακόμα με τα συμφέροντα των ισχυρών συμμάχων. Στον εμφύλιο που ακολουθεί ελλοχεύει ο κίνδυνος της διάσπασης του αφγανιστάν σε πολλά μικρότερα κρατίδια. Αυτό το γεγονός είναι κάτι που οι δυτικές δυνάμεις δε θέλουν σε καμία περίπτωση. Αποφασίζεται ότι είναι αναγκαίο ένα σταθερό και δυνατό κράτος στην περιοχή για λόγους που θα αναφερθούν παρακάτω. Ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι η υποστήριξη μιας δύναμης που θα θέσει ένα ισχυρό πέπλο πάνω από την κοινωνία και θα την κρατήσει συσπειρωμένη και αδιάσπαστη. Το πέπλο αυτό είναι ο ισλαμισμός και αυτοί που θα τον προωθήσουν καλύτερα από όλους είναι το κίνημα των Ταλιμπάν που εκείνη την εποχή διεκδικεί και αυτό την εξουσία στο αφγανιστάν. Έτσι ενισχύονται οι Ταλιμπάν και το Σεπτέμβριο του '96 προελαύνουν στη Καμπούλ, αναλαμβάνουν τη διακυβέρνηση της χώρας και επιβάλλουν τη σαρία, τον ισλαμικό ιερό νόμο. Ταυτόχρονα δυνάμεις ανταρτών συμμαχούν στο βόρειο αφγανιστάν και συγκροτούν την πολυσυζητημένη "Βόρεια Συμμαχία".

Το πώς διαμορφώθηκε η κατάσταση μετά την κατάκτηση της Καμπούλ από τους Ταλιμπάν το 1996, συνοψίζει ο πακιστανός δημοσιογράφος Ahmed Rashid

στο βιβλίο του "Taliban, Islam, Oil and the New Great Game in Central Asia": "Και ποια ήταν η αφορμή για τη μαζική περιφερειακή πόλωση μεταξύ των ΗΠΑ, της Σαουδικής Αραβίας, του Πακιστάν και των Ταλιμπάν από τη μία και του Ιράν, της Ρωσίας, των κρατών της κεντρικής Ασίας και της Βόρειας Συμμαχίας από την άλλη; Ενώ κάποιοι προσπαθούσαν να μάθουν αν ξαναγεννήθηκαν οι σύνδεσμοι μεταξύ της CIA και της πακιστανικής μυστικής υπηρεσίας ISI από τον καιρό του αφγανικού Ντζιχάντ, γινόταν για μένα όλο και πιο σαφές ότι η κινητήρια δύναμη πίσω από το ενδιαφέρον της Ουάσινγκτον για τους Ταλιμπάν είναι η στρατηγική των αγωγών πετρελαίου και αερίου, γεγονός που προκάλεσε αντιδράσεις από τη Ρωσία και το Ιράν."

Το κύριο μέλημα των ηπα λοιπόν ήταν το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και ο τρόπος μεταφοράς τους. Υπάρχει όμως και κάτι που δεν προβλέφθηκε: τα στρατόπεδα των ισλαμιστών εξακολουθούσαν να υπάρχουν από τον καιρό του πολέμου και μάλιστα επεκτείνονταν και δικτυώνονταν. Ο Μπιν Λάντεν, ο οποίος εντωμεταξύ είχε αποκοπεί οργανωτικά από τη CIA και τις άλλες μυστικές υπηρεσίες, βρίσκεται σε σημαντική κινητικότητα. Το περίφημο δίκτυο "Αλ Κάιντα" είναι απομεινάρι εκείνης της εποχής. Καθώς το καθεστώς των ταλιμπάν στήριζε τέτοιες οργανώσεις, αυτές δρούσαν ελεύθερα ενάντια σε αμερικανικούς στόχους στην περιοχή. Από το 1998 και έπειτα το αφγανιστάν θεωρείται υποκινητής τέτοιων τρομοκρατικών, πλέον, ενεργειών. Η σταθερότητα στην περιοχή και πάλι σε κίνδυνο...

ΟΠΟΥ ΡΕΕΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΡΕΕΙ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ.

Στη μέση ανατολή που είναι η πλέον πετρελαιοπαραγωγική περιοχή του πλανήτη, οι εταιρίες άντλησης πετρελαίου κατείχαν τεράστιες εκτάσεις γης και πλήρωναν ένα πολύ μικρό χρηματικό ποσό στις κυβερνήσεις των κρατών, κάτι σαν ενοίκιο. Αυτό άλλαξε με τις εθνικοποιήσεις που έγινα την δεκαετία του '60. Ιδρύθηκε ο ΟΠΕΚ και στην περιοχή χρειάζονταν σταθερά καθεστώτα για να εξασφαλίσουν σταθερή ροή και τιμή πετρελαίου σύμφωνα με τις ανάγκες του διεθνούς οικονομικού συστήματος. Για να διατηρηθεί η σταθερότητα στην περιοχή χρειαζόταν μια δύναμη που να έχει την ικανότητα να αντιδρά γρήγορα σε τυχόν αναταραχές. Όταν το 1979, κατά την επανάσταση στο Ιράν και την πτώση του σάχη, λιμενεργάτες καταλαμβάνουν τα λιμάνια και εμποδίζουν την φόρτωση του πετρελαίου στα πλοία για μεγάλο χρονικό διάστημα, επέρχεται ένα κραχ στην τιμή του

πετρελαίου. Η τιμή του βαρελιού ανεβαίνει στα 40 δολάρια (συγκριτικά σήμερα κυμαίνεται ανάμεσα σε 28 και 31 δολάρια). Οι ηττα στάθηκαν τότε εντελώς αδύναμες να επέμβουν λόγω απουσίας στρατιωτικής δύναμης στην περιοχή.

Ένα χρόνο κιάλας μετά άρχισε μια δεκαετής συνεργασία με τη σαουδική αραβία. Παρουσιάστηκε το σχέδιο RDF ταχείας επέμβασης, που προέβλεπε τη διαρκή στάθμευση 200.000 στρατιωτών στην περιοχή. Έτσι, για να καλυφθούν οι ανάγκες στάθμευσης και διακίνησης της πολεμικής μηχανής, η σαουδική αραβία άρχισε να μετατρέπεται σε ένα τεράστιο στρατόπεδο. Επενδύθηκαν συνολικά 220 δισ. δολάρια, χτίστηκαν 12 αεροδρόμια, 7 τεράστια λιμάνια και ένα ισχυρό δίκτυο στρατιωτικών βάσεων. Όλα αυτά με ιδιαίτερη φροντίδα ώστε να μπορούν να καλύψουν κάθε μελλοντική δράση που θα κριθεί αναγκαία. Και όπως αποδείχθηκε, έγινε μια πολύ καλή απόσβεση αυτών των χρημάτων από τότε μέχρι σήμερα. Ο πόλεμος στο ιράκ και τώρα στο αφγανιστάν αυτό αποδεικνύουν. Και έπειτα ο καθένας μας μπορεί να φανταστεί τί σημαίνει να διατηρείς διαρκώς μια τόσο ισχυρή στρατιωτική δύναμη σε ένα τόσο κομβικό σημείο όπως είναι η Μέση Ανατολή.

Έρευνες που έγιναν μετά το 1995 ανέβασαν τις εκτιμήσεις των αποθεμάτων πετρελαίου στην Κασπία και την κεντρική Ασία σε θεαματικά μεγέθη. Σήμερα υπολογίζεται ότι τα αποθέματα της Κασπίας πλησιάζουν αυτά της Βόρειας Θάλασσας και αποτελούν το πολύ το 20 τοις εκατό των παγκόσμιων αποθεμάτων.

Τα αποθέματα φυσικού αερίου κυρίως στο τουρκ-μενιστάν είναι εξίσου σημαντικά. Εφόσον όμως αυτοί οι πόροι είναι αποκομμένοι από τη θαλάσσια οδό, το πρόβλημα της μεταφοράς στη Δύση πρέπει να λυθεί με αγωγούς μέσα από ευαίσθητες περιοχές. Το θέμα των αγωγών ανάγεται σε μείζον πολιτικό θέμα.

Στόχος της δυτικής πολιτικής τότε ήταν να σπάσει το μονοπώλιο της μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου που κατείχε η ρωσία, η οποία συνεργαζόταν σ' αυτό το θέμα με το ιράν. Έτσι οι ηττα υποστήριξαν από το '95 έως το '98 το σχέδιο της πετρελαϊκής εταιρίας Unocal, τη δημιουργία δηλαδή ενός αγωγού που θα περνάει μέσα από το αφγανιστάν και θα καταλήγει στις πακιστανικές ακτές. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω όμως η Ουάσινγκτον από το 98 και μετά άρχισε να συνειδητοποιεί ότι δε μπορεί να υπάρξει η επιθυμητή σταθερότητα με τους Ταλιμπάν στην εξουσία.

Ήδη στο συμφωνητικό ασφάλειας της Shanghai μεταξύ ρωσίας, κίνας, καζαχστάν, κιργιστάν και τατζικιστάν όπως επίσης του ιράν, της ινδίας και του ουζμπεκιστάν, οι ταλιμπάν χαρακτηρίζονται σαν "κύριος κίνδυνος αποσταθεροποίησης".

Είναι προφανές πλέον πως η καθαίρεση του καθεστώτος των ταλιμπάν γίνεται κοινό μέλημα πολλών κρατών που έχουν συμφέροντα στην κεντρική ασία.

Προς την στρατολογία Κορίνθου

Σχετικά με την απουσία μου
από το κάλεσμα του ελληνικού στρατού
τον Ιούλη του 2001

Αρνούμαι να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό, όπως και οποιοδήποτε στρατό, διότι αυτό έρχεται σε αντίθεση με την συνείδηση και τις αρχές μου. Θεωρώ ότι ο στρατός αποτελεί φονικό εργαλείο στα χέρια του κράτους, έτοιμο να χρησιμοποιηθεί όταν έχουν αποτύχει όλοι οι "ειρηνικοί" τρόποι αύξησης του πλούτου της αστικής τάξης.

Αρνούμαι να δωρίσω την αξιοπρέπεια μου σε αξιωματικούς φουσκωμένους από εθνική υπερηφάνεια, οι οποίοι θα προσπαθούν να με μετατρέψουν σε άβουλο ον, έτοιμο να σκοτώσει και να σκοτωθεί όταν η πατρίδα και το συμφέρον το ζητήσουν.

Το κράτος, η σημαία και η πατρίδα έχουν φτιαχτεί πάνω στα πτώματα και τις στάχτες των πολέμων. Έχουν επινοηθεί από την αστική τάξη, με σκοπό τον αποτελεσματικότερο έλεγχο των μαζών. Η "επανάσταση" του 1921 δεν άλλαξε καμία από τις σχέσεις εξουσιαστών και εξουσιασμένων, απλά μετέφερε τον έλεγχο της εξουσίας από τουρκικά σε ελληνικά χέρια. Δεν είμαι περισσότερο τυχερός, επειδή έχω έλληνα και όχι τούρκο αφεντικό στη δουλειά μου.

Αισθάνομαι απέχθεια προς τον μηχανισμό που ευθύνεται έμμεσα για τα εφτά χρόνια δικτατορίας, με όλες τις συνέπειες που αυτό είχε στην κοινωνία και τους ανθρώπους. Είναι το ίδιο στρατεύμα που έχει καταπνίξει εξεγέρσεις πριν και μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, έχει αποστείλει "ειρηνευτικά" στρατεύματα σε όλη την γη και ευθύνεται για τις αυτοκτονίες και την κακομεταχείριση των στρατιωτών.

Δεν αποτελώ μέλος καμιάς θρησκευτικής ή ειρηνόφιλης οργάνωσης, ούτε έχω την αξίωση να υπηρετήσω εναλλακτική θητεία. Αρνούμαι συνολικά την ιδέα του στρατού, της πατρίδας και της σημαίας, ως αναρχικός, ολικός αρνητής στρατεύσης.

Γιώργος Πάτσας
Θεσσαλονίκη, Νοέμβρης 2001

8 ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ

ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Τόσες ερωτήσεις, τόσες απαντήσεις, τόσες σκέψεις, τόσες αντιφάσεις όσες και οι τάσεις μέσα στα κινήματα ενάντια στην διεθνοποιούμενη Κυριαρχία. Εδώ κάποιες σκέψεις που μέσα από την απάντηση στις κριτικές προσπαθούν να αντιληφθούν, να περιγράψουν, να ασκήσουν κριτική σε ένα μόρφωμα που δεν είναι ενιαίο, δεν έχει κέντρο, δεν έχει πυρήνα, αλλά είναι υπαρκτό με μια αξιόλογη συνέπεια και συνέχεια -τουλάχιστον ως τώρα.

1.

Ένα σημείο κριτικής στο "κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" είναι ότι συμμετέχουν διάφορες ρεφορμιστικές ή (και) σοσιαλδημοκρατικές τάσεις. Αυτό είναι σωστό. Σε πιο κίνημα όμως τις τελευταίες δεκαετίες δε συμμετείχαν τέτοιες τάσεις; Το ζήτημα είναι να δούμε κατά πόσο αυτές οι τάσεις μπορούν να επηρεάσουν αυτά τα κινήματα. Όχι βέβαια μέσα από το φακό των ΜΜΕ αλλά εκεί στην πραγματικότητα του δρόμου. Έτσι και στην τελευταία γιορτή του ρεφορμισμού στο Πόρτο Αλέγρε είδαμε βραζιλιάνικα συνδικάτα και αναρχικούς να διαδηλώνουν ενάντια στην συνάντηση στην ίδια την πόλη. Οι ρεφορμιστικές τάσεις παρόλη την προσπάθειά τους (και την πλειοψηφία τους) δεν καταφέρνουν να καθιερωθούν ως οι εκπρόσωποι ενός κινήματος. Ούτε καταφέρνουν να κυλήσουν οι διαδηλώσεις όπως αυτές θα θέλανε.

Ένα άλλο σημείο κριτικής είναι ότι ο κόσμος που ενεργοποιείται στα κινήματα αυτά, το κάνει ως τουρίστας δηλ. ότι είναι πολιτικά ανενεργός στην χώρα που ζει. Αυτό είναι λάθος, τουλάχιστον για τις αναρχικές και αντικυριαρχικές ομάδες που γνωρίζουμε. Πέρα όμως από αυτό πρέπει να κρίνουμε αν τα κινήματα αυτά προσφέρονται για να εισαχθούν οι απόψεις και οι πρακτικές που ενδιαφέρουν το κάθε άτομο ή την κάθε ομάδα που συμμετέχουν, αν τα κινήματα αυτά έχουν μια συνέπεια και μια συνέχεια ως

προς τους στόχους τους και ποια είναι η αντίδραση των κυρίαρχων σ' αυτά.

Γιατί κριτική ενάντια σ' αυτό το κίνημα υπάρχει. Και πρέπει να υπάρχει. Εμείς απλώς κρίνουμε ότι η κριτική (αυτή τη στιγμή) δεν αποτελεί λόγο για μη συμμετοχή. Ο χώρος του κινήματος αυτού αποτελεί άριστο πεδίο ριζοσπαστικής και αναρχικής κριτικής και δράσης. Τόσο για τον τονισμό των εσωτερικοποιημένων αλλοτριώσεων όσο και για την κατάδειξη των συγκεκριμένων αποτελεσμάτων του παγκόσμιου καπιταλισμού, βλέπε φτώχεια, πόλεμοι, εξαθλίωση ολόκληρων περιοχών του πλανήτη κλπ.

Μέσα από μια προοπτική μιας αεθνικής αλληλεγγύης (που προς το παρόν λείπει). Και παρόλο που θέλουν να εμφανίζονται ως κυρίαρχες σοσιαλδημοκρατικές τάσεις μέσα στο κίνημα, δεν έχει αποφευχθεί να θεωρείται μέρος του κινήματος και το ριζοσπαστικό βίαιο κομμάτι που εναντιώνεται στον καπιταλισμό ως σύνολο, και ας εκφράζεται αυτό μόνο μέσω της σύγκρουσης με την αστυνομία και την επίθεση σε υποκαταστήματα τραπεζών. Και το ότι αυτό δεν είναι ακτιβιστικός τουρισμός ή εφηβικές επιπολαιότητες το έδειξαν τελεσίδικα (ευχόμαστε) οι πυροβολισμοί στο Γκέτεμποργκ και τη Γένοβα. Ριζοσπαστική κριτική, που εκδηλώνεται υπό ορισμένες συνθήκες, και που στοχεύει στην δημιουργία ενός δυνατού αντι-καπιταλιστικού και αντι-κρατικού κινήματος, θα συγκρουστεί αναγκαστικά με αντιπροσωπευτικά κέντρα του συστήματος Κυριαρχίας. Αντί να υποταχθούν στα καλέσματα των ΜΚΟ και των οργανώσεων τύπου "attac" για αποδεκτή και αφομοιώσιμη κοινωνική

διαμαρτυρία, θα πρέπει στις Γένοβες του μέλλοντος να εντεινουμε την ριζοσπαστική κριτική και πράξη.

Τα κινήματα αυτά παρουσιάζουν επίσης συνέπεια και μια συνέχεια, που σπάνια την συναντάμε τις τελευταίες δεκαετίες. Παρόντα σ' όλες τις διεθνείς συναντήσεις των Κυρίρχων που γίνανε ή δεν γίνανε (Βαρκελώνη 2001) τα τελευταία χρόνια. Αν και είναι εσφαλμένο να θεωρείται το Σιάτλ το 1999 ως η αφετηρία αυτών των κινήματων (οι διαδηλώσεις το 1989 στο Βερολίνο ενάντια στο ΔΝΤ τί ήταν δηλαδή;), είναι ενδεικτική η συνεπή πορεία που ακολούθησαν από τότε τα κινήματα αυτά:

Νταβός, Γενάρης 2000 ενάντια στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ.

Ουάσιγκτον, 16 Απριλίου 2000, κινητοποιήσεις δεκάδων χιλιάδων ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Η πόλη γνωρίζει πρωτοφανή μέτρα καταστολής και γίνονται 800 συλλήψεις χωρίς να γίνουν συγκρούσεις.

Πράγα, 26 Σεπτέμβρη 2000, όλο το μεγαλείο το αντι- εξουσιαστικού κινήματος που βρέθηκε εκεί και με πρωτόγνωρη οργάνωση κατάφερε να ματαιώσει την συνέχιση της 55ης Διάσκεψης του ΔΝΤ.

Νίκαια, 7-9 Δεκέμβρη 2000 συγκρούσεις στην ευρωπαϊκή διάσκεψη κορυφής. Η αστυνομία σταματάει στο Βιντίμιλε (γάλλο- ιταλικά σύνορα) το τραίνο των Tute Bianche και τους απαγορεύει την είσοδο στην χώρα.

Ζυρίχη, 27 Γενάρη 2001, συγκρούσεις με την αστυνομία στις διαδηλώσεις ενάντια στην ετήσια σύνοδος του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ που γίνεται στο Νταβός.

Κεμπέκ 22 Απριλίου 2001, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στην κόκκινη ζώνη της Διάσκεψης του Οργανισμού αμερικανικών Κρατών.

Βαρκελώνη, 25 Ιουνίου 2001. Αν και η Παγκόσμια Τράπεζα ακυρώνει, λόγο του κινδύνου των επεισοδίων, την διάσκεψη της, χιλιάδες κόσμος διαδηλώνει. Μια σημαντική στιγμή των κινήματων αυτών που δεν έτυχε της ανάλογης σημασιοδότησης.

Γκέτεμποργκ, 15 Ιουνίου 2001. Η πρώτη φορά που η αστυνομία στις συγκρούσεις με τους διαδηλωτές χρησιμοποιεί πραγματικά πυρά. Ένας διαδηλωτής τραυματίζεται βαριά. Ήταν μια προαναγγέλλια για το τι θα ακολουθούσε στην

Γένοβα στις 20 Ιούλη 2001 όπου τα επίπεδα της βίας εκ μέρους των κατασταλτικών δυνάμεων θυμίζουν άλλες εποχές για την ιταλία. Νεκρός ο Carlos Goughiani.

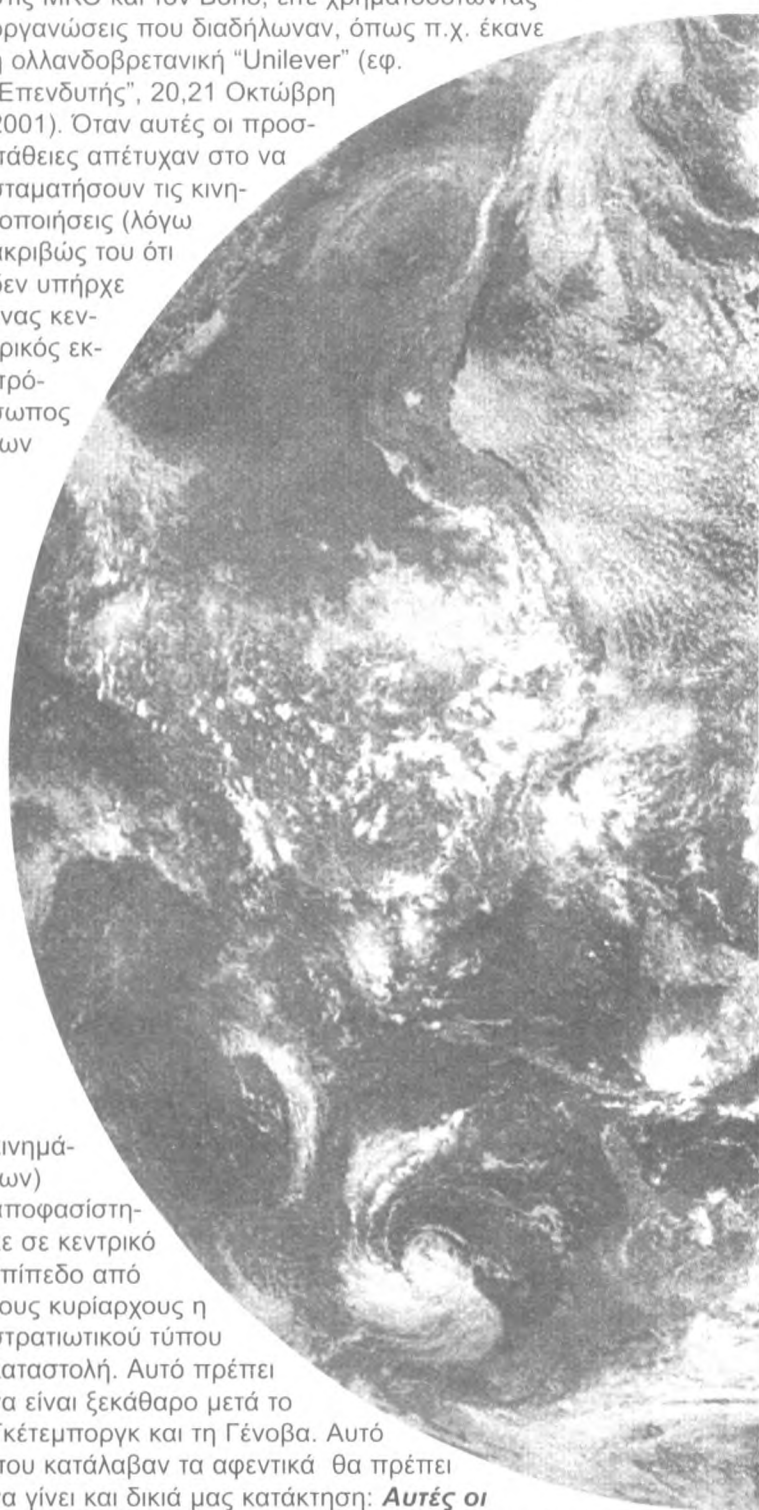
Μέσα στο "αντι-" τρομοκρατικό κλίμα της 11ης Σεπτέμβρη αρχές Φλεβάρη 2002 κάποιοι έχουν τα κότσια να διαδηλώσουν ενάντια στην διάσκεψη "Ασφαλείας" του NATO στο Μόναχο. Ακόμη και για γερμανικά και βουαρικά δεδομένα η καταστολή ήταν απίστευτη και κάθε "μάζωξη" περισσοτέρων των δυο ατόμων απαγορευόταν. Παρόλα αυτά εκατοντάδες διαδηλωτές από γερμανία, γαλλία και ιταλία καταφέρνουν να διαδηλώσουν.

Αξίζει να τονιστεί ότι άρχισαν να εμφανίζονται κινητοποιήσεις ενάντια σε μαζώξεις των Κυρίρχων, που πριν από πέντε χρόνια δεν υπήρχαν ή ότι αναπτύχθηκαν και παρέμειναν και με το πέρασ των διαδη-

λώσεων δομές και κινήματα που δεν προϋπήρχαν.

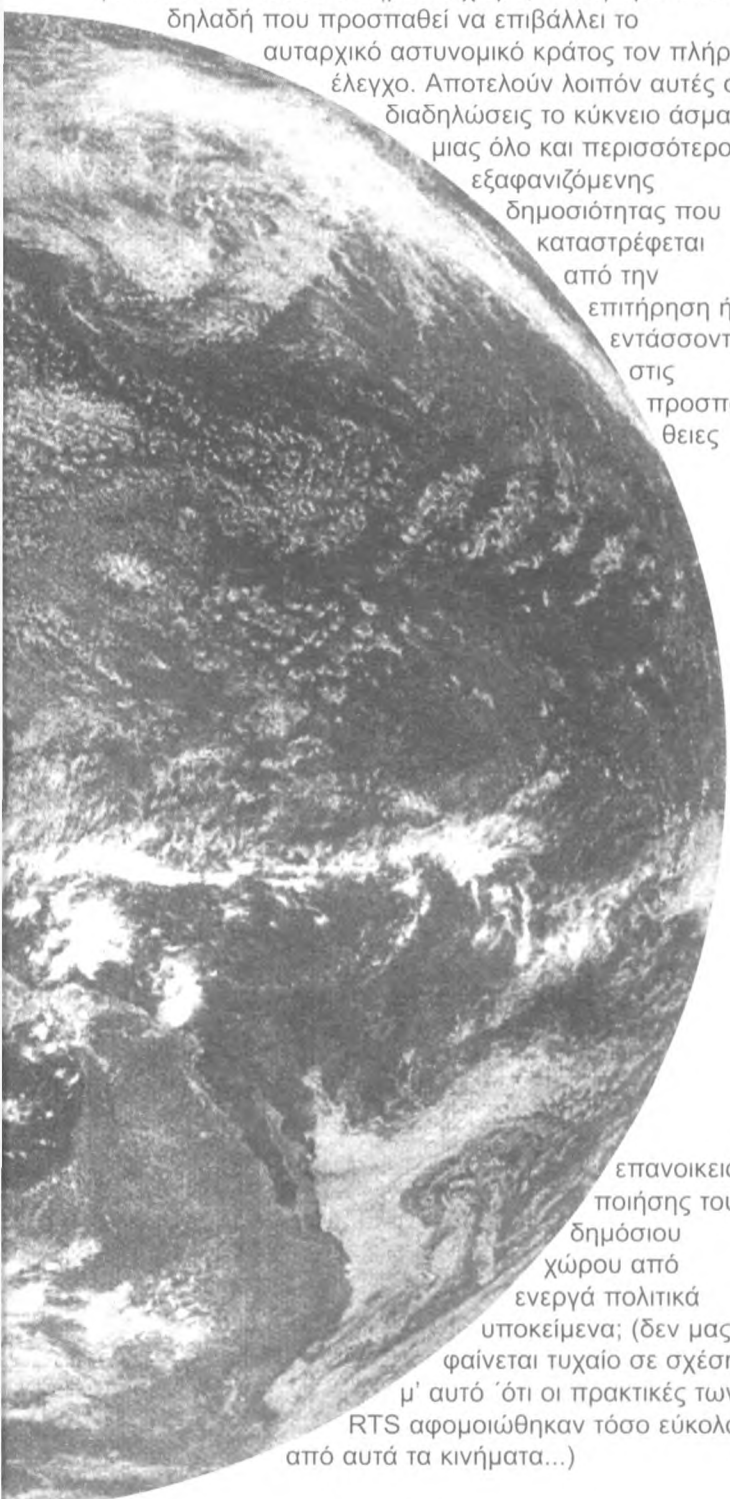
Όσο για την αντίδραση των κυρίρχων: αρχικά μάλλον αιφνιδιάστηκαν από το σθένος των κινήματων αυτών. Βλέπετε είχαν κηρύξει το "τέλος της ιστορίας". Έπειτα υπήρξε μια προσπάθεια για αφομοίωση, είτε δίνοντας "καρέκλα" σε τραπέζια των Διασκέψεων τους στις ΜΚΟ και τον Βοηο, είτε χρηματοδοτώντας οργανώσεις που διαδήλωναν, όπως π.χ. έκανε η ολλανδοβρετανική "Unilever" (εφ. "Επενδυτής", 20,21 Οκτώβρη 2001). Όταν αυτές οι προσπάθειες απέτυχαν στο να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις (λόγω ακριβώς του ότι δεν υπήρχε ένας κεντρικός εκπρόσωπος των

κινήματων) αποφασίστηκε σε κεντρικό επίπεδο από τους κυρίρχους η στρατιωτικού τύπου καταστολή. Αυτό πρέπει να είναι ξεκάθαρο μετά το Γκέτεμποργκ και τη Γένοβα. Αυτό που κατάλαβαν τα αφεντικά θα πρέπει να γίνει και δικιά μας κατάκτηση: **Αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν μια τρομερή δυναμική, που κανείς δεν μπορεί να σταματήσει ή να προβλέψει πότε και να θα παύσει.** Η εναντίωση στην "παγκοσμιοποίηση" λειτουργεί ως αφηρημένη ιδέα, ως σύνθημα αγώνα, "που έχει περάσει στις μάζες (sic) και πάρει υλική υπόσταση". Οι κινητοποιήσεις αυτές, χωρίς να ρωτήσουν κανένα, σύντομα θα χτυπήσουν και την

2.

Όλες οι κινητοποιήσεις αυτές είναι διαδηλώσεις- είναι δηλαδή δημόσια γεγονότα, που διεξάγονται στον κλασσικό δημόσιο χώρο, τον δρόμο. Εκεί δηλαδή που προσπαθεί να επιβάλλει το αυταρχικό αστυνομικό κράτος τον πλήρη έλεγχο. Αποτελούν λοιπόν αυτές οι διαδηλώσεις το κύκνειο άσμα μιας όλο και περισσότερο εξαφανιζόμενης δημοσιότητας που καταστρέφεται από την επιτήρηση ή εντάσσονται στις προσπάθειες

επανοικειοποίησης του δημόσιου χώρου από ενεργά πολιτικά υποκείμενα; (δεν μας φαίνεται τυχαίο σε σχέση μ' αυτό 'ότι οι πρακτικές των RTS αφομοιώθηκαν τόσο εύκολα από αυτά τα κινήματα...)

3.

Ένα κείμενο από το έντυπο γερμανών αυτόνομων "A- Quadrat", Στουτγκάρδη, καλοκαίρι 2001. Υπενθυμίζουμε ότι στη βόρεια ευρώπη και αμερική οι αντιεξουσιαστές θεωρούν τους εαυτούς τους μέρος της Αριστεράς (Left, Linke).

T.H.I.S. I.S. N.O.T. A L.O.V.E. P.A.R.A.D.E.

Λονδίνο, Σιάτλ, Πράγα, Νταβός, Νίκαια, Μιλάνο,..... μοιάζει πιο πολύ με τουριστική διαδρομή παρά με τον φανταστικό χάρτη μιας αναφλεγόμενης αντίστασης ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Και όσο και αν τα ονόματα αυτών των πόλεων συνδέονται με στιγμιαία γεγονότα- στιγμές έξαρσης, έγιναν συνώνυμα με ένα κίνημα που ανατέλλει αυτή την στιγμή από την παγκόσμια αριστερά. Ποιος από μας τους -ας το ομολογήσουμε- λαβωμένους αριστερούς και αριστερές δεν σκέφτηκε, όταν είδε τις εικόνες από το αντί- ΠΟΕ κίνημα στο Σιάτλ τον Νοέμβριο του 1999: "...καλά όλα αυτά, αλλά ας περιμένουμε!."

Σ' αυτό το σημείο πιστεύω ότι κάναμε λάθος και έτσι αποτέλεσε για μας ευχάριστη έκπληξη όταν η δράση αυτή συνεχίστηκε στο Νταβός, την Πράγα, την Νίκαια και σε πολλές άλλες πόλεις. Ή όταν μάθαμε για την ακύρωση του συνεδρίου της Παγκόσμιας Τράπεζας στη Βαρκελώνη.

Τι ή ποιο είναι τελοσπάντων αυτό το διεθνές κίνημα που στοιβάζεται κάτω από τη γενικόλογη σημαία της "αντι- παγκοσμιοποίησης"; Όλα για αυτό το κίνημα ξεκίνησαν την 1.1.1994, με την ένταξη του μεξικό στην Βορειοαμερικανική Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA). Την ίδια στιγμή ο EZLN καταλαμβάνει στην επαρχία Τσιάπας του μεξικό αρκετά δημόσια κτίρια. Το αντάρτικο των ιθαγενών δεν είχε στόχο, όπως τα περισσότερα άλλα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, να παλέψει για την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά ενάντια της. Το καλοκαίρι του 1996 ο EZLN καλεί όλες τις οργανώσεις και τους ανθρώπους που εναντιώνονται στην υπάρχουσα καπιταλιστική παγκόσμια τάξη σε μια "Πρώτη Διαγαλαξιακή συνάντηση ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρωπότητα" στην ζούγκλα της Λακαντόνα. 3000 άνθρωποι ανταποκρίνονται σε αυτό το κάλεσμα για τη δημιουργία ενός παγκόσμιου δικτύου ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Στη "Δεύτερη Διαγαλαξιακή Συνάντηση" το καλοκαίρι του 1997 αυτό το Δίκτυο συζητήθηκε πιο συγκεκριμένα και άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά. "... Ένα συλλογικό Δίκτυο όλων των μικρών μας αγώνων και αντιστάσεων.... Ένα διεθνές δίκτυο της αντίστασης ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό.... Αυτό το Δίκτυο δεν είναι οργανωτική δομή- δεν έχει μια κεντρική καθοδήγηση. Όλοι εμείς δημιουργούμε αυτό το Δίκτυο, όλοι που αντιστεκόμαστε." (EZLN, 2η Διακήρυξη της Selva Laonda). Το Φεβρουάριο του 1998 στη Γενεύη το Δίκτυο αυτό ονομάστηκε επίσημα Peoples Global Action (PGA) ενάντια στο "ελεύθερο" εμπόριο και τον ΠΟΕ. Το PGA ήρθε στη δημοσιότητα το Μάη του 1998 όταν οργάνωσε τις κινητοποιήσεις ενάντια στην δεύτερη Συνδιάσκεψη του ΠΟΕ στην Γενεύη. Απροσδόκητα πολύς κόσμος συμμετείχε στις κινητοποιήσεις. Δεκάδες χιλιάδες συμμετείχαν στην πρώτη μέρα παγκόσμιας δράσης. (Οι αρχές είχαν αντιδράσει τότε πανικόβλητα, με μαζική καταστολή, χρήση γκλόπ και δακρυγόνων με αποτέλεσμα 60 βαριά τραυματίες ανάμεσα στους διαδηλωτές). Η διεθνής

απήχηση των γεγονότων αυτών ήταν εντυπωσιακή. Σε πάνω από 60 χώρες έγιναν κινητοποιήσεις ενάντια στον ΠΟΕ με εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές.

Αυτό το κύμα της δραστηριοποίησης μπορεί κάλλιστα να το αντιληφθεί κανείς ως γενέτειρα ώρα του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Και αυτό το κίνημα όλο και διογκώνεται.

Από την άλλη το μεγαλύτερο πρόβλημα του κινήματος αυτού είναι ότι μέχρι στιγμής υπάρχει μόνο μέσα από τη δράση του. Αυτό σημαίνει ότι κάθε ακτιβιστής ή κάθε ομάδα έχουν βέβαια τα δικά τους θεωρητικά κέντρα βάρους (πολλοί προέρχονται από το κίνημα αλληλεγγύης στους ζαπατίστας), αλλά στο όλο κίνημα λείπει μια περιεκτική θεωρητική υπερδομή. Το γνωστό σύνθημα "Ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τον νεοφιλελευθερισμό" από μόνο του δεν δηλώνει τίποτα. Από την άλλη μπορεί να αναλογιστεί κανείς, ότι στην ιστορία των κοινωνικών κινήματων συνήθως προηγούνταν η πράξη, η οποία στην συνέχεια αποκτούσε θεωρητικό περιεχόμενο. Και αυτό τον καιρό υπάρχουν κάποιες προσπάθειες μέσα από μαζώξεις και συζητήσεις να δημιουργηθεί μια θεώρηση και να δοθούν συγκεκριμένα περιεχόμενα. Αυτό είναι βέβαια πολύ δύσκολο, γιατί ο κόσμος προέρχεται από διαφορετικές πολιτικές τάσεις και ο καθένας έχει και διαφορετικά κίνητρα για να κατέβει στον δρόμο. Παρόλα αυτά το κίνημα αντιπαγκοσμιοποίησης αποτελεί, μετά από πολλά χρόνια, μια απόπειρα ενός παγκοσμίου και αριστερού κινήματος, που παρόλες τις διαφορές και το μπέρδεμα μπορεί ενεργά να δημιουργήσει έναν κοινό παρονομαστή. Αυτό και μόνο είναι ευχάριστο και οδυνηρά επιτακτικό για την αριστερά.

Και πραγματικά αυτό το κίνημα είναι πολύ χύμα. Και σίγουρα δεν είναι χρυσάφι ό,τι гуαλίζει στον ουρανό της αντιπαγκοσμιοποίησης. Συνεργασίες τύπου γαλλικής "attac" και άλλες ΜΚΟ (Μη κυβερνητικές οργανώσεις) περιορίζονται στο να αιτούνται βελτιώσεις ή π.χ. "εξανθρωπισμό" του καπιταλισμού. Το κεντρικό αίτημα των "attac" είναι να καθιερωθεί ένας "φόρος κερδών" και το κεφάλαιο που θα αντληθεί από αυτόν να επενδυθεί σε εναλλακτικά και βέβαια δημόσια οικονομικά προγράμματα. Τα αιτήματά τους είναι λοιπόν καθαρά ρεφορμιστικά και δεν αμφισβητούν τον καπιταλισμό καθ' ουσία. Ένας "εξανθρωπισμός" δεν μπορεί να υπάρξει, τουλάχιστον μέσα στον καπιταλισμό. Ισχύει ακόμη η γνωστή ρήση του Αντόρνο: "δεν υπάρχει κάτι σωστό μέσα σ' ένα λάθος". Στην ουσία αυτό δεν είναι και τόσο τρομερό- ρεφορμιστές υπήρχαν και υπάρχουν σε κάθε κοινωνικό κίνημα. Αλλά το πρόβλημα, ειδικά με ομάδες όπως η "attac" είναι ότι είναι κυρίαρχες και παρουσιάζονται προς τα έξω ως αντιπρόσωποι για όλο το κίνημα. Ή έτσι φαίνεται τέλος πάντων να περνάει στα αστικά ΜΜΕ. Και λόγω αυτής της εικόνας ότι δηλ. ουσιαστικά οι ρεφορμιστές αποτελούν το κίνημα, αποπολιτικοποιείται η αντίσταση των ριζοσπαστικών αριστερών ομάδων, οι οποίες μεταξύ των άλλων χρησιμοποιούν και πρόσκαιρες συγκρουσιακές μεθόδους. Γιατί, ας μην ξεχνάμε, ότι πρόκειται για τον καπιταλισμό, ο οποίος είναι πέρα ως πέρα βία. Έτσι τα φλεγόμενα οδοφράγματα και οι εκσφενδονισμένες πέτρες δεν είναι "πάρτι" τρελαμένων νεολαίων, αλλά απόλυτα

λογική συνέπεια του αγώνα στο δρόμο ενάντια στον καπιταλισμό.

Αυτός ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό, ακόμη και όταν συμβαίνει στο δρόμο με αφορμή κάποια συνάντηση της Παγκόσμιας Τράπεζας, είναι απαραίτητος για μια αριστερή προοπτική. Για μια προοπτική ανθρώπινης κοινωνίας και εναλλακτικής λύσης. Και είναι μεγάλος ο δρόμος προς τα εκεί, και αδύνατος χωρίς την θεωρία. Χωρίς συζητήσεις, αντιρρήσεις και συμβιβασμούς μια τέτοια πορεία μάλλον ποτέ δε θα είναι δυνατή. Έτσι δε θα έπρεπε να γίνει από την αρχή το λάθος, η δική μας αριστερή ριζοσπαστική προοπτική από την ευρώπη να αποτελέσει μέτρο όλων των πραγμάτων σε ένα διεθνές κίνημα. Πρέπει να γίνει μια συζήτηση κριτικής αλλά και σε κάθε περίπτωση πρέπει να είναι μια δημιουργική συζήτηση. Η αλληλεγγύη μας πρέπει να εκφράζεται τόσο απέναντι σε ινδούς απεργούς σε ένα εργοστάσιο για αύξηση των μισθών τους, όσο και απέναντι σε αγωνιζόμενους αντάρτες στην λατινική αμερική. Και οι δυο αγωνίζονται για συγκεκριμένη βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους. Δεν πρέπει όμως να αρκεστούμε σ' αυτό, γιατί έτσι δεν αμφισβητείται ο καπιταλισμός. Αλλά αν ειδωθεί υπό ορισμένους συσχετισμούς, η βελτίωση του ωρομίσθιου αποτελεί για πολλούς ανθρώπους καλύτερες συνθήκες ζωής. Και να το απαιτείς αυτό είναι καθόλα εντάξει. Και όπως είπαμε, προβληματικό είναι όταν αρκείσαι απλά σ' αυτό. Γιατί έτσι δεν δημιουργείται μια επαναστατική προοπτική, και αυτή είναι που χρειαζόμαστε στον αγώνα για μια ανθρώπινη κοινωνία.

4.

Ένα κείμενο αναρχικών από αγγλία που βρήκαμε στο διαδίκτυο. Αναφέρεται στις διαδηλώσεις στη Βαρκελώνη το 2001. Το κείμενο αυτό και το σκεπτικό του είναι για μας από τις κορυφαίες στιγμές των κινήματων αυτών.

Nadir - aktuell 22 Μαΐου 2001

ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗΝ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΙΟΥΝΗ

Η απόφαση της Παγκόσμιας Τράπεζας να ακυρώσει την Συνδιάσκεψή της στην Βαρκελώνη τον Ιούνη 2001 γιορτάστηκε από μερικούς ως νίκη του αντικαπιταλιστικού κινήματος και άλλων αγώνων στην Ισπανία. Είναι αλήθεια ότι πριν από λίγα χρόνια θα ήταν αδιανόητη μια τέτοια εξέλιξη ως αποτέλεσμα της απειλής μας για κινητοποίηση -η οπισθοχώρησή τους είναι ένα σημάδι αύξησης και απήχησης του κινήματός μας. Από την άλλη, το πραγματικό νόημα της αντίστασής μας ενάντια στους θεσμούς του διεθνούς καπιταλισμού δεν βρίσκεται στην επίδραση που ασκούμε στις συναντήσεις τους, αλλά στην υπόσχεση για ένα καλύτερο μέλλον. Η υπόσχεση αυτή πηγάζει από τη

διεθνή αλληλεγγύη μας και από τις μαζικές συνευρέσεις που συνέδεσαν την οργή με τη δημιουργικότητα. Αν αυτό το παγκόσμιο κύμα εποικοδομητικής οργής μπορεί, μέσω της ακύρωσης μιας εκ των συζητήσεών τους, να παρακαμφθεί ή να αποδυναμωθεί, τότε θα είναι καταδικασμένο να μην είναι τίποτε παραπάνω από ένα κίνημα διαμαρτυρίας- θα είναι σε θέση να ασκεί κριτική στον καπιταλισμό αλλά ανίκανο να προτείνει μια εναλλακτική λύση. Αν μετριαστούν οι δραστηριότητές μας τον Ιούνη, ως συνέπεια της στρατηγικής της Π Τ, αυτό θα αποτελέσει νίκη όχι μόνο της ΠΤ, αλλά και όλων των συστημάτων εκμετάλλευσης ανά τον κόσμο. Η ΠΤ θα πάρει τις αποφάσεις της on line, σαν να έγινε και η συνάντηση "φυσικών προσώπων". Ακόμη και αν καταργούνταν αυτός ο θεσμός, ο καπιταλισμός θα συνέχιζε να υπάρχει. Ο καπιταλισμός δεν περιορίζεται σε μια αίθουσα συνεδριάσεων ή σε μια διεθνή σύμβαση, ο καπιταλισμός βρίσκεται στις φυλακές τους, στο φάκελο της μισθοδοσίας, στον αέρα που αναπνέουμε. Οι συζητήσεις τους δεν ήταν ποτέ τόσο σημαντικές, η αντίστασή μας είναι που κάνει σήμερα τη διαφορά.

Η 25η του Ιούνη είναι η πιο σπουδαία ημερομηνία, την οποία αντιμετώπισε ποτέ το κίνημά μας. Θα παρακαλούσα να μου συγχωρεθεί η μιλιταριστική μεταφορά, αλλά όταν ο εχθρός "την κάνει", θα έπρεπε να διστάξεις ή να τον κυνηγήσεις αδυσώπητα; Στη Βαρκελώνη έχουμε την ευκαιρία να αποδείξουμε τόσο στον εαυτό μας όσο και στους άλλους, ότι είμαστε κάτι περισσότερο από ένα κίνημα διαμαρτυρίας και ότι είμαστε ικανοί να τα βάλουμε με την εξουσία του κράτους και να χτίσουμε μια επαναστατική, ελευθεριακή εναλλακτική πρόταση. Ας μαζευτούμε πολλοί στην Βαρκελώνη για να διαδηλώσουμε ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό και πολύ περισσότερο να ξεσηκωθούμε ενάντια στο ισπανικό κράτος, ενάντια στον θεσμό της μισθωτής εργασίας, ενάντια στην καθημερινή μας εκμετάλλευση και καταπίεση. Ας πάρουμε στα χέρια μας τον έλεγχο των δρόμων της Βαρκελώνης με μια τεράστια γιορτή. Εκμεταλλευόμενοι τις ικανότητές μας που θα μπορούσαν να χτίσουν μια κοινωνία βασισμένη στην ελευθερία, τη συνεργασία και την αλληλεγγύη.

Όχι μια διαμαρτυρία - μια εξέγερση!

Είμαστε μια μικρή ομάδα από αναρχικούς εργάτες στη βιομηχανία τροφίμων των φάστ φούντ και μένουμε στο ενωμένο βασίλειο. Όταν ακούσαμε την είδηση της ματαίωσης της συνεδρίασης, αποφασίσαμε ότι σίγουρα θα ταξιδέψουμε στη Βαρκελώνη. Πήραμε αυτήν την απόφαση γιατί πιστεύουμε ότι μια δέσμευση με τον τρόπο που περιγράφεται παραπάνω είναι πιο ριζοσπαστική και εποικοδομητική από μια διαμαρτυρία σε κάθε συνάντηση. Ψάχνουμε επειγόντως επιβεβαίωση από τους συντρόφους στην ισπανία και σ' όλο τον κόσμο, ότι οι προετοιμασίες και οι κινητοποιήσεις για την Βαρκελώνη θα συνεχιστούν, δεν θα αποδυναμωθούν αλλά θα εντατικοποιηθούν. J 25 είναι ο χρόνος στον οποίο ξεσηκώνεται το πραγματικό αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Αλληλέγγυα Poma

5.

Ένα κείμενο κριτικής από σύντροφο που βρέθηκε στην Γένοβα τον Ιούλη του 2001.

ΜΑΥΡΟ ΜΠΛΟΚ (ΤΟΥ ΗΛΙΑ)

Η συμβολή του Μαύρου Μπλοκ σ' αυτό που αποκαλείται κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης - έστω ότι είναι έτσι - μπορεί να χαρακτηριστεί τουλάχιστον ευεργετική, χωρίς με τον όρο αυτό να διεκδικείται καμία πρωτοπορία. Η παρουσία της μαυροφόρας ταξιαρχίας όχι μόνο έδρασε καταλυτικά ως προς την επαναδραστηριοποίηση του κόσμου στο πεδίο των δρόμων αλλά και έδωσε στο κίνημα τη ζωντάνια που δεν εκφράζεται με καμία καρναβαλίστικη πορεία, την εξεγερτική δράση, που δεν συμβιβάζεται με καμία εικονική - τύπου Ya Basta - σύγκρουση και τον ανατρεπτικό λόγο που καμία μη κυβερνητική οργάνωση μπορεί να αρθρώσει.

Το Μ.Μ. ως γνωστόν δεν αποτελεί καμία πολιτική ομάδα ή οργάνωση. Είναι περισσότερο μια τακτική την οποία σχηματίζουν όσοι επιλέγουν την άμεση σύγκρουση με τους ένστολους μπράβους και την ανοιχτή επίθεση στο κυριαρχικό και κυριαρχούμενο περιβάλλον της πόλης. Ο σχηματισμός του Μ.Μ. μπορεί να αποδοθεί, χωρίς μεγάλο σφάλμα, σε αντιεξουσιαστές και σε άτομα από το χώρο της αυτονομίας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν συμμετέχουν σ' αυτό και άτομα ή ομάδες από άλλους πολιτικούς χώρους οι οποίοι συμμερίζονται τις συγκρουσιακές διαθέσεις του μπλοκ.

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ΜΜ εντοπίζονται στον τρόπο οργάνωσής του και στο συγκρουσιακό του χαρακτήρα. Η αξία της παρουσίας μας ως αναρχικοί σ' αυτό το κίνημα δεν περιορίζεται στη διαδήλωση της αντίθεσής μας με το σύστημα των πλουτοκρατών, αλλά βρίσκεται στην πρόταση ενός άλλου τρόπου σκέψης και δράσης. Τόσο απέναντι στους κυρίαρχους όσο και απέναντι στους ρεφορμιστές που πλαισιώνουν οργανώσεις όπως το GSF. Η αδιαμεσολάβητη, από τη βάση οργάνωση, είναι ο τρόπος μας και η παρουσία χιλιάδων κόσμου από τόσα διαφορετικά μέρη είναι η πρόκληση να αποδείξουμε ότι αυτός ο τρόπος δουλεύει. Κι έπειτα η σύγκρουση. Η καλύτερα ο ανατρεπτικός λόγος που μετουσιώνεται σε συγκρουσιακή δράση. Ο συμβολισμός μιας αδιαπραγμάτευτης στάσης απέναντι στο σύστημα και τους θεσμούς του. Η ένδειξη ότι η συσσωρευμένη οργή κι η αγανάκτηση μπορούν να βρουν γόνιμους δρόμους να εκφραστούν ενάντια στην κυριαρχία.

Μετά τη Γένοβα η κριτική και ο σκεπτικισμός απέναντι στην πρακτική του ΜΜ οξύνθηκαν από μέσα. Ο λόγος για αυτή την παλινδρόμηση εστιάζεται στα γεγονότα που έλαβαν μέρος στη Γένοβα και το τι αυτά αντικατοπτρίζουν. Το ΜΜ χαρακτηρίστηκε από πολιτική στασιμότητα κι από μια γηπεδικού τύπου εκτόνωση. Η νίκη της Πράγας δε φαίνεται να επαναλήφθηκε πουθενά στη Γένοβα κι η μάχη ουσιαστικά χάθηκε στην οργάνωση και όχι στα οδοφράγματα. Πέρα από την

παντελή έλλειψη οποιασδήποτε οργανωτικής υποδομής από τους ιταλούς συντρόφους, που μας ξένισε ιδιαίτερα, στις συνελεύσεις που έκανε το MM τις μέρες πριν τις πορείες, δεν κατάφερε να συγκροτηθεί και να βρει τι θέλει. Οι κουβέντες περιορίστηκαν σε πρακτικά ζητήματα του τύπου πού θα συγκεντρωθούμε και με ποιους-τα οποία θα έπρεπε να είναι ήδη ληγμένα - ενώ δε συζητήθηκε καθόλου το προς τα πού θα κινηθεί το MM και τι ακριβώς θα κάνει. Υπήρχε βέβαια διάχυτη η αίσθηση ότι πάμε για σύγκρουση χωρίς όμως να διευκρινιστεί πού και με ποιους όρους. Το κυριότερο πρόβλημα, το οποίο είναι πολιτικό και όχι πρακτικό, εντοπίζεται στην αδυναμία της συνέλευσης να καθορίσει τους στόχους του μπλοκ. Θα χτυπήσει την κόκκινη ζώνη ή προτιμά τη γενίκευση των ταραχών σε άλλα σημεία της πόλης; Γιατί ναι μεν το κάλεσμα της International Genoa Offensive (συστήθηκε στη Γένοβα από αναρχικούς) καλούσε για εισβολή στην κόκκινη ζώνη, υπήρχε όμως έντονη και η άποψη πως για τους αντικαπιταλιστές υπάρχουν χιλιάδες στόχοι σ' όλη τη πόλη και δεν είναι σκόπιμο να κινηθούμε προς τον ορισμένο από το GSF στόχο.

Αποτέλεσμα αυτής της αδυναμίας ήταν η τραγική παρουσία του MM την Παρασκευή (ημέρα πολιτικής όπου κάθε μπλοκ θα έκανε δική του συγκέντρωση και πορεία) που ξεκίνησε με μια σύντομη οδομαχία της ουράς του μπλοκ με τους μπάτσους που ήταν παρατεταγμένοι στα γύρω στενά κι αφού κινήθηκε σε κατεύθυνση αντίθετη από αυτή της κόκκινης ζώνης, το μπλοκ μέσα σε λιγότερη από μισή ώρα σχίστηκε στα δυο (κάτι που δεν ήταν απόρροια πίεσης από τους μπάτσους αλλά 'ψύχραιμης ασυνεννοησίας'). Τελικά οι μισοί βρεθήκαμε να περιφερόμαστε μόνοι εν μέσω καμένων φιάτ σε έρημες γειτονιές της πόλης, ενώ μόνο το έτερο ήμισυ του μπλοκ συγκρούστηκε με τους μπάτσους, ταμπουρωμένο στο χώρο του Φόρουμ, μέχρι να απωθηθεί κι από κει από τα ερπυστριόφορα των Carabinieri.

Η αποτυχία του MM στη Γένοβα έγκειται στο γεγονός ότι δεν κατάφερε να συντονίσει τη δράση του κι έτσι πολλοί από εμάς βρεθήκαμε να κάνουμε πράγματα που απλά δε μας ενδιέφερε να κάνουμε. Όπως συμβολικές είναι οι συνεδριάσεις των G8, ΔΝΤ, ΠΤ, κλπ. Μόνο για να επικυρώσουν την κυριαρχία του διεθνοποιημένου κεφαλαίου σε κάθε έκφανση της ανθρώπινης δραστηριότητας, έτσι συμβολική βρίσκω και την παρουσία μας έξω από τους χώρους των συνεδριά-

σεών τους. Η δυναμική αντιπαράθεση ξεσκεπάζει τη βία που κρύβει ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος οργάνωσης της κοινωνίας. Δεν πρόκειται για καμία εξέγερση που πραγματώνεται από κάποιο κοινωνικό κίνημα αλλά για συμβολική σύγκρουση ενός πολιτικού κινήματος, που ναι μεν δεν απαιτείται να είναι προλεταριακό ή λούμπεν για να έχει συσσωρευμένη οργή πλην όμως δεν έχει το ακαταλόγιστο των πράξεών του. Οφείλει λοιπόν να έχει προηγηθεί το θεωρητικό υπόβαθρο από το οποίο ανα-

βλύζουν τα νοήματα που θέλουμε να δώσουμε στην εξεγερτική μας δράση. Κι από κει ας ξεκινήσει το δίλημμα - υπάρχει άραγε;- επίθεση στους μπάτσους ή γενικευμένες ταραχές στη πόλη; Ας βρούμε ποια τακτική και υπό ποιες περιστάσεις παράγει τους συμβολισμούς που θέλουμε ν' αποδώσουμε στην πολιτική μας δράση και ποιανής τακτικής η αλληγορία απευθύνεται μόνο στους μνημένους. Πώς δηλαδή θα αποφύγουμε να μετατρέψουμε τη πολεμική προς τους θεσμούς πρωτοβουλία σε συγκρουσιακή πρωτοπορία, χρίζοντας εαυτούς "οργισμένους και καταπιεσμένους" κι απρόθυμους να καλουπώσουμε τη δίκαιη οργή μας σε μία τακτική σύγκρουση απέναντι στο φαίνεσθε

(G8) κι όχι στο είναι του καπιταλισμού (τράπεζες, εμπορικά καταστήματα) τη στιγμή μάλιστα που η συνειδητότητα της παρουσίας μας στη Γένοβα αναιρεί την κατ' αρχήν επιθετική παρόρμηση απέναντι στα μύρια σύμβολα του καπιταλισμού και πόσο μάλλον σε γεγονότα σαν και αυτά όπου οι συνθήκες είναι τεχνητές.

Η παρουσία μας στη Γένοβα και σε κάθε αντικαπιταλιστική μάζωξη είναι μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής δράσης. Και τη πολιτική δε τη χαρίζουμε ούτε στους κρατικούς θεσμούς ούτε στους διανοούμενους της αριστοκρατίας. Η οργή, το μίσος, η πέτρα στα χέρια μας και η φυσική μας υπόσταση στη Γένοβα παίρνουν μια πολιτική διάσταση, και τέτοια πρέπει να δώσουμε και στο στόχο που θα βρει η πέτρα. Και το μπακάλικο δεν είναι σύμβολο του καπιταλισμού. Είναι μέρος, ζωή του και πνοή του, αλλά όχι σύμβολό του. Δε βρεθήκαμε στη Γένοβα για να καταστρέψουμε τον καπιταλισμό και τις εκφράσεις του, όχι γιατί δεν το θέλουμε αλλά διότι εάν κάποτε πραγματοποιηθεί αυτό, θα είναι προϊόν άλλων διαδικασιών βαθύτερων και κοπιαστικότερων.

Το MM στη Γένοβα ανάλωσε όλη του τη δυναμική, περιφερόμενο ασκόπως στους δρόμους της πόλης, βάλλοντας κατά υλικών αντικειμένων και ατυχώς επιλεγμένων στόχων. Δεν απέδειξε πως είχε λόγο που συγκεντρώθηκε στη Γένοβα και τελικά δεν απείλησε με τη στάση του ούτε τους εξουσιαστές ούτε τους χειραγωγούς των κινητοποιήσεων (βλέπε GSF και κάθε GSF),

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΥΑ BASTA

Το μπλοκ της πολιτικής ανυπακοής, με τους Υα Basta να δείχνουν το δρόμο και την ελληνική επιτροπή σε ρόλο φύλακα-αγγέλου στα μετόπισθεν (πάντα στα μετόπισθεν) έμοιαζε με μία φαντεζί παρέλαση που βάδιζε αργά και σταθερά στο δρόμο της πρώτης είδησης στα βραδινά δελτία. Οι συνεννοήσεις των Υα Basta με τους μπάτσους και τις αρχές, που είχαν προηγηθεί, για ελεγχόμενο εικονικό σπρώξιμο (ούτε καν σύγκρουση) έκαναν το χαρακτηρισμό "ρεφορμιστές" να ακούγεται σαν τίτλος τιμής. Οι δε διαμαρτυρίες τους μετά, για τη μη τήρηση της συμφωνίας από μέρους των μπάτσων, έκαναν το χαρακτηρισμό "επικίνδυνα αφελείς" να φαντάζει ο πλέον ρεαλιστικός.

Η συνταγή ήταν σωστή μα η σούπα δεν πέτυχε. Ήταν τα συστατικά χάλια ή ο μάγειρας σκάρτος; Οι μπάτσοι χτύπησαν το μπλοκ των Υα Basta με άπειρα δακρυγόνα πριν καν προλάβουν να τους αγγίξουν. Οι γενναίοι οπλίτες μετατράπηκαν σε απείθαρχους ριψάσπιδες και οι γανιασμένες κραυγές των πνευματικών ηγετών καλούσαν σε επιστροφή στο στάδιο Carlini. Του κάκου. Αφηνιασμένοι νεολαίοι χίμηξαν μπροστά με ξύλα και πέτρες (κάτι που είχε απαγορευτεί ρητά στις γραμμές των Υα Basta). Οι μαυρομπλοκάδες του τμήματος που είχε αυτοδιαλυθεί πρόωρα και χάζευαν το πολύχρωμο καρναβάλι όρμηξαν κι αυτοί. Αυτή ήταν η μάχη της Γένοβα. Ένα μπουλούκι ατίθασο, ετερόκλητο, χωρίς κανένα πλέον εκ των άνωθεν στρατηγικό σχεδιασμό μα με μία έστω και πρόσκαιρα κοινή οπτική. Ας μην τρέφει κανείς αυταπάτες ότι η σύγκρουση ήταν δουλειά του μπλοκ της Πολιτικής Ανυπακοής. Αυτό διαλύθηκε τόσο σαν φυσική υπόσταση, αλλά κυρίως πολιτικά, τη στιγμή που η αστυνομία "αθέτησε" τη συμφωνία τους. Μετά ήταν σειρά του "κόσμου" να μετατρέψει το φιάσκο των Υα Basta σε πραγματική σύγκρουση ενάντια στους μηχανισμούς φυσικής καταστολής, παράγοντας έτσι ένα λειψό ομολογουμένως, πλην όμως ξεκάθαρο συμβολισμό για τη μάχη ενάντια σε όλους αυτούς που καταδυναστεύουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας.

Ο νεκρός δεν είναι ένας . Είναι χιλιάδες κάθε μέρα , σε κάθε γωνιά της γης , από τους ίδιους μηχανισμούς κι από τους ίδιους θεσμούς . Ελάχιστα ενοχλήθηκα από το γεγονός ότι η Πρωτοβουλία Γένοβα 2001 κι η κάθε πρωτοβουλία προσπάθησαν να οικειοποιηθούν το όνομα του Carlos Gugliani . Περισσότερο με πείραξε ότι κάποιοι σύντροφοι μπήκανε στη λογική να υπερασπίσουν το αντίθετο χωρίς για μένα να έχει καμία αξία . Δεν ανήκουν τα πρόσωπα στις ιδέες αλλά οι ιδέες στα πρόσωπα. Ας είναι η εικόνα του Carlos βάρος στη συνείδηση των ανά τον κόσμο ηθικών αυτουργών της δολοφονίας του και των απανταχού κατηλευόμενων το όνομά του.

7.

Η στάση και η πολιτική που επιλέξαν οι Υα Basta στην Γένοβα, πιστεύουμε ότι τους κατατάσσει, τελεσίδικα πλέον, στο ρεφορμιστικό ρεύμα μέσα στα κινήματα ενάντια στην διεθνοποιούμενη Κυριαρχία. Η στάση τους ήταν ήδη αρκετά προβληματική στην Πράγα (θα θυμούνται όσοι σύντροφοι ήταν εκεί) αλλά με τις συνεννοήσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις στη Γένοβα ξεπέρασαν εαυτόν. Στο 9ο τεύχος του εντύπου "Τα παιδιά της Γαλαρίας", σελ. 34-36, ενημερωνόμαστε ότι παρόμοιες ήταν οι πρακτικές και οι απόψεις των Tute Bianche από το 1998 που ιδρύθηκαν.

Η αποτυχία αυτή των Tute Bianche να επιβάλλουν την δικιά τους άποψη και πρακτική στα κινήματα αυτά, θα πρέπει να προστεθεί στα θετικά αυτών των κινημάτων. Οφείλεται ακριβώς σ' αυτήν την αδυνατότητα κεντρικής έκφρασης - εκπροσώπησης - αντιπροσώπησης που τα χαρακτηρίζει.

8.

Δεν περιμένουμε με αγωνία την επόμενη ημερομηνία των διεθνών συναντήσεων των αφεντικών για να βγάλουμε εισιτήρια. Δεν εξαρτάται η δράση μας από αυτές τις συναντήσεις. Σήμερα κιόλας να έφτανε το τέλος αυτών των κινημάτων ελάχιστα θα επηρέαζε την δράση των αναρχικών στις κοινωνίες που ζούμε. Ας αγχωθούν για την συνέχεια αυτών των κινημάτων αυτοί που ακόμα και στις οργανώσεις τους έχουν δώσει ονόματα όπως "Γένοβα 2001"...

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ

ή μια κριτική στη “ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΜΑΖΙΩΤΗ & ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ”

Διαβάζοντας το κείμενο “ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓ-
ΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΜΑΖΙΩΤΗ & ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ”
στο ΑΝΑΡΕΣ #4, έκρινα σκόπιμο να συμβάλω με τον
τρόπο μου στη σχετική θεματική που έχει ανοίξει στο
έντυπο αυτό (και όχι μόνο) σχετικά με το θέμα της
καταστολής στους αναρχικούς, όπως αυτή τουλάχιστον
φάνηκε μέσα από τις δίκες (στους δύο βαθμούς) των
αναρχικών Μαζιώτη και Μητροπέτρου. Θέλω να κα-
ταστεί έτσι σαφές ότι αφενός δεν φιλοδοξώ να κάνω μία
ιστορική αναδρομική παρουσίαση της ιστορίας της
καταστολής στη μεταπολιτευτική (τουλάχιστον) Ελλά-
δα, αφετέρου όμως θεωρώ απαραίτητη μία πιο ψύχραι-
μη επισκόπηση της σημερινής κατάστασης. Μία τέτοια
θεώρηση είναι αναγκαία για να κατανοήσουμε καλύ-
τερα τον αντίπαλό μας, να μην τον υπερεκτιμούμε, να
μην συντηρούμε ιδεοληψίες, αλλά και να διοχετεύσουμε
αυτά τα συμπεράσματα στο λόγο και τη δράση μας.

Να προτρέξω να σημειώσω ότι ο όποιος επιθε-
τικός τόνος πιθανόν μου διαφύγει δεν στρέφεται κατά
του συγκεκριμένου εντύπου, το οποίο μάλιστα θεωρώ
ότι με μία συνέχεια και σοβαρότητα στην αντιμετώπιση
ορισμένων θεμάτων κινείται στη σωστή κατεύθυνση της
εισαγωγής θεματικών προς συζήτηση ακόμα και όταν
αυτές δεν βρίσκονται στο επίκεντρο της δημοσιότητας.
Όπως δηλαδή πρέπει να συμβαίνει...

Η ανάλυση λοιπών των δύο χρονικά κοντινών
δικών από το ΑΝΑΡΕΣ κινείται σε μία γνώριμη πορεία:
το κράτος έχει έναν κεντρικό σχεδιασμό στην αντιμετώ-
πιση των αναρχικών, κινείται έξυπνα για την αντιμετώ-
πισή τους, όλες του οι κινήσεις αποσκοπούν σε κάτι και
(σχεδόν πάντα) το πετυχαίνουν, ενώ στην καταστολή
κατά των αναρχικών ως δυνητικής σπίθας ανάφλεξης
κατά την παρέμβασή τους στους κοινωνικούς αγώνες
(αν και σωστά επισημαίνει ότι δεν τους θεωρεί απει-
λητικούς, ΑΝΑΡΕΣ #3) εξαντλεί με τον ένα ή τον άλλο
τρόπο όλη του την αυστηρότητα. Ένα τέτοιο αναλυτικό
σχήμα μπορεί να μας κάνει περήφανους που παρά την
αδυναμία μας, το κράτος μας καταδιώκει αμείλικτα,
μπορεί να οδηγεί στην ηρωοποίηση προσώπων και
συμβάντων, πλην όμως οδηγεί σε εντελώς λάθος μονο-
πάτια τη σκέψη και την πρακτική μας.

1. Ξεκινώντας μία βήμα-βήμα εξέταση του ως
άνω κειμένου, αυτό ανοίγει με την εκτίμηση ότι “οι δίκες
των αναρχικών είναι καθαρά πολιτικές”. Σύμφωνοι, αλλά
για ποιους; Για εμάς βεβαίως και είναι πολιτικές, από τη

στιγμή που η δίωξή τους βασίστηκε πάνω στη (με τον
ένα ή τον άλλο τρόπο) συμμετοχή τους στον κοινωνικό
ανταγωνισμό. Αν θεωρηθεί όμως ότι και για τη
“δικαιοσύνη” (χρησιμοποιώ τα σωστά εισαγωγικά του
κειμένου) ήταν πολιτικές οι δίκες τους, τότε πρέπει να
φτάσουμε στο αντίθετο συμπέρασμα από αυτό που
υπονοεί το κείμενο: ότι δηλαδή η αντιμετώπιση από τη
“δικαιοσύνη” μίας δίωξης ως πολιτικής, την οδηγεί στην
ηπιότερη από το σύνηθες αντιμετώπισή της!

Για να γίνουμε πιο σαφείς: για πράξεις όπως
αυτές, για τις οποίες κατηγορούνταν Μαζιώτης και
Μητροπέτρος, η μέση ποινική αντιμετώπιση θα ήταν
πολύ βαρύτερη. Αν αυτό συνδυαστεί με άλλες επιμέρους
ευνοϊκότερες από το σύνηθες συνθήκες, όπως η δυνα-
τότητα για μεροκάματα από την αρχή, ο προσδιορισμός
σχετικά γρήγορων εφετείων κλπ., τότε θα ήταν λίγο
ασέβεια να χαρακτηρίζουμε πολιτικές αυτές τις δίκες
για το κράτος, όταν σε άλλες εποχές ο χαρακτηρισμός
αυτός οδηγούσε σε ιδιώνυμα, εξορίες κλπ.! Φυσικά με
τον τρόπο αυτό δεν αναιρώ το γεγονός ότι οι δύο
σύντροφοι κάθισαν για 3 και 1 χρόνια αντίστοιχα στη
φυλακή για τη δράση τους και, το σημαντικότερο,
στάθηκαν ανυποχώρητοι απέναντι στους δικαστικούς
μηχανισμούς, υποστηρίζοντας με συνέπεια τις ιδέες τους
και δίνοντας έτσι ένα παράδειγμα αλύγιστης στάσης
ακόμα και εν όψει της πιο εντατικής ποινής που
προβλέπει το ποινικό μας δίκαιο, της πολύχρονης
δηλαδή φυλάκισης. Θεωρώ μάλιστα ότι με τη στάση τη
δική τους και άλλων προηγουμένως στη φυλακή έχουν
δημιουργήσει ένα σεβασμό γύρω από το πρόσωπό τους
και τα μη ιδιοτελή τους κίνητρα, οπότε η όποια
αντιμετώπισή τους από το κράτος να μην αποτελεί στο
ελάχιστο προϊόν συμβιβασμού.

2. Το μήνυμα που υποτίθεται ήθελε να περάσει
(και πέρασε) το κράτος ότι δηλαδή “...όπου εμφανίζον-
ται κοινωνικοί αγώνες... εσείς με τις απόψεις σας και τις
πρακτικές σας δεν θα μπλέκεστε, γιατί όπου σας
συνλαμβάνουμε θα εξαντλούμε το νομικό μας οπλοστάσιο”
δυστυχώς αναιρείται άρδην εκ του αποτελέσματος.
Γιατί πώς θα χωρέσει σε αυτό το αναλυτικό σχήμα η
αθώωση του Μητροπέτρου, η ρήση της προέδρου ότι η
πρωτόδικη απολογία του αποτελούσε μία διάλεξη (sic!)
σχετικά με την αναρχία και θα ήθελε να την
επαναλάβει, η αθωωτική πρόταση του εισαγγελέα που
κατακεραύνωνε τον μπάτσο-βασικό μάρτυρα και
δεχόταν και αυτόν ακόμα τον ισχυρισμό προκατα-
σκευασμένης κατάθεσης στην ασφάλεια; Πώς θα
δικαιολογηθεί η επαναλαμβανόμενη προτροπή του
δικαστηρίου στην αρχή της δίκης του Μαζιώτη να
ξεχάσει τα 15 χρόνια γιατί επρόκειτο για άλλο
δικαστήριο... Η πολύ ελαφρύτερη ποινή παρά την χωρίς
προηγούμενο επιθετική του στάση; Δύσκολα μπορούμε
να θεωρήσουμε αυτά τα γεγονότα εξάντληση του
νομικού οπλοστασίου, όταν για τις συγκεκριμένες
κατηγορίες προβλέπεται αρχικά κάθειρξη τουλάχιστον
10 ετών...

Και από την άλλη, η συγκεκριμένη ανάλυση γεννάει τεράστια ερωτηματικά για την πραγματικά φασιστική στάση του δικαστηρίου στη δίκη του Καρί-μαλη και άλλων αριστεριστών στα γεγονότα του ΑΣΕΠ. Μήπως το κράτος θεωρεί τεράστιο κίνδυνο και τις απόψεις και πρακτικές του ΝΑΡ ή της ΟΣΕ, γι' αυτό προσπαθεί να τους τρομοκρατήσει; (Η αθώωσή τους δε αποτέλεσε άλλη μία απόδειξη της θεωρίας που εδώ υποστηρίζουμε).

3. "Η περίπτωση του Μητροπέτρου συσπείρωνε πολύ κόσμο και μια καινούρια ομηρία του θα ξανακινητοποιούσε κόσμο". Είναι αλήθεια ότι η περίπτωση του Μητροπέτρου συσπείρωσε αρκετό διαφορετικό κόσμο, ενώ στην περίπτωση του Μαζιώτη προβλήθηκαν κάποιες ενστάσεις λόγω της συνολικής του στάσης. Δεν είναι σκοπός μου να περάσω εδώ σε μία κριτική των δύο αγωνιστών, καθώς αναφέρομαι μόνο στη στάση του δικαστικού μηχανισμού απέναντί τους. Επ' ουδεμία περιπτώσει δεν μπορώ όμως να συμμεριστώ και την άποψη του κειμένου, η οποία αφήνει να υπονοηθεί ότι το κίνημα αλληλεγγύης έβγαλε έξω το Μητροπέτρο! Παλαιότεροι/ες σύντροφοι/ισσες έχουν σίγουρα να

διηγηθούν για καμπάνιες αλληλεγγύης στον ελλαδικό χώρο που ουσιαστικά έβγαλαν έξω κοινωνικούς αγωνιστές, δυστυχώς όμως σήμερα πόρρω απέχουμε από το αποτελούμε φόβο για το κράτος με τη συσπείρωσή μας. Ας μην ευλογούμε τα γένια μας...

4. Σχετικά με το Μαζιώτη αναφέρεται στη συνέχεια του κειμένου ότι "δεν αθωώθηκε κιόλας για να δοθεί αφορμή να γκρινιάξουν οι αμερικάνοι". Στην εκτίμηση αυτή ενυπάρχει η περαιτέρω ιδεοληψία της παγκόσμιας συνομοσίας υπό την πρωτοκαθεδρία των Αμερικάνων που φοβούνται τη δράση των εν Ελλάδι αναρχικών σε συνδυασμό με την κάθετη διοχέτευση

αποφάσεων στο ενιαίο σύνολο που ονομάζεται παγκόσμια κυριαρχία. Είναι υπεράνω αμφισβήτησης ότι ο αμερικανικός παράγοντας έχει παρέμβει σε δίκες 'τρομολάγνου ενδιαφέροντος' π.χ. Μπαλάφας, Λεσπέρου-λου, δεν πιστεύουμε όμως ότι δείχνει κάποιο ενδιαφέρον για τις άλλες δίκες του χώρου, όταν αυτές δεν κρίνονται αξιοποιήσιμες για τρομοπαιχνίδια. Γύρω από το Μαζιώτη επιχειρήθηκε στην αρχή (πρώτες δύο ημέρες της σύλληψής του) να στηθεί το σχετικό σενάριο, αλλά αυτό

αμέσως κατέρρευσε όταν διαπιστώθηκε περί ποίου επρόκειτο.

Η σχετική μας απάντηση λοιπόν είναι στη σημείωση του κειμένου ότι ο Μαζιώτης απλώς δεν αθωώθηκε γιατί για έναν κατηγορούμενο που ομολογεί τη διάπραξη της συγκεκριμένης πράξης δεν προβλέπεται δυνατότητα αθώωσης!

5. Παρακάμπουμε τα περί εστιών έντασης και υπενθύμισης στην κοινωνία του θέματος του Στρουμονικού μέσω της φυλάκισης του Μαζιώτη, κρίσεις αξιολογικές οι οποίες τέλος πάντων είναι θέμα συζήτησης, πλην όμως δεν αποτελούν άτοπα. Και έτσι περνάμε στο στόχο της κυβέρνησης "να προκαλεί όσους αγωνίζονται να φτάσουν στα άκρα και έτσι να είναι πιο εύκολα αντιμετωπίσιμοι και αποκομμένοι από τα πιο μαζικά κινήματα. Η άλλη

τάση που υπάρχει στην ΓΑΔΑ και στη 'δικαιοσύνη' είναι μια πιο light αντιμετώπιση. Είναι η πασοκική στάση... Οι μηχανισμοί του κράτους αυτή τη στιγμή δεν χρειάζεται να κρατήσουν μια σκληρή στάση, γιατί δεν υπάρχει το μαζικό απειλητικό κίνημα που υπήρχε π.χ. πριν από 25-30 χρόνια στη Γερμανία και στην Ιταλία."

Εδώ επαναδιατυπώνεται η θέση περί κεντρικών, ενιαίων θέσεων του κράτους στο θέμα της αντιμετώπισης των αναρχικών και επιχειρείται όλα να συμπιεστούν για να χωρέσουν σε ένα κάπως αυθαίρετο ερμηνευτικό σχήμα. Διερωτόμαστε: πώς προκαλούνται σήμερα αγωνιστές να φτάσουν στα άκρα; Ο ρόλος του agent provocateur, ο

οποίος ευρύτατα χρησιμοποιήθηκε ενάντια στο αντάρτικο πόλης της Δυτ. Ευρώπης των περασμένων δεκαετιών σήμερα μόνο σε μεμονωμένα τραγελαφικά κακέκτυπα μπορεί να απαντηθεί και σίγουρα όχι ενάντια στους κινηματικούς αναρχικούς. Και, λυπόμαστε λέγοντάς το, προκαλεί θυμηδία την σήμερα η αναφορά σε μαζικά κινήματα...

Σε σχέση δε με τη light στάση του ΠΑΣΟΚ που χειρίζεται πολύ καλύτερα κοινωνικά θέματα, πώς να εξηγηθεί ότι ο ίδιος άνθρωπος για την ίδια πράξη είχε καταδικαστεί ένα χρόνο πριν στη βαρύτατη 15ετή κάθειρξη.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΗΜΕΡΑ

Για να περάσουμε σε μία θετική τοποθέτηση μετά την αντίκρουση των θέσεων του εν λόγω κειμένου, ας σημειώσουμε ότι σε περιόδους κοινωνικής ύφεσης, όπως αυτής που διανύουμε, το κράτος δεν διοχετεύει κατευθυντήριες γραμμές για την ποινική αντιμετώπιση (και όχι μόνο) των κοινωνικών αγωνιστών. Κράτος και δικαιοσύνη δεν είναι ένα ενιαίο όλο, αλλά αποτελούνται από ξεχωριστές υποκειμενικότητες. Αυτές σίγουρα έχουν διαμορφώσει τις ιδέες τους στα πλαίσια ορισμένων θεσμών, είναι φορείς ενός πλέγματος ιδεών, από το οποίο δεν μπορούν να ξεφύγουν γιατί θα αυτοαναϊρούνταν, μπορούν να απομακρυνθούν όμως, ερμηνεύοντας αυτή τους την κίνηση με πλαστά ή όχι επιχειρήματα.

Η άποψη αυτή δεν πρέπει να οδηγεί σε έναν άκριτο σχετικισμό, ο οποίος με τη σειρά του θα μπορούσε να είναι πολύ επικίνδυνος ιδίως κατά τη διοχέτευση του στην κοινωνία, καθώς επιδίωξη και του ίδιου του κράτους είναι να προβαίνει σε μερικές και προσωποκεντρικές μεταρρυθμίσεις για τη διαιώνιση τόσο της ύπαρξής του, όσο και των θεσμών που το συντηρούν. Τα πρόσωπα λειτουργούν στα πλαίσια ενός συγκεκριμένου θεσμικού ρόλου, δεν αποτελούν όμως γεννήματα μπουκανοφσκικών καλουπιών του Θαυμαστού Καινούριου Κόσμου (ευτυχώς όχι ακόμα). Έχουν διαφορετικές αναφορές, βιώματα, κουλτούρα, κοινωνική και ταξική προέλευση, πολλοί δε από αυτούς διατελούν εν τη πλάνη ότι ο ρόλος τους (λειτουργήμα, όπως αρέσκονται να τον περιγράφουν) είναι σπουδαιότατος για την απονομή της μόνης πραγματικής δικαιοσύνης (και αυτή τη φορά εκτός εισαγωγικών), πέφτοντας φυσικά στην παγίδα της (ακόμα και δίκαιης) εφαρμογής ενός σε πολλά βασικά χαρακτηριστικά του άδικου δικαίου. Δεν θα περάσουμε σε ψυχογραφήματα των δικαστικών και κρατιστών, αλλά είναι και αναγκαίο να μη δικαιώνεται η ψευδαισθηση του ενιαίου χαρακτήρα τους.

Ιδιαίτερα μάλιστα σε ότι αφορά το χαρακτήρα των μεικτών ορκωτών δικαστηρίων, πρέπει να σημειωθεί ότι ακριβώς το γεγονός ότι αποτελούνται και από ενόρκους, άτομα δηλαδή με συνείδηση του μέσου πολίτη, με όση αλλοτρίωση και ιδεοληψίες αυτή μπορεί να

περιέχει, χωρίς όμως την επαγγελματική και θεσμική αλλοτρίωση (πώρωση) των τακτικών δικαστών, είναι φυσικό να οδηγεί σε αποτελέσματα που δύσκολα μπορούν να ενταχθούν στο 'γενικό σχέδιο' για την καταστολή μας...

Οι λίγες αυτές σκέψεις αποβλέπουν σε δύο στόχους. Αφενός να μας κάνουν να αναρωτηθούμε αν είμαστε όντως επικίνδυνοι για το κράτος και το κεφάλαιο και συνακόλουθα να διδαχτούμε από τα συμπεράσματά μας και αναλόγως να πράξουμε. Όχι για να κάνουμε το κράτος να βγάλει το πραγματικό του προσωπίδιο, όπως έχει υποστηριχθεί κατά καιρούς, αλλά για να χτυπήσουμε την κυριαρχία στα σημεία που πραγματικά την πονά. Και αυτά σήμερα λέγονται εθνικά οράματα (Ολυμπιάδα 2004 κλπ.) Σε αυτές τις περιπτώσεις κράτος και δικαιοσύνη κινητοποιούνται με κοινό 'όραμα', όπως φάνηκε στις λίγες διαμαρτυρίες κατά της ανάληψης των Ολυμπιακών.

Αφετέρου να μας οδηγήσουν σε καλύτερη κατανόηση της λειτουργίας των θεσμών, ώστε στην επαφή μαζί τους να μην παρασυρόμαστε σε αντιδράσεις που λίγο μπορούν να έχουν σχέση με την πραγματικότητα ή να βρουν έδαφος στην κοινωνία.

Συντροφικά,
X.L.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

1. Είναι απαραίτητο να αναλύουμε το σύστημα της Κυριαρχίας μέσα από τους καλά καθορισμένους του θεσμούς όπως π.χ. την "Δικαιοσύνη". Ένας τέτοιος θεσμός αποτελεί εξαιρετικό αναλυτικό παρατηρητήριο, αφού είναι αφορισμένος, συγκεκριμένος, συμπυκνωμένος ως προς τη μορφή και τη λογική της λειτουργικής του αποστολής, συγκεντρωμένος αλλά διαφοροποιημένος και βρίσκεται σε υψηλό επίπεδο αποτελεσματικότητας. Ο καπιταλισμός όμως, στο πλαίσιο του οποίου εντάσσεται η "δικαιοσύνη" (ή όχι;), είναι μια δυναμική κοινωνική σχέση και συγκεκριμένα μια σχέση επιβολής, μια σχέση εξουσίας. Οι θεσμοί του καπιταλισμού και του κράτους είναι στοιχειώδεις μηχανισμοί λειτουργίας και αναπαραγωγής τους. Δεν εξηγούν τον στόχο, αλλά μόνο ένα συγκεκριμένο τρόπο. Εξηγούν το "πώς", όχι το "γιατί". Όπως έλεγε ο Φουκό, δεν μπορούμε "εντέλει να εξηγήσουμε την εξουσία με την εξουσία".

2. Το κεντρικό στο οποίο θέλουμε να απαντήσουμε είναι η διαπίστωση: "Κράτος και δικαιοσύνη δεν είναι ένα ενιαίο όλο, αλλά αποτελούνται από ξεχωριστές υποκειμενικότητες", στο "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΗΜΕΡΑ" του κειμένου του συντρόφου. Και αυτό όχι σαν αποκομμένη πρόταση, αλλά πιστεύουμε ότι αυτή η λογική διατρέχει όλο το κείμενο του X. Λ.

Αποκτά κανείς την εντύπωση, διαβάζοντας το κείμενο, ότι οι σχέσεις μεταξύ κράτους και κοινωνικών κομματιών ή “ομάδων”, μπορούν να απλοποιηθούν και να ελαχιστοποιηθούν σε σχέσεις μεταξύ “ομάδων” και “υποκειμενικότητων” που αποτελούν τον κρατικό μηχανισμό. Ακόμη και οι αντιπαραθέσεις ενός κοινωνικού κομματιού (που εναντιώνεται, ως ένα βαθμό, στις εξουσιαστικές επιλογές) με το κράτος και το θεσμό της “Δικαιοσύνης” ελαχιστοποιούνται σε ένα σύμπλεγμα διαπροσωπικών σχέσεων. Εμείς κατανοούμε το κράτος και την “Δικαιοσύνη” ως αντικειμενικά συστήματα

μενικότητας). Όταν το κράτος επιλέξει μια νομική τακτική αντιμετώπισης ανατρεπτικών κοινωνικών κομματιών (που τέτοια τακτική μπορεί να είναι και η “αδιαφορία” ως προς την έκβαση μιας απόφασης, όταν έχει επιτευχθεί ένα αποτέλεσμα), αυτή πρέπει να επιβληθεί. Κάποια “κολλήματα” (όπως τα μεικτά ορκωτά για μερικές πολιτικές υποθέσεις) που υπήρχαν στην επιβολή μιας απόφασης βρίσκονταν στη διαδικασία να απαλειφθούν (αυτό βέβαια εξαρτάται και από ενδονομικές και κοινωνικές αντιστάσεις). Όταν το κράτος πρέπει να επιβληθεί θα παραμερίσει οποιαδήποτε “υποκειμενικότητα” του δικαστή.

θεσμοθετημένων σχέσεων, ως δομές μέσα στις οποίες λειτουργούν οι ξεχωριστές υποκειμενικότητες. Για μας κράτος και “Δικαιοσύνη” είναι μια δομημένη ολότητα και δεν αποτελούνται απλώς από το άθροισμα των ξεχωριστών υποκειμενικότητων των κρατικών λειτουργών ή δικαστών. Μέσα σ’ αυτήν την ολότητα οι αντιπαραθέσεις ή οι διαφορές δεν είναι μόνο επιτρεπτές αλλά αναγκαίες για την ανανέωση και την αποτελεσματικότητα του όλου συστήματος.

Όσον αφορά τώρα την αντιπαραθεση κράτους και ενός κοινωνικού κομματιού που κινείται αντιθεσμικά, όπως οι αναρχικοί, το κράτος επιτελεί μια από τις βασικές λειτουργίες του σε σχέση με τα ανατρεπτικά κομμάτια της κοινωνίας: κρίνει με ποιοτικά και ποσοτικά χαρακτηριστικά τα κομμάτια αυτά και επιλέγει τι τακτική θα ακολουθήσει σε σχέση μ’ αυτά (καταστολή, αφομοίωση, ενσωμάτωση κλπ.). Η λειτουργία αυτή είναι δομική (φορείς αυτής της λειτουργίας είναι μπάτσοι, δικαστές, πολιτικά πρόσωπα) αλλά δεν καθορίζεται από την άποψη ή την διάθεση του δικαστή (της υποκει-

Για να γίνει καλύτερα κατανοητό ας θυμηθούμε το Νοέμβριο του 1995 όταν χτυπιέται στην Καμάρα μια συγκέντρωση αλληλεγγύης 100 αναρχικών που δεν είχε ριχτεί χαλίκι και συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα. Στο στρατοδικείο που ακολούθησε, και που δικάζε Σάββατο νύχτα με τα MAT στην αίθουσα, πού ήταν οι “διαφορετικές αναφορές, τα βιώματα, η κουλτούρα, η διαφορετική κοινωνική (!) και ταξική (!!) προέλευση” (οι παρενθέσεις δικές μας) του εισαγγελέα και των δικαστών, που ήταν το υποκειμενικό αίσθημα της δικαιοσύνης, όταν ο μεν πρώτος πρότεινε 7 χρόνια και οι τελευταίοι επέβαλαν 3,5 χρόνια φυλακή χωρίς αναστολή για αδικήματα, που και με την αστική έννοια, δεν είχαν διαπραχθεί ποτέ;

ΓΙΑ ΤΑ ΓΑΤΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ:

ΠΕΡΗΦΑΝΑ, ΑΔΙΑΦΟΡΑ, ΝΩΧΕΛΙΚΑ ΕΩΣ ΚΑΙ ΤΕΜΠΕΛΙΚΑ, ΛΑΙΜΑΡΓΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΜΕ ΜΑΥΡΟ ΤΡΙΧΩΜΑ, ΓΚΡΙΝΙΑΡΙΚΑ, ΚΡΥΦΑ ΕΖΥΠΝΑ Η ΦΑΝΕΡΑ ΗΛΙΘΙΑ, ΧΟΝΤΡΑ ΛΟΓΩ ΕΠΙΛΟΓΗΣ, ΑΖΙΑΓΑΠΗΤΑ, ΑΛΛΑΝΙΑΡΙΚΑ, ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΑ ΣΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΩΣ "ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΚΕΥΗ", ΤΣΑΚΠΙΝΟΜΑΤΙΚΑ, ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΙΚΑ... ΕΚΑΤΟ ΕΠΙΘΕΤΑ ΓΙΑ ΣΑΣ.

ΟΧΙ ΔΕΝ ΣΑΣ ΖΕΧΑΣΑΜΕ ΜΑΧΑΤΜΑ, ΑΪΝΤΙΝ, ΤΖΑΜΑΛ, ΧΑΛΙΜΑ, ΠΑΝΘΡΟ, ΟΡΓΙΕ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΓΑΤΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ.

ΕΠΕΝΔΥΣΑΜΕ ΣΕ ΣΑΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ. ΗΣΑΣΤΑΝ ΤΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΖΙΑ. ΕΚΕΙ ΠΑΝΤΑ ΟΤΑΝ ΓΥΡΝΟΥΣΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΙΣΟΚΟΛΛΗΣΗ. ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΔΕΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΝ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΨΑΧΝΑΜΕ ΜΙΣΗ ΝΤΟΥΖΙΝΑ ΑΤΟΜΑ ΝΑ ΓΡΑΨΟΥΜΕ ΜΙΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ. Η ΜΗΠΩΣ ΝΩΧΕΛΙΚΑ, ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΑΠΟΤΡΑΒΙΘΑΣΤΑΝ ΣΤΟ ΔΙΠΛΑ ΔΩΜΑΤΙΟ;

ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΛΥΓΕΡΩΝ ΣΑΣ ΓΡΑΜΜΩΝ ΤΗΝ ΤΙΜΗΣΑΜΕ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΟ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ.

ΑΘΩΡΑΤΟΙ ΦΙΛΟΙ, ΥΠΟΜΟΝΕΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ. ΓΙΑ ΤΑ ΓΑΤΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΧΑΘΟΥΝ. Η ΦΥΓΗ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΘΕΒΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΤΑΙΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ. ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΟΜΩΣ, ΤΡΙΧΩΤΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΝΑ ΣΑΣ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΑΤΕ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ ΜΙΑΣ ΖΕΣΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ.

ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ' ΣΤΕ ΤΩΡΑ.